C:\Users\Plazma\Desktop\A\Stout Rex-Zlatí pavouci.pdb

PDB Name: Stout Rex-Zlatí pavouci
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 2.5.2007
Modification Date: 2.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Rex Stout
Zlatí pavouci

1
Jestliže se ozve zvonek u dveří našeho starého cihlového domu v Západní Třicáté páté ulici v době, kdy Nero Wolfe a já sedíme u večeře, chodí obyčejně otevřít Fritz Brenner. Ale ten večer jsem šel sám poněvadž jsem věděl, že Fritz není v náladě, aby jednal s návštěvníky, ať už přišel kdokoli.
Fritzovu náladu bych měl vysvětlit. Každoročně kolem poloviny máje zastřelí jeden farmář z okolí Brewsteru podle trvalé dohody osmnáct až dvacet špačků, strčí je do pytle, sedne do auta a doveze je do New Yorku. Máme ujednáno, že je musí dopravit k našim dveřím během dvou hodin poté, co je střelil. Fritz je oškube a osolí a v patřičné chvíli je mašlovačkou potře rozpuštěným máslem, zabalí do šalvějových listů, pak je griluje a servíruje s horkou polentou, což je hustá kaše z jemně mleté kukuřičné mouky, polité máslem, posolené, opepřené a posypané strouhaným sýrem.
Je to nákladná a oblažující krmě a Wolfe se na ni vždycky těší, ale tentokrát udělal scénu. Když byla kouřící mísa přinesena a postavena před něho, zavětřil, sklonil hlavu a znovu zavětřil, napřímil se a podíval se na Fritze.
„Šalvěj?“
„Ne, pane.“
„Co to má znamenat ne, pane?“
„Myslel jsem si, že byste je jednou rád zkusil na způsob, který jsem vám navrhoval, se šafránem a s estragonem. Hodně čerstvého estragonu a jenom špetku šafránu, takže tím způsobem –“
„Odneste to!“
Fritz ztuhl a semkl rty.
„Nekonzultoval jste to se mnou,“ řekl Wolfe chladně. „Zjistit takhle bez předběžného varování, že jedno z mých oblíbených jídel bylo radikálně změněno, je pro mne nepříjemný šok. Třeba je to poživatelné, ale nemám žádnou chuť to riskovat. Dejte to laskavě pryč a přineste mi čtyři vajíčka naměkko s toastem.“
Fritz, který znal Wolfa stejně dobře jako já a uvědomoval si, že tohle disciplinární opatření bolí Wolfa víc než jeho, ale že by se marně pokoušel vyjednávat, sáhl po míse, já ho však zarazil. „Já to zkusím, jestli vám to nebude vadit. Jestli vám ta vůně nezkazí požitek z vašich vajíček?“
Wolfe mě probodl očima.
Tak se tedy Fritz dostal do nálady, kvůli které jsem pokládal za záhodno, abych šel otevřít sám. Ve chvíli, kdy zvonek zazněl, dojedl Wolfe svoje vajíčka, pil kávu a skýtal opravdu žalostný pohled, kdežto já končil s druhou porcí špačků a polenty, což bylo rozhodně poživatelné. Po cestě předsíní k domovním dveřím jsem se nenamáhal stisknutím vypínače, poněvadž bylo dosud dostatečné světlo, abych sklem ve dveřích, průhledným jenom zevnitř, jasně viděl, že zákazník na zápraží není žádný náš zámořský koráb, který by nám přivezl poklady z cizích zemí.
Otevřel jsem dveře a zdvořile jsem mu oznámil: „To jsi na špatné adrese.“
Zdvořilost byla moje politika, moje zavedená politika pěstovat mír na zemi s kluky ze sousedství. Usnadňovalo to život v naší ulici, kde se hodně hrálo míčem a kde byla v oblibě i jiná povyražení.
„To teda sotva,“ odpověděl mi hlubokým nervózním altem nijak zvlášť hrubě. „Vy jste Archie Goodwin. Musím mluvit s Nerem Wolfem.“
„Jak se jmenuješ?“
„Pete.“
„Pete, a jak dál?“
„Drossos. Pete Drossos.“
„Kvůli čemu chceš mluvit s panem Wolfem?“
„Mám případ. Řeknu to až jemu.“
Byl to šlachovitý exemplářiček s černými vlasy, které volaly po holiči, a s pronikavýma černýma očima a jeho temeno sahalo přibližně k volnému uzlu mého motýlka na krku. Vídal jsem ho občas v okolí, ale neměl jsem k němu žádný vztah, kladný ani záporný. Měl jsem ho po dobrém vyšoupnout, aby nedošlo k žádné výměně názorů, a za normálních okolností bych to byl udělal, ale po Wolfově dětinském výstupu s Fritzem mě napadlo, že by mu udělalo dobře setkat se s druhým dítětem, aby si měl s kým hrát. Přirozeně se dalo čekat, že bude vrčet a prskat, ale kdyby Peta poškrábal, mohl jsem pak klukovi pofoukat bebíčko. Pozval jsem ho tedy dál a zavedl jsem ho do jídelny.
Wolfe si znovu naléval do šálku kávu. Střelil pohledem po Petovi, který – to připouštím – nebyl zrovna ve večerním

obleku, postavil konvici, zadíval se na mne a promluvil:
„Archie. U jídla nechci žádné vyrušování.“
S porozuměním jsem přikývl. „Já vím, ale tohle nebylo jídlo. Vajíčkům říkáte jídlo? Tady je pan Pete Drossos. Chce s vámi konzultovat nějaký případ. Chystal jsem se mu říct, že nemáte čas, ale vzpomněl jsem si, jak jste se naštval, poněvadž s vámi nekonzultoval Fritz, a nechtěl jsem, abyste se naštval i na Peta. Je to náš blízký soused, a jak víte, miluj bližního svého jako sebe samého.“
Popichovat Wolfa je vždycky sázka do loterie. Když zareaguje impulsívně, může vzduchem zaburácet prudká exploze, ale když si vteřinku počká a rozmyslí si to, je pravděpodobné, že vás převeze. Tentokrát počkal několik vteřin, usrkl si kávy, a pak našeho návštěvníka zdvořile oslovil: „Posaďte se, pane Drossosi.“
„Já nejsem žádnej pán. Jsem Pete.“
„Tak dobrá, Pete, posaď se. Obraťte se ke mně víc čelem, prosím tě. Děkuju. Tak ty se chceš se mnou poradit?“
„Jo, mám jeden případ.“
„Případ vždycky vítám, ale přišel jsi trochu v nevhodnou dobu, poněvadž pan Goodwin se dnes večer chystal na utkání v kulečníku, a teď ovšem bude muset zůstat tady, aby zapsal všechno, co mi řekneš a co já ti odpovím. Archie, vezměte si prosím zápisník.“
Jak říkám, je to vždycky sázka do loterie. Přimáčkl mě ke zdi. Prošel jsem předsíní do kanceláře pro zápisník a pero, a když jsem se vrátil, Fritz přinesl kávu pro mne a sušenky s lahví koky pro Peta. Neřekl jsem ani slovo. Věděl jsem, že moje pero a zápisník zaznamenají všechno skoro automaticky s vynaložením sotva pětiny mé mozkové kapacity, a její zbytek jsem chtěl zaměstnat vymýšlením plánů, jak se dostat z téhle šlamastyky.
Pete poznamenal: „Snad je to v pořádku, že to bude zapisovat, ale musím si chránit svou kůži. Musí to zůstat pod pokličkou.“
„Jestli myslíš, že je to důvěrné, pak jistě.“
„Tak vám to teda vyklopím. Já vím, že jsou soukromý vočka, před kterejma si člověk musí dát bacha, ale s váma je to jiný kafe. Všecko tady kolem vo vás víme. Vím, jak se koukáte na ty všiváky poldy, zrovna tak jako já. Tak to vybalím.“
„Buď tak hodný.“
„Tak jo. Kolik je hodin?“
Podíval jsem se na zápěstí. „Za deset osm.“
„Tak je to hodina, co se to stalo. Vím, že někdy všecko záleží na přesným určení času, a hnedka, jak se to stalo, jsem se šel mrknout na hodiny v dragstóru na rohu, a bylo tři čtvrtě na sedům. Dělal jsem tam voknopuca na rohu Pětatřicátý a Devátý, a dyž zastavil ten kaďák –“
„Prosím tě. Co je to voknopuc?“
„No přece, dyž zastaví ňákej auťák na červenou, tak k němu skočíte s hadrem a začnete mu pucovat přední vokno, a dyž je to muskej a nechá vás, tak z něj kápne aspoň desetník. Dyž je to ženská a nechá vás to vokno vopucovat, tak nikdá nevíte, jestli vůbec něco vyklopí. To je holt vaše riziko. Tak teda zastavil ten kaďák –“
„Co je to kaďák?“
Podle výrazu, který se mu objevil v pronikavých černých očích, klíčilo v Petovi podezření, že si možná nevybral to pravé soukromé vočko. Vmísil jsem se do řeči, abych mu dokázal, že aspoň jeden z nás není debil, a řekl jsem Wolfovi:
„Automobil značky Cadillac.“
„Aha. Tak ten zastavil?“
„Jo, na červenou. Skočil jsem k voknu u volantu. Byla to ženská. Vobrátila se ke mně, podívala se přímo na mě a něco mi řekla. Nejspíš ne nahlas, a jestli, tak jsem nic neslyšel, poněvač vokno bylo vytažený skoro až nahoru, ale hejbala pusou a já jsem poznal, co říká: ‚Pomoc. Zavolej poldu. Helejte, takhle!
Naznačil ta slova pohybem rtů, trochu to přehnal, ale ani při tom nehlesl. Wolfe pokýval pochvalně hlavou. Obrátil se na mne. „Archie. Zakreslete Petova ústa při té pantomimě.“
„Později,“ odpověděl jsem úslužně. „Až půjdete spát.“
„Bylo to jasný jako facka,“ pokračoval Pete. „‚Pomoc, zavolej poldu.‘ Se ví, že mi to vyrazilo dech. Snažil jsem se ani nemrknout, věděl jsem, že to člověk nemá, ale nejspíš se mi to nepovedlo, páč ten muskej se na mě koukal, a pak –“
„Kde byl ten muž?“
„Na předním sicu vedle ní. V tom auťáku byli jen voni dva. Tak ten mi nejspíš poznal na ksichtě, že mi něco vyrazilo dech, páč jí rejpnul pistolí do žeber a vona škubnula hlavou –“
„Viděl jsi tu pistoli?“
„Ne, ale nejsem přece blbej, ne? Proč by jinak volala poldu a potom tak škubnula hlavou? Co myslíte, že to byla, tužka?“
„Dávám přednost pistoli. A pak?“
„Kapku jsem couvnul. Měl jsem v ruce jen ten hadr, a von šestiraňák. Teďka bysem rád, abyste si to nevykládal špatně, s poldama nic nechci mít. Koukám se na ně zrovna tak jako vy. Jenže se to všecko semlelo tak narychlo, že jsem nevěděl, co dělám, a musím se přiznat, že jsem se po ňákým poldovi vohlížel. Žádnýho jsem neviděl, tak jsem běžel na chodník, abysem se mrknul za roh, jenže mezitím naskočila zelená a ten auťák se rozjel. Myslel jsem, že ho možná chytím na Vosmý avéně, a pálil jsem to, jak jsem moh, po Pětatřicátý ulici, ale von chytil na Vosmý zelenou a projel křižovatkou, dyž jsem nebyl ještě ani v půlce bloku. Ale mám jeho poznávací číslo.“
Sáhl si do kapsy kalhot, vytáhl kousek papíru a přečetl z něho: „Connecticut, Y, Y, devět, čtyry, tři, dvě.“
„Výborně.“ Wolfe postavil prázdný šálek, na talířek. „Oznámil jsi to policii?“
„Já?“ Pete se zatvářil opovržlivě. „Poldům? Helejte se, jsem snad praštěnej? Pudu na vokrsek, řeknu to policajtovi nebo se třeba dokonce dostanu až k seržovi a řeknu to jemu, a co? Za první mi nebude věřit, pak mě vyhodí a já budu

poznamenanej. Vám to nevadí, bejt poznamenanej, poněvač vy jste soukromý vočko s ouřední licencí a víte něco na spoustu inspektorů.“
„Že vím? A co?“
„Mě se neptejte. Ale každej ví, že víte fůru špíny na pár velkejch zvířat, poněvač jinak by vás už dávno voddělali. Ale kluk jako já si nemůže risknout, aby byl poznamenanej, i dyž sekám dobrotu. Nenávidím poldy, ale na to jeden nemusí bejt kriminálník, aby je nenáviděl. Furt říkám mámě, že sekám dobrotu, a taky je to pravda, ale řeknu vám, na to musí mít jeden kuráž. Co si myslíte vo tom mým případu?“
Wolfe to uvážil. „Zdá se mi trochu – ehm – nejasný.“
„No jo, právě proto jsem přišel za váma. Seděl jsem ve svý myslivně, to je místo, kam dycky chodím, dyž si chci něco rozmyslet, a všecko jsem si to probral. Připadalo mi to jako slibnej případ, dyž se to veme jaksepatří do ruky. Ten auťák byl kaďák, tmavošedej kaďák, bourák jaksepatří, a docela novej. Ten chlap vypadal jako prevít, ale taky jako pracháč, vypadal, jako by mohl mít ty kaďáky eště dva nebo tři. Ta ženská taky. Nebyla tak stará jako moje máma, ale podle toho se to sotva dá říct, poněvač moje máma se moc nadřela, a vsadím se, že ta ženská nikdy na práci ani nemákla. Na tváři měla škrábanec, na levý tváři, a ksicht měla celej pokroucenej, jak mi říkala to ‚Pomoc, zavolej poldu‘, ale dyž jsem si to rozmyslel, tak se mi zdá, že to byla pěknice. Měla náušnice jako dva veliký zlatý pavouky, pavouky s roztaženejma nohama. Z ryzího zlata.“
Wolfe zamručel.
„Tak teda aspoň jako zlatý vypadaly,“ připustil Pete. „Mosaz to nebyla. Ale každopádně na tom všem bylo vidět prachy, a já si řek asi todle: mám případ a jsou to pracháči, ale jak to vzít do ruky, abysem z toho něco vyrazil? Dyž to vemu do ruky jaksepatří, může z toho koukat až padesát dolarů. Jestli ji ten chlap zabije, můžu dosvědčit jeho totožnost a dostat vodměnu. Povím, co mi řekla, a jak von jí rejpnul tou pistolí do žeber –“
„Žádnou pistoli jsi neviděl.“
„To je detail. A jesli ji nezabil, jesli ji jen donutil, aby něco udělala nebo mu něco dala nebo prozradila, můžu jít za nim a zmáčknout ho, a buďto vyplázne padesát babek, nebo to na něj píchnu.“
„To by bylo vydírání.“
„No jo.“ Pete si oprášil drobty sušenek z prstů na tácek. „Proto jsem si řek, že pudu za váma, dyž jsem si to rozmyslel. Viděl jsem, že to nezvládnu sám a budu se s váma muset šábnout, ale pamatujte, že je to můj případ. Myslíte si třeba, že jsem kořen, dyž jsem váni dal číslo toho auťáku dřív, než jsme se dohodli, ale já bysem neřek. Jestli ho vypátráte a přimáčknete ke zdi a pokusíte se mě podfouknout a schlamstnout to všecko sám, tak já musím pořád eště dosvědčit jeho totožnost. A dyž na to nesmíme jít s vydíráním, tak můžete vykoumat něco, aby to vydírání nebylo. Co říkáte, abysme do toho šli fifty-fifty?“
„Něco ti řeknu, Pete.“ Wolfe si pošoupl křeslo dozadu a rozložil pohodlně svůj objem v nové pozici. „Jestli máme na tom tvém případu pracovat společně, měl bych ti povědět pár věcí o detektivní vědě a umění. Pan Goodwin to samozřejmě zapíše, a až to přepíše na stroji, udělá jednu kopii pro tebe. Ale nejdřív musí někam zatelefonovat. Archie, vy jste si zaznamenal to poznávací číslo. Zavolejte kancelář pana Cramera a dejte mu je. Povězte mu, že podle vašich informací má ten vůz,“ jeho majitel nebo řidič, co dělat s porušením zákona v našem městě během posledních dvou hodin, a navrhněte, ať se to běžně prověří. Nic bližšího neuvádějte. Řekněte, že naše informace je neověřená a že při zjišťování je třeba postupovat diskrétně.“
„Hej,“ ozval se Pete, „kdo je to ten pan Cramer? Policajt?“
„Policejní inspektor,“ řekl mu Wolfe. „Ty sám ses zmínil o možnosti vraždy. Jestli došlo k vraždě, někde je mrtvola. A jestli je někde mrtvola, je ji třeba najít. Jestli se nenajde nebo dokud se nenajde, kde máš svůj případ? A protože my nemáme ani ponětí, kde ji hledat, nalákáme policii, aby ji našla za nás. Často jich tak využívám. Archie. Samozřejmě, že nebudete Peta jmenovat, protože nechce být poznamenaný.“
Zašel jsem do kanceláře ke svému psacímu stolu a vytočil jsem číslo oddělení pro vraždy Manhattan-Západ, a uvažoval jsem, že z Wolfova tisíce technik, jak se mi zprotivit, je nejhorší ta, když si myslí, že dělá legraci. Jakmile jsem domluvil se seržantem Purleym Stebbinsem a zavěsil, všechno mě pokoušelo, abych se prostě sebral a šel se podívat, jak Mosconi a Watrous prohánějí tága, ale to jsem samozřejmě udělat nemohl, protože bych tím přiznal, že mě Wolfe doběhl, a on by Peta jednoduše vystrnadil a uvelebil by se v lenošce s knihou a se spokojeným úšklebkem.
Napochodoval jsem tedy zpátky do jídelny, posadil jsem se, chopil jsem se pera a čile jsem prohlásil: „Tak už jsem je zalarmoval. Spusťte s tou přednáškou o detektivním umění a nic nevynechávejte.“
Wolfe se opřel dozadu, dal si lokty na opěradla křesla a spojil špičky prstů. „Chápeš, Pete, že se omezím na problémy a metody soukromého detektiva, který provozuje své povolání, aby si vydělal na živobytí.“
„Jo.“ Pete měl novou láhev koky. „Vo to mi právě jde, jak si nahrabat prachy.“
„Tu tendenci jsem u tebe pozoroval. Ale nesmíš dovolit, aby potlačila jiné věci, které je třeba brát v úvahu. Je jisté žádoucí, aby sis vydělal honorář, ale nejdůležitější je, abys měl pocit, že sis jej vydělal zaslouženě, a to částečně záleží na tvém ego. Když máš zdravé a odolné ego, jako třeba já, bude ti zřídkakdy působit potíže –“
„Co je to ego?“
„Na to jsou různé definice, filosofické, metafyzické, psychologické a dnes i psychoanalytické, ale já toho pojmu užívám, abych označil schopnost zdůraznit všechno, co člověku zvyšuje dobré mínění o sobě, a naopak omezit všechno, co je snižuje. Je ti to jasné?“
„Myslím, že jo.“ Pete se mračil samým soustředěním. „Chcete jako říct, jestli je člověk sám se sebou spokojenej, nebo ne.“
„Ne tak přesně, ale přibližně ano. Když máš robustní ego, můžeš se spolehnout –“
„Co je to robustní?“

Wolfe udělal grimasu. „Pokouším se užívat slov, se kterými ses už setkal, ale když ne, když je ti některé z nich cizí, tak mě laskavě nepřerušuj. Jestli jsi dost chytrý na to, abys byl dobrým detektivem, jsi dost chytrý i na to, abys správně uhodl význam nového slova z kontextu, podle souvislosti, v jaké ho užíváš z ostatními slovy. Před chvilkou jsem mluvil o zdravém a odolném ego, a potom, po tvém vyrušení, jsem v téže spojitosti užil výrazu robustní ego. Takže ‚robustní' očividně znamená ‚zdravý a odolný', a jestli máš buňky, aby z tebe byl dobrý detektiv, tak jsi na to měl přijít. Kolik ti je let?"
„Dvanáct."
„Na to bych tedy měl vzít zřetel, a taky to udělám. Ale abychom pokračovali. Když máš tedy robustní ego, můžeš se spolehnout na svou inteligenci a zdravý rozum, abys odhadl, jestli sis honorář vydělal zaslouženě. Nikdy neinkasuj ani nepřijímej honorář, o kterém ten pocit nemáš; když to uděláš, vnitřně tě to rozleptá a do tvého ego se dají červi. S tou jedinou výhradou ber všechno, co můžeš. Právě tak jako nesmíš vzít nic, o čem cítíš, že sis to nezasloužil, musíš naopak dostat z klienta všechno, o čem cítíš, že sis to zasloužil. Nikdy s možným klientem o případu ani nemluv, dokud si nezjistíš, co je schopen zaplatit. Tolik –"
„Ale proč teda –" vyhrkl Pete a zarazil se.
„Co proč?"
„Nic. Jenomže vy mluvíte se mnou, jenom s klukem."
„To je zvláštní případ. Přivedl tě ke mně pan Goodwin, můj spolehlivý a velmi cenný asistent, a já bych ho zklamal, kdybych důkladně neprozkoumal, co mi říkáš, a nenechal ho to zapsat a přepsat na stroji." Wolfe mě poctil pokryteckým pohledem a obrátil se znovu k Petovi. „Tolik o tvém ego a o tvých honorářích. Pokud jde o tvé metody, musí být samozřejmě v souladu s tvým oborem. Já se například vyhýbám takovým oborům, jako je průmyslová špionáž a rozvodové důkazy a podobné odporné čenichání, protože ego každého člověka, který s tím má co dělat, je už prolezlé červy, takže tě to nemusí zajímat. Ale vezmi si třeba loupež. Dejme tomu, že nějaké ženě někdo vybere skříňku s klenoty, a ona se nechce obrátit na policii, protože podezírá –"

„Vemem si radši vraždu. Já bysem radši začal s vraždou."
„Jak chceš." Wolfe se zatvářil dobrotivě. „Zapisujete to, viďte, Archie?"
„Můžete se vsadit. S vyplazeným jazykem."
„Dobrá. Ale ať už jde o loupež nebo o vraždu, o cokoli, když mluvíme všeobecně, musí ti být především naprosto jasné, že provozuješ umění, a ne vědu. Věda hraje při odhalování zločinů důležitou, čestnou a důstojnou roli, jenomže má málo co dělat v arzenálu soukromého detektiva, který má ctižádost vyniknout. Každý člověk s průměrnými schopnostmi se může naučit zacházet s mikrometrem, s fotoaparátem, s mikroskopem, se spektrografem nebo s centrifugou, ale to jsou jenom nástroje detektivního pátrání. Věda v detektivním pátrání může být úctyhodná, dokonce brilantní, ale nikdy nemůže nahradit neúprosný postup bystrého intelektu džunglí lží a obav na světlou mýtinu pravdy, nebo blesk poznání vedený citlivým nervem, který podráždil odstín hlasu nebo záchvěv očního víčka –"
„Promiňte," přerušil jsem ho. „Říkal jste ‚odstín nějakého hlasu' nebo ‚odstín hlasu'?"
„Ani jedno ani druhé," zalhal Wolfe. „Řekl jsem ‚odstín něčího hlasu'." Obrátil se zase k Petovi. „Detektivní umění má mnoho rovin a mnoho tváří. Vezmi si jednu z nich. Sledovat nějakého člověka po New Yorku a neztratit ho z očí je krajně obtížný úkol. Když se ho vážně ujme policie, užívá k tomu tří lidí, a i tak se jim sledovaný často ztratí. Kdežto jeden člověk, který často pracuje pro mne, Saul Panzer, je v tom génius, a pracuje sám. Mluvil jsem s ním o tom a dospěl jsem k závěru, že ani on sám neví, v čem je tajemství jeho neuvěřitelného fortele. Není to žádná vědomá a ovladatelná funkce jeho mozku, třebaže má dobrý mozek; je to cosi skrytého někde v jeho nervovém systému, možná samozřejmě v jeho lebce. Říká, že nějak pozná, v pouhém zlomku vteřiny, co sledovaný udělá – ne co udělal nebo právě dělá, ale k čemu se teprve chystá. Proto by tě pan Panzer mohl naučit všechno, co sám ví, a přece by ses mu nikdy nevyrovnal. To ovšem neznamená, že by ses neměl naučit všechno, co můžeš. Učení ti nikdy neuškodí. Jenom ten, kdo ví příliš málo, si myslí, že ví příliš mnoho. Ale teprve když máš využít toho, co ses naučil, poznáš, jestli svoje vědomosti dokážeš uplatnit v praxi."
Wolfe ukázal palcem na mne. „Vezmi si tady pana Goodwina. Těžko bych bez něho dosáhl patřičných výkonů. Jenomže on často jedná z náhlého impulsu a rozmaru, a to by mu samozřejmě znemožnilo splnit jakýkoli důležitý úkol, nebýt toho, že má někde v sobě – možná v mozku, i když o tom pochybuju – nějaký mohutný a jemný regulátor. Pohled na hezkou dívku v něm například vyvolává překypující reakci obdivu a nadšení a souběžně podněcuje jeho instinktivní touhu získat ji, ale přesto se nikdy neoženil. Proč ne? Poněvadž ví, že kdyby měl manželku, jeho reakce na pěkné dívky, teď ryzí, upřímné a svobodné, by se tím nejen nesnesitelně zpančovaly, ale podléhaly by pak dohledu a autoritativnímu omezení. A tak ho jeho regulátor vždycky zachrání před pohromou, v některých případech nepochybně na samém kraji propasti. Podobně ten regulátor zvládne většinu jeho impulsů a kapriců, jenomže občas selže a nezasáhne včas, a pan Goodwin na to pak doplatí, jako dnes večer, kdy mu to nedalo a musel mě popichovat, když se mu naskytla jistá příležitost. Už ho to stálo; kolik je hodin, Archie?"
Podíval jsem se. „Za osmnáct minut devět."
„Jej!" Pete vyskočil z křesla. „Já musím běžet! Máma – musím bejt doma ve tři čtvrtě! Stavím se tu zejtra!"
A už upaloval. Než jsem vstal a vyšel do předsíně, byl už u domovních dveří, otevřel si a byl tentam. Vrátil jsem se na práh jídelny a řekl jsem Wolfovi: „Zatraceně, a já doufal, že tu zůstane do půlnoci, abyste měl čas tu přednášku dokončit. Utkání v kulečníku sice po ní bude pěkná nuda, ale snad to tam vydržím."
A vydržel jsem to.

2

Druhý den, ve středu, jsem měl dost co dělat. Nějaký majitel továrny na železářské zboží z Youngstownu v Ohiu přijel do New Yorku hledat syna, který s ním přerušil styk, továrník telegraficky požádal Wolfa o pomoc, a tak jsme měli Saula Panzera, Freda Durkina a Orrieho Cathera na výzvědách. To mě připoutalo k psacímu stolu a k telefonu, kde jsem přijímal hlášení a tlumočil instrukce.
Chvíli po čtvrté hodině odpoledne se objevil Pete Drossos a chtěl mluvit s Wolfem. Jeho postoj naznačoval, že sice bere na vědomí i moji licenci soukromého detektiva a že proti mně nic vážného nemá, že však přece jen dává přednost jednání se šéfem. Vysvětlil jsem mu, že Nero Wolfe tráví každý den čtyři hodiny od devíti do jedenácti dopoledne a od čtyř do šesti odpoledne na střeše ve sklenících mezi svými deseti tisíci orchidejemi, kde místo mne komanduje Theodora Horstmanna, a že je v těch hodinách, nedosažitelný. Pete mi dal na srozuměnou, že to podle jeho názoru je pro soukromé očko sakra divný způsob, jak utrácet čas, a já se s ním nijak nepřel. Když jsem ho konečně vystrnadil z domovních dveří a zavřel za ním, byl jsem ochoten připustit, že můj regulátor možná potřebuje promazat. Z Peta se vyklubával pěkný otrava, o tom se nedalo pochybovat. Měl jsem včera potlačit svůj první popud pozvat ho dál, aby si měl Wolfe s kým hrát. Kdykoli se přistihnu při ochotě přiznat, že jsem šlápl vedle, pomáhá mi napití, a tak jsem si zašel do kuchyně pro sklenici mléka. Když jsem se vrátil do kanceláře, zvonil telefon Orrie Cather podával hlášení.
Při večeři nedali Wolfe ani Fritz v nejmenším najevo, že mezi nimi někdy došlo k různici kvůli nějakým špačkům. Když si Wolfe bral druhou porci hlavního chodu, dánských omelet s vepřovým masem, prohlásil zřetelně: „Nanejvýš uspokojivé.“ Poněvadž od něho to znamenalo překypující chválu, Fritz to také tak přijal, důstojně přikývl a zamumlal: „Zajisté, pane.“ Takže když jsme dopili kávu, nelítaly ve vzduchu žádné jiskry a Wolfe byl naladěn tak příjemně, že projevil přání, abych mu předvedl Mosconiho parádní faleš, o které jsem mu vyprávěl, jestliže budu ochoten sestoupit s ním do suterénu.
Jenomže jsem se k tomu předvedení nedostal. Když při našem odchodu z jídelny zazněl u dveří zvonek, předpokládal jsem samozřejmě, že je to Pete, ale nebyl to on. Postava viditelná sklem ve dveřích byla dvakrát tak mohutná jako Pete a daleko nám známější seržant Purley Stebbins z manhattanského západního oddělení pro vraždy. Wolfe zašel do kanceláře a já šel ke dveřím otevřít.
„Běželi tamhletudy!“ ukázal jsem prstem.
„Blbost. Chci mluvit s Wolfem. A s vámi.“
„Se mnou mluvíte. Tak spusťte!“
„A s Wolfem.“
„Ten zažívá vepřové. Moment.“ Dal jsem dveře na řetěz, aby držely na dva palce pootevřené, vstoupil jsem do kanceláře, oznámil jsem Wolfovi, že Stebbins žádá o audienci, trpělivě jsem postál, zatímco dělal grimasy, dostal jsem instrukci, abych návštěvníka uvedl dál, vrátil jsem se k domovním dveřím a zachoval jsem se podle instrukce.
Za léta se ustálil rituál usazování seržanta Stebbinse v naší kanceláři. Kdykoliv přišel s inspektorem Cramerem, Cramer si samozřejmě sedl do velké červené kožené klubovky na konci Wolfova psacího stolu a Purley do jedné ze žlutých, které byly menší. Kdykoliv přišel sám, pokoušel jsem se ho vždycky vmanévrovat do červené klubovky, ale nikdy jsem neuspěl. Pokaždé mi uhnul a přitáhl si jednu žlutou. Nebylo to tím, že by považoval za nevhodné, aby seržant seděl na místě, kde sedává inspektor, Purley jistě ne. Třeba nesedí rád obličejem k oknu nebo možná prostě nemá rád červené klubovky. Jednou se ho na to musím zeptat.
Tentokrát složil svou hromadu masa a svalů, kterých má požehnaně, do žluté klubovky jako obvykle, chvíli se zadíval na Wolfa, a pak natočil krk, aby se podíval na mne. „Včera jste mi telefonoval o jednom autě tmavošedém cadillacu letošní výroby, s connecticutským poznávacím číslem YY devět čtyři tři dva. Proč?“
Povytáhl jsem ramena a zase je spustil. „Jak jsem vám řekl. Dostali jsme neověřenou informaci, že to auto nebo jeho majitel či řidič se možná do něčeho zapletli nebo můžou zaplést. Navrhl jsem vám běžně ověření.“
„To vím. Jaká to přesně byla informace a od koho jste ji dostali?“
Zavrtěl jsem hlavou. „To jste chtěl vědět už včera a já to přešel. Přecházím to dál. Náš informátor, s tím nechce mít opletačky.“
„Ty teda bude mít. Kdo je to a co vám pověděl?“
„Nedá se svítit.“ Doprovodil jsem to příslušným gestem ruky. „Víte zatraceně dobře, že je to jenom váš zlozvyk. Jestli se stalo něco, proč si myslíte, že vám musím povědět kdo a co, řekněte mi, co se stalo, a uvidíme, jestli s vámi budu souhlasit. Víte snad, jaká je se mnou rozumná řeč.“
„To teda sakra vím.“ Purley zaťal zuby a opět je uvolnil. „Dneska v šest čtyřicet navečer, přede dvěma hodinama, zastavilo na rohu Třicáté páté ulice a Deváté avenue na červenou auto. Přiskočil k němu kluk s hadrem a začal utírat okna. S jednou stranou skončil a chystal se na druhou, a když obcházel předek, auto najednou vyrazilo, přejelo ho a pokračovalo rychle v jízdě přes avenue a dál po Třicáté páté ulici. Kluk umřel brzy potom, co ho sanitka přivezla do nemocnice. Ten auťák řídil nějaký chlap, seděl v něm sám. Lidi si při takovém vzrušení nikdy moc věcí nevšimnou, ale dva svědkové, jedna paní a jeden kluk, se shodli na poznávacím čísle Connecticut YY devět čtyři tři dva, a ten kluk říká, že to byl tmavošedý sedan značky Cadillac. Tak co?“
„Jak se ten kluk jmenoval? Ten přejetý?“
„Co to s tím má co dělat?“
„To nevím. Prostě se ptám.“
„Jmenoval se Drossos. Pete Drossos.“
Polkl jsem. „To je teda nadělení. Parchant mizerná!“
„Kdo, ten kluk?“
„Ne.“ Obrátil jsem se na Wolfa. „Řekněte mu to vy, nebo mám já?“
Wolfe měl zavřené oči. Otevřel je, řekl „Vy“ a zase je zavřel.

Nepovažoval jsem za nutné vykládat Stebbinsovi o domácí krizi, která mi dala popud, abych Peta zavedl k Wolfovi, ale řekl jsem mu o všem podstatném, včetně druhé Petovy návštěvy to odpoledne. Třebaže snad poprvé v životě uvěřil, že v naší kanceláři slyší něco na rovinu, vyrukoval se spoustou otázek a nakonec pokládal za vhodné připojit nevlídnou poznámku v tom smyslu, že od řádných občanů, jako je Nero Wolfe a Archie Goodwin, by se snad dalo čekat, že projeví trochu víc zájmu o ženu s pistolí mezi žebry, která sháněla poldu.
Nebyl jsem v moc růžové náladě a tohle mě popíchlo. „Exempláře jako vy," řekl jsem mu, „sotva přispěly k velikosti naší země. Ten kluk si to moh všechno vymyslet. Nebo mu ta ženská mohla hrát komedii. Kdybych vám byl pověděl včera, kdo mi co řek, myslel byste si, že jsem cvok, když kvůli tomu vyhazuju desetník na telefon. A to poznávací číslo jsem vám dal. Podívali jste se na to?"
„Jo, Bylo z cizího vozu. Patřilo jednomu plymouthu, ukradenému přede dvěma měsíci v Hartfordu."
„Žádná stopa?"
„Zatím nic. Teďka požádáme Connecticut, aby za tím šli. Nevím, kolik cizích čísel cirkuluje po New Yorku v tuhle chvíli, ale bude jich spousta."
„Zač stojí popis toho řidiče, který jste dostali?"
„Máme čtyři a ani dva nejsou stejné. Tři nestojí vůbec za nic a jeden možná od člověka, co zrovna vyšel z dragstóru a všiml si náhodou toho kluka, když šel s hadrem k vozu. Podle něho byl řidič asi čtyřicátník se světlou pletí, pravidelným obličejem, v tmavohnědém obleku a v plstěném klobouku naraženém skoro až na uši. Doufá, že by ho dokázal identifikovat." Purley se zvedl. „Tak zase půjdu. Musím říct, že jste mě zklamali. Spoléhal jsem, že mě buďto zavedete na stopu, nebo že naopak budete krýt nějakého klienta."
Wolfe otevřel oči. „Hodně štěstí, pane Stebbinsi. Ten chlapec jedl včera u mého stolů."
„Jo," zabručel Purley, „tím hůř. Nikdo nemá co zabíjet kluky, co jedí u vašeho stolu."
S touhle přátelskou poznámkou vypochodoval a já vyšel do předsíně s ním. Když jsem sahal po knoflíku kliky, objevila se venku nějaká postava, která vystupovala po schodech ke dveřím, a když jsem otevřel, stála v nich hubená drobná žena v úpravných tmavě modrých šatech, bez kabátku a bez klobouku, s napuchlýma zarudlýma očima a s tak sevřenými ústy, že jí nebylo vidět rty.
Stebbins stál těsně za mnou, když jsem ji oslovil. „Čím vám můžu posloužit, paní?"
„Bydlí tady pan Nero Wolfe?" vypravila ze sebe. Potvrdil jsem jí to.
„Mohla bych s ním mluvit? Nezdržím ho dlouho. Jmenuju se Anthea Drossosová."
Byla uplakaná a vypadala, že se každou chvílí může rozplakat znovu, a plačící žena je něco, co by se Wolfe ani nepokusil snést. Řekl jsem jí tedy, že je zaneprázdněn, ale že jsem jeho asistent a důvěrník, takže se může svěřit mně.
Zvedla hlavu a podívala se mi přímo do očí. „Můj syn Pete mi řek, abych šla za panem Nerem Wolfem," odpověděla, „a tak tu teda počkám, dokud ho nebudu moct vidět." Opřela se o zábradlí zápraží.
Zacouval jsem a zavřel jsem dveře. Se Stebbinsem v patách jsem vstoupil do kanceláře a řekl jsem Wolfovi: „Chce s vámi mluvit paní Anthea Drossosová. Říká, že ji za vámi poslal její syn Pete. Utáboří se na prahu třeba přes celou noc, když bude muset. Mohla by se před vámi rozplakat. Co mám dělat, dát jí tam matraci?"
Otevřel nad tím jaksepatří oči. „Zatraceně. Co pro ni můžu udělat?"
„Nic. Já taky ne. Ale ode mne to nepřijme."
„Tak proč k čertu – fuj! Přiveďte ji sem. Ta vaše šaškárna včera – přiveďte ji!"
Došel jsem pro ni. Když jsem ji uváděl, Purley seděl znovu uhnízděný ve své klubovce. S rukou na jejím lokti, poněvadž se mi nezdála nijak jistá v kramflekách, jsem ji zavedl k červené klubovce, do které by se vešly tři jako ona. Sedla si na krajíček a černé oči – o to černější, že je nejspíš zdůrazňoval kontrast se zanícenými víčky – upřela na Wolfa.
Promluvila tichým a trochu rozechvělým hlasem, ale odhodlaně: „Vy jste pan Nero Wolfe?"
Připustil to. Podívala se na mne, pak na Stebbinse a znovu na Wolfa. „A tyhle pánové?" zeptala se.
„Pan Goodwin, můj asistent, a pan Stebbins, policista, který vyšetřuje smrt vašeho syna."
Přikývla. „Hnedka jsem si myslela, že vypadá jako polda. Můj syn Pete by nechtěl, abych to pověděla poldovi."
Z jejího tónu i výrazu bylo docela zřejmé, že nemíní udělat nic, co by její syn nechtěl, takže nám vznikl problém. Při Purleyho hlubokém podezření, že by Wolfa, nemluvě už o mně, spíš zastihl mrtvého než bez nějaké čertoviny za lubem, bylo jisté, že se nehodlá odporoučet. On však bez váhání vstal, prohlásil, že jde do kuchyně, a zamířil ke dveřím. Moje překvapení trvalo půl vteřiny, než jsem si uvědomil, kam jde. Na konci předsíně proti kuchyni byla alkovna s otvorem ve zdi mezi alkovnou a kanceláří. V kanceláři byl otvor zakryt obrázkem s tajným kukátkem, a když se v alkovně odšoupla posuvná dvířka, bylo odtamtud vidět i slyšet, co se v kanceláři děje. Purley to dobře věděl.
Když tedy zmizel, považoval jsem za vhodné varovat Wolfa: „Obrázek."
„Zajisté," zabručel Wolfe mrzutě. Podíval se na paní Drossosovou. „Nuže, madam?"
Nepokládala nic za zaručené. Vstala a šla se otevřenými dveřmi podívat napravo i nalevo do předsíně, zavřela dveře a vrátila se na své místo. „Víte, že Peta zabili."
„Ano, vím."
„Řekli mi to a já vyběhla na ulici a on tam ležel. Byl v bezvědomí, ale ne mrtvej. Nechali mě jet v sanitce s ním. Tam mi , to pravé řek. Otevřel –"
Zarazila, se. Měl jsem strach, že propukne v pláč, a ona taky, ale když půl minuty seděla a nepohnula svalem, překonala to a mohla pokračovat. „Otevřel oči, uviděl mě a já se k němu sklonila. Řek mi – můžu vám to myslím opakovat doslova – ‚Pověz Neru Wolfovi, že mě ten chlap dostal. Neříkej to nikomu než Neru Wolfovi. A dej mu moje peníze z piksly.'"
Odmlčela se a znovu strnula. Po plné minutě ji Wolfe pobídl: „Ano, madam?"
Otevřela kabelku z černé kůže, která už vydržela nějaké nošení, ale byla s to vydržet ještě další, prohrabala se v ní, vytáhla malý balíček v papíru a vstala, aby jej položila na Wolfův psací stůl. „Jsou to čtyry dolary a třicet centů."

Zůstala už stát. „Sám si je vydělal, jsou to jeho peníze, co si dával do piksly od tabáku, To byly jeho poslední slova, abych vám dala jeho peníze z piksly. Potom ztratil znova vědomí a umřel dřív, než s ním mohli v nemocnici něco udělat. Odešla jsem domů pro ty peníze, abych vám je mohla dát a povědět vám to. Teďka se vrátím domů.“ Otočila se, udělala dva kroky a znovu se obrátila. „Rozuměl jste tomu, co jsem vám řekla?“
„Ano, rozuměl.“
„Mám v tom něco udělat?“
„Ne, nemyslím. Archie?“
Stál jsem už vedle ní. Zdálo se, že se drží na nohou líp, než když přišla, ale stejně jsem ji podpíral celou cestu ven před domovní dveře a po sedmi schodech dolů na chodník. Nepoděkovala mi, ale protože možná vůbec moji přítomnost nevnímala, neměl jsem jí to za zlé.
Když jsem se vrátil dovnitř, Purley stál v předsíni s kloboukem na hlavě. Zeptal jsem se ho: „Zašoup jste ty dvířka?“
„Brát dítěti cukroví, to se od vás dalo čekat,“ řekl urážlivě. „Ale brát cukroví mrtvému dítěti, to volá do nebe!“
Odcházel a já udělal krok stranou, abych mu zastoupil cestu. „Troubo! Tím myslím vás. Kdybychom byli naléhali, aby si to vzala zpátky, byla by –“
Zmlkl jsem, jako když utne, při jeho vítězoslavném úšklebku. „Tentokrát jsem vás dostal!“ zaskřehotal, protáhl se kolem mne a odešel.
Proto jsem si při návratu do kanceláře okusoval nehet. Nestává se často, aby si ze mne Purley Stebbins dokázal vystřelit, ale ten den mě překvapil ve slabém okamžiku, poněvadž jsem byl ve věci citově angažovaný. Zareagoval jsem přirozeně tak, že jsem si chtěl zchladit žáhu na Wolfovi. Došel jsem pro ten balíček na jeho psacím stole, rozbalil jsem papír a vysázel jsem před Wolfem obsah do úhledné řádky: dvě dolarové bankovky a ostatek v mincích, čtyři čtvrťáky, devět desetníků a osm niklových pětníků.
„Souhlasí,“ oznámil jsem. „Čtyři dolary a třicet centů. Upřímně gratuluju. Po zaplacení daně z příjmu a odečtení deseti centů na režii – ten telefon Stebbinsovi včera – vám zůstane dost na –“
„Mlčte!“ utrhl se na mě. „Vrátíte jí to zítra?“
„Nevrátím. A jindy taky ne. Víte sakra dobře, že to není možné.“
„Dejte to na Červený kříž.“
„Dejte si to na něj sám!“ Byl jsem neústupný. „Třeba už ta paní víckrát nepřijde, ale jestli přijde a zeptá se mě, co jsme udělali s Petovými penězi, nebude se mi chtít mluvit o Červeném kříži a nebude se mi chtít lhát.“
Odstrčil od sebe peníze na druhý kraj stolu, ke mně. „Vy jste ho přivedl sem do domu.“
„Je to váš dům a vy jste ho krmil sušenkama.“
Tím to uvízlo na mrtvém bodě. Wolfe si vzal z druhého konce stolu svou právě rozečtenou knihu, otevřel ji na místě, kde posledně přestal, zavrtěl se, rozložil svou sedminu tuny do pohodlné pozice a pustil se do čtení. Já si šel sednout ke svému psacímu stolu a předstíral jsem, že pročítám včerejší hlášení od Saula, Freda a Orného, ale uvažoval jsem zatím o situaci. O něco později jsem vytáhl psací stroj, zasunul jsem papír a začal jsem ťukat do kláves. V prvním konceptu byly nějaké mouchy, které jsem opravil, a přepsal to pak na nový list. Tentokrát se mi to zdálo ucházející. Otočil jsem se tváří k Wolfovi a oznámil jsem mu: „Mám návrh.“
Dočetl odstavec, který musel být pěkně dlouhý, a pak teprve po mně mrskl očima. „No?“
„Máme na krku ty peníze a musíme s nimi něco podniknout. Vzpomínáte si snad, jak jste Petovi říkal, že nejde ani tak o to vydělat si honorář jako mít pocit, že si ho člověk zaslouží. Myslím, že byste ten pocit měl, kdybyste tenhle honorář vynaložil za novinový inzerát asi v tomhle znění:
‚Žena s náušnicemi ve tvaru pavouka a škrábnutím na tváři, která v úterý řídila auto a řekla chlapci na rohu 35. ulice a 9. avenue, aby sehnal policistu, ať se laskavě spojí s Nerem Wolfem na adrese v telefonním seznamu.‘“
Šoupl jsem mu ten papír přes stůl. „Na otištění v Timesech ten honorář možná nebude stačit, ale rád k tomu pár dolarů přidám. Považuju to za skvělý nápad. Vynaložíme tak Petovy peníze na Peta. Cramera a Stebbinse to naštve a Stebbins si o to zrovna říká. A poněvadž není ani jedna šance z miliónu, že na to někdo zabere, nevystavíme se tím riziku nějaké práce nebo angažování. A konečně, třebaže ne v poslední řadě, se tím vaše jméno dostane do novin. Co vy na to?“
Vzal text a přeletěl jej očima s nosem vzhůru. „No dobrá,“ souhlasil nabručeně. „Doufám, že vám to dalo lekci.“

3

Syn toho majitele továrny na železářské zboží byl konečně příští den, ve čtvrtek odpoledne, spatřen a zahnán do ohrady. Poněvadž šlo z víc než jednoho důvodů o tajnou operaci abych ukázal, jak tajnou, nešlo ve skutečnosti o výrobce železářského zboží, ani nebyl z Youngstownu – nemůžu posloužit žádnými podrobnostmi. Omezím se na jedinou poznámku. Jestli měl Wolfe pocit, že si zasloužil honorář, který z toho chlapíka vyrazil, ničí ego nebylo nikdy podrobeno přísnější zkoušce.
Takže čtvrtek proběhl trochu horečně a nezbyl nám čas na úvahy, jestli by Pete mohl dosud dýchat, kdybychom ten případ, do kterého nás chtěl vzít za společníky, byli načali z jiného konce. K podobným úvahám je v detektivním povolání spousta příležitostí, a třebaže byste nic nezískali, kdybyste se tím nechali deprimovat, neškodí věnovat tu a tam trochu času revizi účtů.
Ve středu večer bylo už moc pozdě na to, aby se inzerát dostal do novin ve čtvrtek. V pátek ráno jsem se musel dvakrát sám pro sebe zazubit. Když jsem sestoupil o dvě patra ze své ložnice a vešel jsem do kuchyně, okamžité po pozdravu Fritzovi jsem se vrhl na inzeráty v Timesech, abych se podíval na ten náš. To stálo za první zazubení. Inzerát byl docela neškodný, z profesionálního i z osobního hlediska, poněvadž pravděpodobnost, že na něj někdo odpoví, byla ještě menší než můj odhad jedna k miliónu. K druhému zazubení došlo později, když jsem se vypořádával s kukuřičnými horkými vdolečky a s klobáskami – Wolfovi odnesl Fritz podnos se snídaní podle denního rozvrhu nahoru – a koukal

jsem do Timesů na stojánku před sebou a najednou zazvonil telefon a já div nepřekotil židli, jak jsem vstával, abych se k němu vrhl. Nebyl to nikdo, kdo by se hlásil na náš inzerát. Nějaký chlapík z Long Islandu se ptal, jestli bychom mu mohli přenechat tři kvetoucí exempláře orchideje Vanda caerulea. Řekl jsem mu, že rostliny neprodáváme a že Vandy v květnu stejně nekvetou.
Petův případ se nám však znovu připomněl před polednem, i když ne prostřednictvím inzerátu. Wolfe zrovna sestoupil ze skleníků do kanceláře a usadil se za svůj psací stůl, aby si prohlédl ranní poštu, když zazněl domovní zvonek. Když jsem vyšel do předsíně a uviděl jsem tabulkou jednosměrně průhledného skla, kdo to zvoní, nemusel jsem ani chodit až ke dveřím, abych se ho zeptal, co si přeje. Tenhle zákazník chtěl vždycky mluvit s Wolfem a jeho příchod přesně o jedenácté to potvrzoval.
Obrátil jsem se a ohlásil jsem Wolfovi: „Inspektor Cramer."
Zaškaredil se na mě. „Co ten tady chce?" Zase dětinštěl.
„Mám se ho zeptat?"
„Ano. Ne. No dobrá."
Šel jsem a pustil jsem Cramera dál. Podle toho, jak zabručel na pozdrav, jestli se tomu dalo říct pozdrav, a podle výrazu jeho tváře nepřišel Wolfovi udělit žádný metál. Cramerův velký zarudlý obličej a hřmotná postava nikdy nevyvolává pocit družného společníka, ale bývá někdy v lepší a někdy v horší náladě, jenomže to dopoledne v té lepší nebyl. Vykročil přede mnou do kanceláře, uštědřil Wolfovi dvojče toho pozdravu, kterým poctil mě, spustil se do červené kožené klubovky a upřeně se na Wolfa zadíval studeným pohledem. Wolfe ten pohled opětoval.
„Proč jste dal do novin ten inzerát?" chtěl vědět Cramer. Wolfe se od něho odvrátil a zalistoval na psacím stole štůskem dopisů, které byly právě vytaženy z obálek. „Archie," řekl, „tenhle dopis od Jordana je hotová fraška. Ví docela dobře, že Brassavoly při křížení tří druhů neužívám. Nezaslouží si odpověď, ale dostane ji. Váš zápisník. ‚Milý pane Jordane. Jsem si vědom, že jste utrpěl neúspěch při –"
„Ušetřte si to," zavrčel Cramer. „No dobrá. Dát do novin inzerát není žádný zločin, ale já se vás na to zeptal slušně."
„Ne," odpověděl Wolfe, jako by za tím dělal tečku. „Slušně?" „Tak ať je po vašem. Víte, co chci vědět. Jak si přejete, abych se na to zeptal?"
„Nejdřív byste mi musel povědět, proč to chcete vědět."
„Protože si myslím, že něco tajíte nebo někoho kryjete v souvislosti s násilnou smrtí. Se smrtí, o které víme. Řekl jste včera Stebbinsovi, že nemáte na zabití toho chlapce žádný zájem a že nemáte žádného klienta. Jenže v tom případě byste na to neobětoval ani zlámanou grešli, jak vás znám, a rozhodně byste nezačínal s pátráním, které by vás mohlo vést k vynaložení energie. Mohl jsem se vás zeptat rovnou, kdo je ten váš klient, ale ne, spokojil jsem se s holým faktem, že jste dal uveřejnit ten inzerát. Jestli tohle není slušné, tak to uslušněte a pak mi odpovězte."
Wolfe se dlouze s povzdechem nadechl a zase vydechl. „Archie. Povězte mu to laskavě."
Vyhověl jsem. Netrvalo to dlouho, poněvadž inspektor měl už Stebbinsovo hlášení a mně stačilo jenom vysvětlit, jak jsme se rozhodli vynaložit Petovy peníze, ke kterým jsem přidal 1,85 z vlastní kapsy. Cramer při tom na mě upíral své tvrdé šedé oči. Musel jsem se s těma očima často střetávat, když jsem vypovídal vyhýbavě, něco zamlčoval nebo se vykrucoval, takže mě nijak neobtěžovaly, když jsem mu to teď říkal na rovinu.
Jakmile mi položil pár otázek a já na ně odpověděl, podíval se těma očima na Wolfa a zeptal se znenadání: „Říká vám něco jméno Matthew Birch? Viděl jste ho někdy nebo slyšel jste o něm?"
„Ano," odpověděl Wolfe stručně.
„Ale? Tak ano!" V šedých očích to na zlomek vteřiny zablýsklo. Kdybych je byl neznal tak dobře, nebyl bych to ani postřehl. „Chci to vyřídit slušně. Vadilo by vám povědět mi kdy a kde?"
„Nevadilo. Předevčírem, to je ve středu, v Gazettě. Jak víte, nevycházím z pracovních důvodů nikdy z domu a i z jiných důvodů vycházím co možná nejmíň, takže závisím na novinách a na rádiu, abych se dověděl, oč se zajímají a co dělají moji bližní. Podle té novinové zprávy bylo tělo muže jménem Matthew Birch nalezeno v úterý pozdě v noci – vlastně ve středu, kolem třetí hodiny ráno – v jedné dlážděné zadní uličce podél jednoho mola u South Street. Myslelo se, že ho přejelo auto."
„Hm. Pokusím se to formulovat přesněji. Když nepočítáme novinové či rozhlasové zprávy, týkající se jeho smrti, viděl jste ho někdy nebo slyšel jste o něm?"
„Ne pod tím jménem."
„Sakra, pod jakýmkoli jménem?"
„Pokud vím, tak ne."
„Máte nějaký důvod k předpokladu nebo k podezření, že ten člověk, kterého v té uličce našli mrtvého, je někdo, koho jste někdy viděl nebo o něm slyšel v jakékoli souvislosti?"
„To už je lepší," pochválil si Wolfe. „Tím by se to mělo vyřídit. Odpověď zní ne. A můžu se na něco zeptat já? Máte vy nějaký důvod k předpokladu nebo k podezření, že by moje odpověď měla znít ano?"
Cramer neodpověděl. Sklonil hlavu, až se bradou dotkl uzlu kravaty, našpulil rty, dlouze se na mě zahleděl, a pak se vrátil k Wolfovi: „Proto jsem tady. Už po té zprávě, kterou vám ten chlapec vzkázal po své matce, a po tom, jak proti němu vyrazilo stojící auto a pak zdrhlo, to nevypadalo na žádnou nešťastnou náhodu, a teď se k tomu ještě přidaly komplikace. A když narazím na nějakou komplikovanou nepříjemnost, do které jste třeba jen vzdáleně zapletený vy, chci vědět přesně, kde a jak jste k té věci přišel – a kde s ní přestáváte mít co dělat."
„Ptal jsem se vás na důvody, ne na vaši animozitu."
„O žádnou animozitu nejde. Řeknu vám o těch komplikacích. Ten vůz, co zabil toho chlapce, se našel včera ráno, pořád s tím cizím číslem, zaparkovaný nahoře ve 186. ulici. Mládenci z laborky na něm dělali celý den. Jasně dokázali, že přejel toho chlapce, ale nejen to, na spodku vozu objevili kus látky velký jako lidská ruka, pevně zachycený v místě, kde je

spojeno táhlo s nápravou. Ten kus látky byla klopa odtržená od kapsy saka, které na sobě měl Matthew Birch, když se našla jeho mrtvola. Laboratoř hledá další důkazy, že ten vůz zabil i Birche, ale já nejsem hamoun a víc jich nepotřebuju. Vy snad jo?“
Wolfe byl trpělivý. „Kdybych na tom případu pracoval, tak pro pracovní hypotézu ne.“
„O to právě jde. Vždyť na něm pracujete. Uveřejnil jste ten inzerát.“
Wolfe pomalu zavrtěl hlavou ze strany na stranu, aby zdůraznil svou civilizovanou trpělivost. „Připouštím,“ řekl, „že jsem schopen něco úmyslně zatemnit, že jsem vás příležitostně tahal za nos nebo vám na něj vešel bulíky, ale víte dobře, že se vyhýbám primitivitě vyložené lži. Říkám vám, že jsme vám poskytli nezáludně a kompletně všechna fakta v téhle záležitosti, že nemám žádného klienta, který by s ní nějak souvisel, že v ní nejsem angažovaný a taky být nehodlám. Jistě souhlasím –“
Přerušilo ho zvonění telefonu. Zvedl jsem sluchátko na svém psacím stole. „Kancelář Nera Wolfa, u telefonu Archie Goodwin.“
„Mohla bych, prosím, mluvit s panem Wolfem?“ ozval se tichý a nervózní ženský hlas.
„Podívám se, jestli je tady. Vaše jméno?“
„Moje jméno mu nic neřekne. Potřebuju s ním mluvit kvůli tomu jeho inzerátu v dnešních ranních Timesech. Ráda bych ho navštívila.“
Pokračoval jsem dál jakoby nic: „Jeho návštěvy zařizuju já. Řeknete mi laskavě svoje jméno?“
„Já radši – až přijdu. Mohla bych přijít ve dvanáct?“
„Počkejte moment u aparátu.“ Podíval jsem se do svého stolního kalendáře, ve kterém jsem obrátil stránku s příštím týdnem. „Ano, to by šlo, když přijdete přesně. Máte naši adresu?“
Řekla, že má. Zavěsil jsem a obrátil jsem se, abych referoval Wolfovi. „Nějaký člověk, co se nejspíš chce podívat na orchideje. Vyřídím to jako obvykle.“
Wolfe pokračoval v odpovědi Cramerovi: „Jistě souhlasím, že důkaz o zabití toho chlapce i Matthewa Birche týmž autem znamená pozoruhodnou komplikaci, ale ve skutečnosti by vám to mělo pátrání zjednodušit. I když je poznávací číslo k ničemu, určitě můžete něco zjistit přímo o tom autu.“
Cramerův výraz opět přešel v onen studený upřený pohled, se kterým začal. „Nikdy mě ani nenapadlo,“ prohlásil, „že byste byl primitivní lhář. S žádnou primitivností jsem se u vás nikdy nesetkal.“ Zvedl se. Ve Wolfově přítomnosti si dal vždycky záležet, aby vstal z křesla rovnýma nohama bez použití rukou, poněvadž Wolfe se musel rukama vzepřít. „Ne, primitivní rozhodně nejste,“ opakoval, obrátil se a vypochodoval ven.
Vyšel jsem do předsíně, abych se přesvědčil, že se za ním zavřely dveře, a pak jsem se vrátil do kanceláře ke svému stolu.
„Dopis panu Jordanovi,“ vybídl mě Wolfe.
„Ano, pane.“ Sáhl jsem po zápisníku. „Ale nejdřív musím znovu prohlásit, že ta pravděpodobnost byla jedna k miliónu, jenže tentokrát vyšla ta jedna. To telefonovala nějaká žena kvůli našemu inzerátu. Neudala jméno a já na ni před naším návštěvníkem nechtěl naléhat. Ujednala si schůzku dneska na poledne.“
„S kým?“
„S vámi.“
Sevřel rty a zase je uvolnil. „Archie. To je nesnesitelné.“
„To vím zatraceně dobře taky. Ale vzhledem k tomu, že se Cramer nechoval civilizovaně, zdálo se mi vhodné trochu si s ní popovídat, dřív než mu zavoláme, aby si pro ni přišel.“ Mrkl jsem na nástěnné hodiny. „Bude tady za dvacet minut – jestli opravdu přijde.“
Zabručel: „Milý pane Jordane…“

4

Přišla. Vyjímala se v červené kožené klubovce daleko dekorativněji než inspektor Cramer a vůbec než většina z těch tisíců osob, které jsem tam vídal sedět, ale rozhodně byla nervózní. Když jsem jí otevřel domovní dveře a pozval ji dál, myslel jsem, že se obrátí na patě a frnkne, a ona si to myslela taky, ale nakonec přiměla vlastní nohy, aby ji přenesly přes práh, a nechala se ode mne odvést do kanceláře.
Škrábanec na její levé tváři, táhnoucí se šikmo dolů ke koutku úst, byl nezřetelný, ale přece jen patrný na její hladké světlé pleti, a nebylo divu, že si Pete, když se jí díval přímo do obličeje, všiml jejích pavoucích náušnic. Dal jsem mu za pravdu, že byly zlaté, a byly přinejmenším stejně patrné jako škrábanec. Přes ten škrábanec, přes ty náušnice a přes její nervózní škubání jí však červená kožená klubovka, kde seděla, opravdu slušela. Byla asi v mém věku, což nebylo zrovna ideální, ale nemám nic proti zralosti, jestliže není přehnaná.
Když se jí Wolfe zeptal, ne zvlášť nevrle, čím jí může posloužit, otevřela kabelku a vytáhla dva papírky. Kabelka byla z hebkého zeleného semiše stejně jako kabátek, který měla přes tmavozelené vlněné šaty, a šik čapka na způsob lívance posazená na stranu. Komplet k pohledání, jestli se tomu tak říká.
„Tohle,“ řekla, „je jenom výstřižek vašeho inzerátu.“ Ten strčila zpátky do kabelky. „Tohle je šek pro vás na pět set dolarů.“ „Smím se na něj podívat?“ „Já bych – zatím ne. Je na něm moje jméno.“
„To jsem si myslel.“
„Ráda bych se vás zeptala – na pár věcí, než vám řeknu svoje jméno.“
„Na jaké věci?“
„Já totiž – na toho chlapce. Toho, kterému jsem řekla, aby sehnal policistu.“ Neměla vůbec špatný hlas, dokonce by se mi mohl líbit, kdyby tak nedrmolila. Byla čím dál nervóznější, místo aby se uklidnila. „Chtěla bych se s ním setkat. Můžete mi to zařídit? Nebo snad radši – prostě mi dát jeho jméno a adresu? To by snad bylo dost za těch pět set dolarů

– já vím, že si počítáte hodně. Nebo bych možná ráda – ale napřed mi řekněte tohle.“
Wolfe se vždycky, pokud nemá zavřené oči, dívá přímo na osobu, se kterou mluví, ale tentokrát mi bylo nápadné, že tuhle návštěvnici si prohlíží obzvlášť pronikavě. Najednou se obrátil ke mně. „Archie. Podívejte se prosím vás zblízka na to škrábnutí na její tváři!“
Vstal jsem, abych mu vyhověl. Měla na vybranou několik možností: sedět a nechat mě, abych se podíval, zakrýt si tvář rukama, nebo vstát a odejít. Ale než si stačila vybrat, naklonil jsem se k ní s očima na čtvrt metru od jejího obličeje. Začala něco říkat, ale spolkla to, když jsem se napřímil a oznámil jsem Wolfovi: „Je to škrábnutí nějakým nástrojem s jemným ostrým hrotem. Mohlo by to být jehlou, ale spíš hrotem nůžtiček.“ „Kdy?“
„Hádal bych nejspíš dnes, ale možná taky už včera. Rozhodně ne před třemi dny.“ Zůstal jsem stát vedle ní.
„To je nestydatost!“ vyhrkla. Vyskočila z klubovky. „Jsem ráda, že jsem vám neřekla své jméno.“ Nemohla však zdrhnout, leda by zdrhala skrz mne.
„Nesmysl,“ prohlásil Wolfe stroze. „Nedokázala byste mi nic namluvit ani bez důkazu s tím škrábnutím, ledaže byste byla prošla znamenitou instruktáží. Popište toho chlapce. Popište ostatní osoby ve voze. V kolik hodin k tomu došlo? Co ten chlapec říkal? Co přesně dělal? A tak dál. Pokud jde o vaše jméno, to už nezáleží na vašem rozhodnutí. Pan Goodwin se podívá do vaší kabelky, násilím, když to bude nutné, a prozkoumá její obsah. Jestli si budete stěžovat, jsme proti vám dva. Posaďte se, madam!“
„To je hanebnost!“
„Ne. Je to naše ospravedlnitelná reakce na váš pokus balamutit nás. Nedržíme vás tu násilím, ale jestli půjdete, necháte tu své jméno. Posaďte se a promluvíme si, ale nejdřív to jméno!“
Byla možná přehnaně optimistická, když si myslela, že může vpadnout do kanceláře Nera Wolfa a napálit ho, ale hloupá nebyla. Stála a odhadovala situaci, všechny známky nervozity z ní spadly, došla k závěru, otevřela kabelku a vytáhla jeden předmět, který ukázala Wolfovi. „Můj řidičský průkaz.“
Vzal ho do rukou, podíval se na něj, vrátil jí ho a ona se posadila. „Jsem Laura Frommová,“ řekla. „Vdova po Damonu Frommovi. Bydlím v New Yorku ve Východní 46. ulici, v čísle 743. Když jsem v úterý řídila vůz 35. ulicí, řekla jsem jednomu chlapci, aby sehnal policistu. Z vašeho inzerátu jsem vyrozuměla, že mi můžete říct, kde toho chlapce najdu, a za to vám zaplatím.“
„Tak vy nepřipouštíte, že lžete?“
„Ovšemže ne.“
„V kterou denní dobu to bylo?“
„Na tom nezáleží.“
„Co ten chlapec dělal, když jste ho oslovila?“
„Na tom taky nezáleží.“
„Jak byl ten chlapec daleko od vás, když jste ho oslovila, a jak hlasitě jste křičela?“
Zavrtěla hlavou. „Na žádné podobné otázky vám neodpovím. Proč?“
„Ale tvrdíte, že jste řídila vůz a řekla tomu chlapci, aby sehnal policistu?“
„Ano.“
„Tak jste v pěkné bryndě. Policie vás chce vyslechnout kvůli vraždě. Toho chlapce ve středu přejelo auto a zabilo ho. Úmyslně.“
Vytřeštila oči. „Cože?“
„Totéž auto, které jste řídila v úterý, když s vámi ten chlapec mluvil.“
Otevřela ústa a zase je zavřela. Pak ze sebe vypravila: „Tomu nevěřím.“
„Přesvědčíte se. Policie vám vysvětlí, jak ví, že jde o tentýž vůz. O tom není žádná pochybnost, paní Frommová.“
„Já myslím – celou tu věc to jste si vymyslel. To je něco horšího než hanebnost!“
Wolfe pohnul hlavou. „Archie, přineste včerejší Timesy!“ Došel jsem pro ně na polici, kde schováváme noviny po dobu jednoho týdne. Otevřel jsem je na stránce osm, přehnul je, přistoupil jsem k Lauře Frommové a podal jí je. Když je přejímala, třásla se jí trochu ruka, takže si při čtení musela noviny přidržet i druhou rukou.
Dala si s čtením pořádně na čas. Když zvedla oči, Wolfe řekl: „Nestojí tam sice nic, z čeho by vysvítalo, že Peter Drossos byl ten chlapec, kterého jste v úterý oslovila, ale nemusíte se v tom spoléhat na moje slovo. Vyloží vám to policie.“
Střelila pohledem sem a tam, od Wolfa ke mně a zase zpátky, až utkvěla na mně. „Ráda bych – můžu dostat trochu ginu?“
Upustila noviny na zem. Zvedl jsem je a zeptal jsem se: „Čistý?“
„Třeba. Nebo koktajl. Gibson?“
„S cibulkou?“
„Ne. Ne, děkuju. Ale dvojitý.“
Zašel jsem do kuchyně pro přísady a pro led. Když jsem koktajl míchal, pomyslel jsem si, že jestli doufá, že jí Wolfe nějak pomůže, udělala těžkou chybu, když si řekla o gin, poněvadž podle jeho představ jsou všichni pijáci ginu barbaři. Proto taky nejspíš, když jsem přinesl tác do kanceláře a postavil jej na malý stoleček vedle její klubovky, seděl zakloněný a měl zavřené oči. Nalil jsem a obsloužil ji. Nejdřív si pořádně lokla, pak několikrát usrkla a nakonec to do sebe hodila. Oči přitom měla sklopené, pravděpodobně proto, abych v nich neviděl, jak jí pracuje mozek.
Konečně vyzunkla druhou dávku, postavila sklenku na tác a promluvila: „Auto, které přejelo toho chlapce, řídil nějaký muž.“
Wolfe otevřel oči. „Ten podnos, Archie?“ Pach ginu, zvlášť pouhé půl hodiny před obědem, byl samozřejmě odpuzující. Odnesl jsem ten mrzký předmět do kuchyně a vrátil jsem se zpátky.

„… ale i když to není průkazné," říkal právě Wolfe, „poněvadž kdybyste se vyhnula bedlivějšímu zkoumání, mohla byste v mužských šatech klidně představovat muže, připouštím, že to má svůj význam. Ostatně nepředpokládám, že jste toho chlapce zabila vy. Jenom vám říkám, že když jste se tím inzerátem nechala přivést ke mně a přišla jste vyzbrojena těmihle náušnicemi a tím falešným škrábancem, tak jste do něčeho šlápla, a jestli budete dál tvrdit, že jste to auto řídila v úterý vy, prokážete dokonale, že jste slabomyslná husa."
„Neřídila jsem je."
„To zní líp. Kde jste byla v úterý navečer mezi půl sedmou a sedmou?"
„Na schůzi výkonného výboru Společnosti pro pomoc válečným uprchlíkům. Schůze skončila až po sedmé hodině. Je to jedna z věcí, o které se zajímal můj manžel, a já v tom pokračuju."
„Kde jste byla ve středu navečer mezi půl sedmou a sedmou?" „Co to má co – ach! Ten chlapec, pravda. To bylo předevčírem." Odmlčela se, ale ne nadlouho. „Byla jsem na koktajlech v hotelu Churchill s jedním přítelem."
„Jméno toho přítele, prosím?"
„To je směšné!"
„Já vím, že je. Skoro tak směšné jako to vaše škrábnutí na tváři."
„Ten přítel se jmenuje Dennis Horan. Je právník."
Wolfe přikývl. „I tak vás čeká pár nepříjemných hodin. Pochybuju, že byste byla vědomě zapletená do vraždy. Mám nějakou zkušenost s pozorováním výrazu tváře a nezdá se mi, že by váš šok, když jste slyšela o smrti toho chlapce, byl předstíraný. Ale stejně byste si měla urovnat myšlenky. Něco si užijete. Ne ode mne. Neptám se vás, proč jste na mě přišla s touhle maškarádou, poněvadž se mě to netýká, ale policii na tom bude záležet. Nebudu se snažit zadržet vás tady, dokud si pro vás nepřijdou, můžete jít. Oni se vám už ozvou."
Oči se jí rozsvítily a brada se zvedla. Gin působí rychle. „Nemusí se mi ozývat," řekla s přesvědčením. „Proč by měli?"
„Protože budou chtít vědět, proč jste přišla sem."
„Mám na mysli – proč byste jim to měl říkat?"
„Protože informace, které se týkají nějakého zločinu, si nechávám pro sebe jenom ve svém vlastním zájmu."
„Žádný zločin jsem nespáchala."
„O tom je právě budete muset přesvědčit, ale jejich zvědavost se tím neuspokojí."
Podívala se na mne a já ten pohled opětoval. Nevyrovnám se třeba Neru Wolfovi ve čtení z výrazu tváře, ale mám v tom taky nějakou zkušenost a přísahám, že ta dáma si mě odhadovala, snažila se rozhodnout, jestli by mě nějakým způsobem mohla dostat na svou stranu, kdyby Wolfovi řekla, aby se šel bodnout. Ulehčil jsem jí to tím, že jsem se tvářil mužně, oddaně a ctnostně, ale ne vyloženě nepřátelsky. Viděl jsem jí ve tváři, kdy to se mnou vzdala. Odepsala mě jako beznadějný případ, otevřela zelenou semišovou kabelku, vytáhla kožené přehýbací pouzdro a pero, otevřela pouzdro na malém stolečku, sklonila se nad ním a začala psát. Když dopsala, vytrhla z pouzdra modrý obdélníček papíru a opustila klubovku, aby jej položila před Wolfa na jeho psací stůl. „To je šek na deset tisíc dolarů," řekla mu.
„To vidím."
„Jako záloha za vaše služby,"
„Jaké?"
„Ne, nechci vás podplácet!" Usmála se. Bylo to poprvé, co zareagovala něčím jako úsměvem, a vysloužila si tím moje uznání. „Vypadá to, že budu potřebovat nějakou odbornou radu a možná i odbornou pomoc. Vy o tom už víte, a já bych nerada nechci konzultovat svého právního zástupce, aspoň zatím ne."
„Pitomost. Nabízíte mi zaplatit za to, abych policii neřekl o vaší návštěvě."
„Ne, to ne." Oči se jí leskly, ale ne vlaze. „Tak dobrá, nabízím, ale není na tom nic špatného. Jsem vdova po Damonu Frommovi. Manžel mi zanechal značné jmění, včetně rozsáhlých nemovitostí v New Yorku. Mám určité postavení a odpovědnost. Jestli to oznámíte policii, sjednám si schůzku s policejním šéfem a nemyslím, že by mě šikanoval, ale mnohem radši bych to nedělala. Jestli přijdete zítra v poledne ke mně domů, budu vědět, co –"
„K nikomu domů nechodím."
„A tak, nechodíte." Zamračila se, ale jenom na okamžik. „Já tedy přijdu sem."
„Zítra v poledne?"
„Ne, když mám přijít sem, tak radši v půl dvanácté, poněvadž v jednu mám něco jiného. Do té doby mou dnešní návštěvu tady neohlásíte. Chci – musím se s někým vidět. Musím se pokusit něco zjistit. Zítra vám o tom všem povím – ne, to vám neslibuju. Řeknu to takhle: jestli vám o tom všem zítra nepovím, budete informovat policii, když to uznáte za nutné. Jestli vám o tom povím, budu potřebovat vaši radu a pravděpodobně i pomoc. Za to je ta záloha."
Wolfe zabručel. Otočil hlavu. „Archie. Je to paní Laura Frommová?"
„Řekl bych, že je, ale nepodepsal bych to."
Obrátil se k ní. „Madam, pokusila jste se o jeden podvod a nechala jste toho jenom pod nátlakem. Tohle může být druhý. Pan Goodwin zajde do redakce jedněch novin, prohlédne si tamní fotografie paní Laury Frommové a zatelefonuje mi odtamtud. Může to vyřídit za půl hodiny. Vy zatím zůstanete tady se mnou."
Znovu se usmála. „Tohle je opravdu směšné."
„Nepochybně. Ale za daných okolností nikoli nerozumné. Odmítáte to?"
„Samozřejmě že ne. Nejspíš si to zasloužím."
„Máte proti tomu námitky?"
„Ne."
„V tom případě to není nutné. Jste opravdu paní Frommová. Než odejdete, jedno ujednání a jednu otázku. Ujednání: o tom, jestli přijmu vaši zálohu a budu pro vás pracovat, se rozhodnu zítra; prozatím nejste moje klientka. Otázka: víte, kdo byla ta žena, která řídila to auto v úterý a oslovila toho chlapce?"

Zavrtěla hlavou. „Rozhodněte se zítra, to je v pořádku, ale neoznámíte do té doby mou dnešní návštěvu?“
„Ne. To je ujednání. Co ta otázka?“
„Na tu vám teď neodpovím, protože nemůžu. Opravdu nevím. Doufám, že na ni odpovím zítra.“
„Ale myslíte si, že víte?“ naléhal Wolfe.
„Na to neodpovím.“
Zamračil se na ni. „Paní Frommová. Musím vás varovat. Říká vám něco jméno Matthew Birch? Viděla jste ho někdy nebo slyšela jste o něm?“
Odpověděla rovněž zamračením. „Ne. Birch? Ne. Proč?“
„Člověka s tím jménem přejelo v úterý večer auto a zabilo ho. Totéž auto, které ve středu zabilo Peta Drossose. Poněvadž se nedá předpokládat, že by tak surové a zlovolné bylo samo auto, musí takový být někdo, kdo s tím autem měl co dělat. Varuju vás, abyste nedělala nic zbrkle odvážného nebo dokonce nerozvážného. Neřekla jste mi skoro nic, takže nevím, jak bezprostřední nebo hrozivý je osud, který možná pokoušíte, ale připomínám vám: mějte se na pozoru!“
„Totéž auto? Zabilo člověka v úterý?“
„Ano. Protože jste ho neznala, vás se to netýká, ale naléhavě vám říkám, abyste byla opatrná.“
Seděla a mračila se. „Já jsem opatrná, pane Wolfe.“
„Dneska jste nebyla, s tím hloupým trikem.“
„To se mýlíte! Právě že jsem byla opatrná! Nebo jsem se o to snažila.“ Sebrala ze stolečku kožené pouzdro a pero, uložila je do kabelky a zavřela ji. Zvedla se. „Děkuju vám za ten gin, byla bych radši, kdybych si o něj byla neřekla. To jsem neměla.“ Podala Wolfovi ruku.
Wolfe obyčejně při vstupu nějaké ženy do kanceláře nebo při jejím odchodu nevstává. Tentokrát vstal, ale nebyl to žádný speciální hold Lauře Frommové ani šeku, který položila na jeho psací stůl. Blížil se čas oběda a za chvíli by musel zvednout svůj objem tak jako tak. Postavil se tedy na nohy a přijal její ruku. Já byl přirozeně taky na nohou, připraven vyprovodit ji ke dveřím, a pomyslel jsem si, že je to od ní zatroleně dobrotivé, když podala ruku i mně, třebaže jsem ji prve tak odpudil svým neúplatným výrazem. Skoro jsem se s ní srazil, když se cestou ke dveřím, kam šla přede mnou, náhle obrátila k Wolfovi: „Něco jsem se zapomněla zeptat. Ten chlapec, Peter Drossos, patřil snad k válečným uprchlíkům?“ Wolfe řekl, že neví.
„Nemohl byste to zjistit? A povědět mi to zítra?“ Odpověděl, že to by mohl.
Před domem na ni nečekal žádný vůz. Potíže s parkováním zřejmě donutily vdovu po Damonu Frommovi uchýlit se k taxíkům. Když jsem se vrátil do kanceláře, Wolfe tam nebyl, a našel jsem ho v kuchyni, jak zvedá pokličku kouřícího se kastrolu s jehněčími řízky, šunkou a bramborami. Podle vůně se zdálo, že se to dá jíst.
„Jednu věc vám přiznávám,“ řekl jsem blahovolně. „Máte sakra dobré oči. Jenže obličeje hezkých žen vás ovšem přitahují tak neodolatelně, že jste ten škrábanec nemohl snést, a tak jste se na něj soustředil.“
Ignoroval to. „Půjdete po obědě do banky deponovat šek od pana Corlisse?“
„To víte, že půjdu.“
„Zajděte taky do banky paní Frommové a dejte si potvrdit její šek. Tím si ověříme její podpis. Fritzi, je to dnes ještě lepší než posledně. Uspokojivé.“

5

Druhý den, v sobotu před polednem, jsem měl o naší potenciální klientce spoustu informací. V první řadě pět minut strávených díky mému příteli Lonu Cohenovi v archívu Gazetty, známém pod označením „márnice“, prokázalo, že je to opravdu paní Laura Frommová. Obnášela něco mezi pěti milióny a dvaceti milióny, a poněvadž nebylo pravděpodobné, že bychom jí hodlali účtovat víc než milión či dva, blíž jsem se o její jmění nezajímal. Její manžel, který byl asi dvakrát tak starý jako ona, zemřel přede dvěma roky na srdeční mrtvici a všechno sakumpak odkázal jí. Neměli žádné děti. Byla rozená Laura Athertonová z filadelfské rodiny solidních občanů a v době Frommovy smrti za něho byla provdána sedm let.
Fromm sám zdědil hromádku peněz a rozmnožil ji v horu, hlavně v chemickém průmyslu. Jeho příspěvky různým organizacím vzbudily při zprávě o jeho smrti u celé kolekce předsedů, předsedkyň a výkonných tajemníků hluboký a důkladný zájem o znění jeho poslední vůle, ale až na pár skromných odkazů zdědila všechno jeho vdova. Ta však pokračovala dále v příspěvcích a štědře obětovala i svůj čas a síly, se zvláštním zřetelem k Spovalupu, což byla telegrafní zkratka Společnosti pro pomoc válečným uprchlíkům, a tak taky o ní obvykle mluvili lidé, kteří šetřili dechem.
Jestli vyvolávám dojem, že jsem strávil důkladným pátráním spoustu hodin, musím to korigovat. Po nahlédnutí do „márnice“ Gazetty jsem všechny uvedené informace získal během čtvrthodinky s Lonem Cohenem, až na jednu, kterou jsem dostal v naší bance. Nebezpečí, že by Lon publikoval zprávu, jak Nero Wolfe shání materiál o paní Lauře Frommové, přitom nehrozilo, poněvadž jsme mu dosud poskytli přinejmenším tolik sólokaprů, kolik nám on prozradil užitečných drbů.
Ve tři čtvrtě na dvanáct v sobotu před polednem seděl Wolfe za svým psacím stolem, já stál u jeho lokte a kontrolovali jsme spolu účty za vydání v případu pana Corlisse (což není jeho jméno), výrobce železářského zboží (což není jeho obor). Wolfe se domníval, že v nich objevil dvacetidolarovou chybu, a na mně bylo, abych mu to vyvrátil. Skončilo to nerozhodně. Dvacet dolarů, které jsem připsal na vrub Orrieho Cathera, mělo být účtováno na vrub Saula Panzera, čímž se Wolfe ujal vedení jedna nula, ale nijak to nezměnilo celkový součet, čímž jsem opět vyrovnal. Když jsem účty shrnul a vykročil s nimi k registratuře, mrkl jsem si na zápěstí. Za minutu dvanáct.
„Devětadvacet minut po půl dvanácté,“ poznamenal jsem. „Mám jí zatelefonovat?“
Zamumlal, že ne, a já došel do trezoru pro šekovou knížku, abych vyřídil nějaké účty za domácí vydání, zatímco Wolfe zapnul rádio u svého psacího stolu, aby si poslechl polední zprávy. Jak jsem tak seděl a vyplňoval šeky, doléhaly mi

zprávy do uší a já napůl poslouchal:
„Nadcházející konference na Bermudách mezi vedoucími představiteli Spojených států, Velké Británie a Francie, o jejímž konání po pádu ministerského předsedy Mayera nastaly jisté pochybnosti, bude patrně uskutečněna podle původního plánu. Zdá se, že Mayerův nástupce se ujme svého úřadu včas, aby zaujal třetí místo u konferenčního stolu.
V Tokiu se uvažuje, že třídenní pauza v jednání o příměří v Koreji, poskytnutá na žádost vedení ozbrojených sil Spojených národů, má umožnit další konzultace mezi představiteli mocností Spojených národů ve Spojených státech a v tokijském hlavním štábu generála Marka W. Clarka, velitele ozbrojených sil OSN.
Mrtvé tělo paní Laury Frommové, bohaté příslušnice newyorské společnosti a lidumilky, bylo dnes časně ráno nalezeno v průchodu mezi pilíři právě budované Východní nadzemní dálnice. Podle policejní zprávy byla přejeta autem a nevěří se, že šlo o nešťastnou náhodu.
Milión a čtvrt Newyorčanů shlédlo imponující ukázku síly amerických ozbrojených sil.“
Wolfe rádio nevypnul. Pokud jsem mohl soudit podle jeho výrazu, skutečně poslouchal dál. Když však pětiminutové zprávy skončily, začal se kabonit, a jakmile cvakl vypínačem, zakabonil se mu neovládaně celý obličej.
„Tak,“ poznamenal jsem.
Zpráva se dala komentovat desaterým způsobem, ale žádný by nebyl k ničemu. Wolfovi jistě nebylo třeba připomínat, že pani Frommovou varoval, aby nebyla zbrkle odvážná či dokonce nerozvážná. Ani jeho zakabonění nepovzbuzovalo chuť nějaký komentář vyslovit. Po chvíli položil dlaně na opěradla křesla a pomalu jimi pohyboval sem a tam, až drsný potah šelestil. Chvíli v tom pokračoval, pak si založil ruce a posadil se zpříma. „Archie.“ „Ano, pane?“
„Jak dlouho vám bude trvat napsat na stroji zprávu o našem rozhovoru s paní Frommovou? Ne jeho doslovné znění. Se svou vynikající pamětí byste to sice mohl skoro dokázat, ale to není nutné. Jenom podstatu, asi v té míře, jako byste referoval mně.“
„Můžete mi to nadiktovat.“
„Na diktování nemám náladu.“
„Mám něco vynechat?“
„Uveďte jenom, co je významné. Neuvádějte mou zmínku, že Peta Drossose i Matthewa Birche zabilo totéž auto, poněvadž to nebylo uveřejněno.“
„Dvacet minut.“
„Napište to ve formě prohlášení, které oba podepíšeme. Dvě kopie. Datujte to dnes v poledne. Originál doručíte okamžitě do kanceláře pana Cramera.“
„Půl hodiny. Podepsanému prohlášení musím věnovat větší péči.“
„Výborně.“
Překročil jsem svůj odhad o necelých pět minut. Popsal jsem tři stránky a Wolfe si každou přečetl, hned jak jsem ji dopsal. Nic neopravil, ba nic ani nepoznamenal, což svědčilo o jeho duševním rozpoložení ještě výmluvněji než jeho odmítnutí diktovat. Oba jsme dokument podepsali a já jej složil do obálky.
„Cramer tam nebude,“ řekl jsem. „Ani Stebbins. Ne s touhle prací na krku.“
Odpověděl, že stačí, když to dám komukoli, a já odešel.
Na Desátém okrsku v Západní 20. ulici, kde je zároveň hlavní štáb oddělení pro vraždy Manhattan Západ, nejsem nijak cizí, ale ten den jsem nezahlédl žádnou známou tvář, dokud jsem nevystoupil do prvního patra a neuviděl jsem u přepážky jednoho, se kterým jsem občas mluvil. Měl jsem pravdu, Cramer ani Stebbins tam nebyli. Službu měl poručík Rowcliff a muž u přepážky mu zatelefonoval, že s ním chci mluvit.
Kdyby nás bylo dvacet na pustém ostrově včetně Rowcliffa, kdybychom umírali hlady a kdybychom hlasovali, koho máme rozkrájet na pečeni, pro Rowcliffa bych nikdy nehlasoval, poněvadž by se mi z něho zvedl žaludek. A ve srovnání s jeho míněním o mně je můj názor na něho ještě lichotivý. Nepřekvapilo mě tedy, že místo aby mě dal zavést do své kanceláře, vyrazil z ní, přihnal se ke mně a zasyčel:
„Co zas chcete?“
Vytáhl jsem z kapsy obálku. „Tohleto,“ řekl jsem mu, „není moje žádost o zaměstnání u policie, abych mohl sloužit pod vámi.“
„Krucinál, kdyby tak byla!“ Takhle mluvil!
„Ani to není soudní obsílka –“
Vyškubl mi obálku z ruky, vytáhl její obsah, mrkl na záhlaví, nalistoval třetí stránku a mrkl na podpisy.
„Vaše a Wolfovo prohlášení. Nepochybně mistrovské dílo. Chcete na to potvrzení?“
„To není nutné. Přečtu vám to, jestli chcete.“
„Všechno, co na vás chci, je vidět vaše záda, až odtud vypadnete.“
.Ale nepočkal si ani na ten kýžený pohled, otočil se na patě a odkráčel. Řekl jsem chlapíkovi u přepážky: „Poznamenejte si laskavě, že jsem tu obálku tomu paviánovi doručil ve třináct hodin šest minut letního času,“ a vzdálil jsem se.
Když jsem se vrátil domů, Wolfe právě začínal obědvat a já se k němu připojil při operaci s ančovičkovou omeletou. Netrpí .u jídla žádné řeči o práci a žádné přerušení nepřichází v úvahu, takže dalším svědectvím o jeho duševním rozpoložení bylo jeho počínání při následující epizodě. Když zpracovával fíkový a třešňový dort, odvolalo mě zvonění telefonu do kanceláře, a po návratu jsem mu oznámil: „Volá nějaký Dennis Horan. Snad se pama –“
„Ano. Co chce?“
„Vás.“
„Zavoláme ho za deset minut.“
„Někam odchází a nebude k dosažení.“
Wolfe to ani nezatratil. Nepospíchal sice, ale šel. Šel jsem s ním a zvedl jsem sluchátko na svém psacím stole dřív, než

on došel ke svému. Sedl si a přiložil si je k uchu.
„Tady Nero Wolfe.“
„Já jsem Dennis Horan, pane Wolfe, právní poradce. Došlo ke strašné tragédii. Paní Frommová je mrtvá. Přejelo ji auto.“
„Neříkejte. Kdy?“
„Našli ji v pět dnes ráno.“ Mluvil tenkým tenorkem, který měl sklon k pisklavosti, ale to mohl zavinit šok z tragédie. „Byl jsem její přítel a staral jsem se jí o některé záležitosti a teď volám kvůli tomu šeku na deset tisíc dolarů, který vám dala včera. Deponoval jste ho?“
„Ne.“
„To je dobře. Poněvadž je paní Frommová mrtvá, nemůže být přirozeně proplacen. Přejete si poslat ho poštou na její domácí adresu, nebo ho radši pošlete mně?“
„Ani to, ani ono. Deponuju ho.“
„Ale vždyť nebude proplacen! Šeky vystavené zemřelou osobou nejsou –“
„Já vím. Ale ten šek jsem si dal potvrdit. Její bankou, včera odpoledne.“
„Och.“ Dost dlouhá pauza.
„Ale když je paní Frommová mrtvá a nemůže využít vašich služeb, když pro ni nemůžete nic udělat, nechápu, jak si můžete dělat nárok – myslím, jestli by nebylo správné a etické, abyste ten šek vrátil?“
„Nejste můj mentor ve věcech správnosti a etiky, pane Horane.“ „To taky neříkám. Ale ptám se vás, bez animozity a bez předpojatosti, čím za daných okolností můžete ospravedlnit, že si ty peníze ponecháte?“
„Tím, že si je vydělám.“
„Vy si je chcete vydělat?“
„Chci.“
„Jak?“
„To je moje věc. Jestli máte oprávnění zastupovat pozůstalost paní Frommové, jsem ochoten jednat o tom s vámi, ale ne po telefonu. Budu k dosažení tady ve své kanceláři od teďka do čtyř hodin nebo mezi šestou a sedmou nebo mezi devátou večer a půlnocí.“
„Já nevím – nezdá se mi – uvidím.“
Zavěsil. My rovněž. Zpátky v jídelně dojedl Wolfe svůj dort a dopil kávu mlčky. Počkal jsem, až se vrátil do kanceláře a uvelebil se v křesle, a pak jsem poznamenal: „Vydělat si ty peníze by bylo hezké, ale hlavně jde o to, abyste měl pocit, že si je zasloužíte. Bez animozity teda pochybuju, jestli na to stačí to prohlášení Rowcliffovi. Moje ego se z toho ošívá.“
„Deponujte ten šek,“ zamumlal.
„Ano, pane.“
„Potřebujeme informace.“
„Ano, pane.“
„Zajděte za panem Cohenem a sežeňte je.“
„O čem?“
„O všem. Včetně Matthewa Birche, s tou podmínkou, že pan Cohen nezveřejní, co o téhle souvislosti ví, dokud o ní nevydá zprávu policie, nebo dokud se o ní nedoví z nějakého jiného pramene. Nic mu neříkejte. Může publikovat, že na tom případu pracuju, ale ne se zmiňovat o důvodu mého zájmu.“
„Mám mu povědět, že za vámi byl Pete?“
„Ne.“
„Ocenil by to. Byla by to pro něj exkluzivní zpráva se zajímavým lidským rysem. Taky by to ukázalo, že vaše reputace –“
Bouchl pěstí do stolu, což u něho představovalo přímo záchvat. „Ne!“ zaburácel. „Reputace? Mám si říkat o komentář, že obrátit se na mne o pomoc znamená riskovat smrt? V úterý ten chlapec. V pátek ta žena. Oba jsou mrtví. Nenechám si z kanceláře udělat předpokoj márnice!“
„Jo. Něco takového mě taky napadlo.“
„Tak jste udělal dobře, že jste to nevyslovil. A ta osoba, která to zavinila, by bývala udělala dobře, kdyby k tomu nedala podnět. Budeme potřebovat Saula a Freda a Orrieho, ale to zařídím sám. Jděte.“
Šel jsem. Vzal jsem si taxíka do redakce Gazetty. Slečna ve druhém patře, která přijímala návštěvy a která nejenže už častěji přijala mne, ale byla také už tři nebo čtyři roky na seznamu lidí, co z Wolfových skleníků dostávají dvakrát do roka krabici orchidejí, zavolala Lona domácím telefonem a pokynula mi, abych šel dál.
Nevím, čím Lon Cohen vlastně v Gazette je, a pochybuju, že to ví on sám. U šéfredaktora i v dálnopisu, v denní i nedělní redakci, v zahraniční, celostátní i místní rubrice, všude se vyzná a nikdy mu to nedá žádnou práci. Má jediný psací stůl v místnosti třikrát čtyři metry, a to je dobře, poněvadž jinak by neměl kam dát chodidla, která také měří skoro třikrát čtyři metry. Od kotníků nahoru je celkem normální.
Když jsem vstoupil, byli u něho dva kolegové, ale brzy to vyřídili a odešli. Když jsem si s ním potřásal rukama, řekl mi: „Zůstaň stát. Mám pro tebe dvě minuty.“
„Blbost. Hodina mi bude stačit.“
„Dneska ne. Máme tady kolotoč s vraždou té Frommové. Jediný důvod, proč ses ke mně vůbec dostal, je to, že chci, abys dovolil uveřejnit fakt, že Nero Wolfe včera sháněl o paní Frommové informace.“
„Nemyslím –“ Nechal jsem to viset ve vzduchu, zatímco jsem si přitáhl židli a posadil se. „To radši ne. Ale můžeš publikovat, že na té vraždě pracuje.“
„Vážně?“

„Už jo.“
„Kdo ho angažoval?“
Zavrtěl jsem hlavou. „Přines to poštovní holub a nechtěl mi to říct.“
„Sundej si boty a fusekle, než zapálím cigaretu. Párkrát ti ji přimáčknu na chodidýlka a vyklopíš to. Chci jméno toho klienta.“
„J. Edgar Hoover od FBI.“
Vydal nepřístojný zvuk. „Aspoň mi to pošeptej do ouška.“
„Ne.“
„Ale to můžu tisknout, že Wolfe pracuje na vraždě Frommové?“ „Jo. Jenom to.“
„A co ten kluk, Peter Drossos? A Matthew Birch? Na tom pracuje taky?“
Podíval jsem se na něj. „Jak tě to napadlo?“
„Prosím tě! Ten Wolfův inzerát v Timesech, že se chce sejít s ženskou s náušnicemi v podobě pavouka, která na Deváté avenue a Třicáté páté ulici požádala nějakého kluka, aby sehnal policajta. Paní Frommová měla pavoučí náušnice a ty ses tady na ni včera vyptával. Pokud jde o Birche, ta obdoba. Jeho mrtvola se našla na odlehlém místě, rozmačkaná autem, a tělo paní Frommové taky. Opakuju svou otázku.“
„Já ti na ni odpovím. Nero Wolfe vyšetřuje vraždu paní Frommové se svým obvyklým elánem, fortelem a leností. Neoddechne si, dokud nedostane vraha, nebo dokud nebude čas na spaní, podle toho, k čemu dojde dřív. Každou zmínku o těch ostatních vraždách bys měl dát na jinou stránku.“
„Žádný náznak nějaké spojitosti?“
„Od něho ani ode mne ne. Jestli se tě začnu vyptávat na Birche, tak jenom proto, žes o něm začal ty sám.“
„Oukej, počkej se vším. Chci stihnout první vydání.“
Vyšel z místnosti. Seděl jsem a pokoušel jsem se přemluvit Wolfa, aby Lonovi dopřál to šťavnaté sousto, že se klopa z Birchovy kapsy našla pod vozem, který zabil Peta, ale poněvadž tam Wolfe nebyl, přemlouval jsem ho bez úspěchu. Lon se zanedlouho vrátil, a když došel k svému stolu a vměstnal pod něj své veliké nohy, řekl jsem mu: „Pořád ještě potřebuju hodinu.“
„Uvidíme. Z toho drobečku moc výživy nekouká.“ Netrvalo to celou hodinu, ale její značnou část. Řekl mi skoro všechno, co jsem potřeboval, aniž se díval do nějakých dokumentů a pouze dvakrát zatelefonoval svým kolegům.
Paní Frommová v pátek obědvala v Churchillu se slečnou Angelou Wrightovou, výkonnou tajemnicí Spovalupu – Společnosti pro pomoc válečným uprchlíkům. Do Churchillu šla patrně po odchodu z Wolfovy kanceláře, ale o tom jsem se Lonovi nezmínil. Po obědě, kolem půl třetí, obě ženy spolu odešly do kanceláře Spovalupu, kde paní Frommová podepsala nějaké papíry a odbyla si několik telefonických hovorů. Gazetta neměla zachyceno, co dělala od čtvrt na čtyři asi do pěti, kdy se vrátila domů do Šedesáté osmé ulice a pracovala přibližně hodinu se svou osobní sekretářkou slečnou Jean Esteyovou. Podle Lona dělala Angela Wrightová čest svému pohlaví, poněvadž mluvila s reportéry, kdežto Jean Esteyová ne, poněvadž ta to odmítla.
Krátce před sedmou paní Frommová opustila domov sama, a odjela na večeři jedním ze svých vozů, cadillacem se shrnovací střechou. Večeřela v bytě pana Dennise Horana a jeho ženy v Gramercy Parku. Neví se, kde zaparkovala, ale v tom okolí se večer vždycky najde místo. Na večeři bylo šest osob:
Denis Horan, hostitel,
Claire Horanová, jeho manželka,
Laura Frommová,
Angela Wrightová,
Paul Kuffner, propagační odborník,
Vincent Lipscomb, vydavatel magazínu.
Společnost se rozešla chvíli po jedenácté a hosté odcházeli porůznu. Paní Frommová jako poslední. Gazette dostala tip, že Horan ji dovedl dolů k jejímu vozu, ale policie se nijak nevyjádřila a nebylo to možné ověřit. To bylo o Lauře Frommové všechno, až do pěti hodin v sobotu ráno, kdy nějaký člověk cestou do práce na rybím trhu našel v uličce na staveništi mezi dvěma pilíři její mrtvé tělo.
Pár minut předtím, než jsem dorazil do redakce Gazetty, oznámil obvodní prokurátor, že paní Frommová byla přejeta svým vlastním autem. Její otevřený vůz byl nalezen zaparkovaný v Šestnácté ulici mezi Šestou a Sedmou avenue, jenom pět minut pěšky od stanice Desátého okrsku, a našly se na něm nejen důkazy zmíněné skutečnosti, ale i těžká montážní páka na pneumatiky, která zasáhla paní Frommovou do zátylku. Ať už byl vrah ve chvíli, kdy paní Frommová přišla k autu, ukrytý uvnitř, pod koberečkem za předním sedadlem, nebo ať mu dovolila přisednout, když sama nastupovala do vozu nebo později, zdálo se téměř jisté, že si vyčíhal okamžik a místo, aby ji udeřil montážní pákou, sedl si za volant, zajel do vhodného zákoutí, v tu hodinu opuštěného, kde ji nepozorovaně vyložil a přejel ji. Bývalo by zajímavé a poučné zajít si dolů do Centre Street a pozorovat odborníky při práci na tom voze, jenže by mě k tomu nepustili blíž než na míli, a kromě toho jsem měl stejně co dělat s Lonem.
Pokud v Gazettě věděli, všechny možnosti byly zatím otevřené, policie ani žádný externí detektivní talent neměli zatím kandidáta na pachatele. Reflektory byly ovšem zaměřeny na účastníky večeře, ale mohl to udělat každý, kdo věděl, kde paní Frommová bude, ba dokonce i někdo, kdo to předem nevěděl. Lon mi v tom směru nemohl nabídnout žádný dohad, leda zmínku, že jedna zaměstnankyně Gazetty projevila zvědavost, jak se paní Horanová stavěla k rozvíjejícímu se přátelství mezi svým manželem a paní Frommovou.
„Ale to všechno k ničemu není, jestli to chceš spojit s Petem Drossosem a Matthewem Birchem,“ namítl jsem. „Ledaže bys tu spojitost dokázal. Kdo byl ten Matthew Birch?“
Lon si odfrkl. „Kup si cestou odtud středeční Gazettě.“

„Tu mám doma a četl jsem ji. Ale to bylo před třemi dny.“
„Nic se od té doby nezměnilo. Byl to zvláštní agent Přistěhovaleckého a naturalizačního úřadu, pracoval tam dvacet let, měl ženu a tři děti. Měl jenom jednadvacet zubů, vypadal jako ustaraný státník, oblékal se nad své poměry, mezi svými známými nebyl nijak oblíbený a sázel na koníčky prostřednictvím Dannyho Pincuse.“
„Říkal jsi, že do toho Birche počítáš kvůli obdobnému způsobu vraždy. Máš ještě nějaký důvod?“
„Ne.“
„Svěř se starému a důvěryhodnému příteli Goodwinovi. Vůbec žádný?“
„Ne.“
„Tak ti prokážu laskavost a čekám, že mi ji při nejbližší příležitosti oplatíš i s úrokem. Je to superdůvtajmob. Policajti vědí tutově, že ten auťák, co zabil Peta Drossose, zabil taky Birche.“
Lon vyvalil oči. „Ne!“
„Jo.“
„Jak na to přišli?“
„.To jsem bohužel zapomněl. Ale je to na beton.“
„Ať jsem trajcén!“ Lon si zamnul ruce. „To je senza, Archie. Fakt senza. Pete a paní Frommová, ty náušnice. Pete a Birch, to fáro. To spojuje Birche s paní Frommovou. Chápeš, že Gazette teď dostane silné tušení, že ty tři vraždy spolu souvisí, a bude podle toho postupovat.“
„Pokud to bude jenom tušení, je to v pořádku.“
„Oukej. Co se týká toho vozu, jak víš, měl cizí poznávací číslo a sám auťák byl ukradený v Baltimoru před čtyřmi měsíci. Byl dvakrát přelakovaný.“
„To nepublikovali.“
„Oznámili to dnes v poledne.“ Lon se ke mně naklonil. „Heleďse, mám nápad. Jak můžeš mít jistotu, jestli mi můžeš důvěřovat, dokud si mě nevyzkoušíš? Dám ti k tomu příležitost. Řekni mi, jak zjistili, že Birche i toho kluka zabil jeden auťák. Já to pak zapomenu.“
„Já to zapomněl dřív.“ Vstal jsem a setřásl si vyhrnuté nohavice kalhot. „Proboha, ty jsi ale hltavec. Psi se mají krmit jednou denně, a ty už jsi svoje dostal.“

6

Zpátky do Třicáté páté ulice jsem se dostal po čtvrté hodině a kancelář byla prázdná. Zašel jsem do kuchyně zeptat se Fritze, jestli jsme měli nějakou návštěvu, a on mi řekl, že ano, inspektora Cramera.
Vyhrnul jsem obočí: „A tekla krev?“
Řekl, že ne, ale že se strhl pořádný kravál. Dopřál jsem si velikou sklenici vody, vrátil jsem se do kanceláře, brnkl jsem domácím telefonem do skleníků, a když Wolfe zvedl sluchátko, oznámil jsem mu: „Už jsem zas doma. Lon Cohen vás pozdravuje. Mám naklepat hlášení na stroji?“
„Ne. Pojďte nahoru a povíte mi to.“
Neporušil tím zrovna pravidlo, jako když se dal vyrušit u oběda, ale bylo to něco výjimečného. Mně to bylo docela vhod, poněvadž dokud zůstane naštvaný pomyšlením, že si z něho někdo dělá šašky, rozhýbá mu to pravděpodobně mozek. Vystoupil jsem o tři patra, prošel jsem aluminiovými dveřmi do předsíně a pak dveřmi do teplého skleníku, kde naplno kvetla Miltonia roezli a Phalaenopsis Afrodite. Ve vedlejším středně teplém skleníku mělo květy jen pár orchidejí, které se nejvíc vytahovaly, Cattleye a Laelie, což jsem jim docela schvaloval, a největší vejtaha mezi nimi jménem Wolfe právě pomáhal Theodorovi patřičně stáhnout mušelínové záclony. Když jsem se objevil, zavedl mě dozadu, přes chladný skleník do místnosti, kde se rostliny přesazovaly, spustil se tam do jediného křesla a zeptal se: „Nuže?“
Posadil jsem se na stoličku a vysypal jsem mu to. Seděl se zavřenýma očima a občas poškubával nosem, jako by dělal rozdělovací znamínka. Kdykoli mu o něčem referuju, je jedním z mých cílů referovat tak vyčerpávajícím způsobem, aby se nakonec na nic nezeptal, a tentokrát se mi to podařilo. Když jsem skončil, setrval dlouhou chvíli ve své póze, potom otevřel oči a informoval mě: „Byl tady pan Cramer.“
Přikývl jsem. „Fritz mi to pověděl. Prý to bylo s kraválem.“ „Ano. Byl neobyčejně urážlivý. Je samozřejmě pod velkým tlakem, ale to já taky. Naznačil mi, že kdybych mu byl řekl o včerejší návštěvě paní Frommové u nás, nebyli by ji zabili, což je pitomost. Taky mi vyhrožoval. Jestli prý budu nějak mařit policejní vyšetřování, dá mě předvolat. Fuj! Je ještě dole?“
„Ledaže by se schovával v koupelně. Fritz říká, že odešel.“
„Já odešel od něho a šel jsem sem. Zatelefonoval jsem Saulovi, Fredovi a Orriemu. Kolik je hodin?“
Byl by se musel otočit, aby se podíval na hodiny, a tak jsem mu to řekl: „Za deset pět.“
„Přijdou sem v šest nebo krátce po šesté. Pan Horan se neozval. Jak stará je Jean Esteyová?“
„Lon to neupřesnil, ale říkal, že je mladá, takže jí nejspíš není přes třicet. Proč?“
„Je pohledná?“
„Nemám informace.“
„Máte právo vědět to. V každém případě je mladá. Saul nebo Fred či Orrie nám možná objeví nějakou skulinu, ale nechci se zatím ploužit v téhle kleci. Chci vědět, co paní Frommová dělala včera odpoledne od čtvrt na čtyři do pěti hodin a na co nebo na koho myslela během té hodiny, co byla se slečnou Esteyovou.
Slečna Esteyová mi to může povědět rozhodně to druhé a patrně i to první. Sežeňte ji a přiveďte ji sem.“
Nechápejte to špatně. Věděl, že je to fantastický požadavek. Ani v nejmenším nečekal, že bych se za daných okolností mohl dostat k osobní sekretářce paní Frommové a soukromě si s ní popovídat, natožpak ji eskortovat do jeho

kanceláře, aby z ní mohl něco vypumpovat. Ale ten pokus ho mohl stát jenom jízdné za taxík, tak proč by mě nenechal ukopnout si palec, když mu z toho koukala aspoň hubená naděje, že rozvířím trochu prachu?
Poznamenal jsem pouze, že řeknu Fritzovi, aby prostřel k večeři jeden příbor navíc, pro případ, kdyby měla hlad, odešel jsem od Wolfa, sestoupil jsem o patro níž do své ložnice, stoupl jsem si tam k oknu a zamyslel jsem se nad tím problémem. Během desíti minut jsem sesmolil a zase zavrhl čtyři různé plány. Pátý se mi zdál vhodnější, skýtal aspoň slabou naději, že by mohl vyjít, a tak jsem si ho odhlasoval. Ve svém osobním šatníku jsem nenašel žádný příhodný kostým, takže jsem sáhl do skříně ve zdi, kde jsem měl kolekci rekvizit pro podobné nouzové případy, a vytáhl jsem černý žaket s vestou, proužkované kalhoty, bílou košili s naškrobeným límečkem, černý klobouk diplomat a černého motýlka. Použitelné střevíce a ponožky se našly v mé osobní výbavě. Když jsem se oholil a oblékl si tu nádheru, podíval jsem se do zrcadla, kde jsem se viděl celý, a udělalo to na mne dojem. Chyběla mi už jenom nevěsta nebo pohřební vůz.
Dole v kanceláři jsem ze sbírky v zásuvce svého psacího stolu vytáhl malý marley, dvaadvacítku, nabil jsem jej a strčil si jej do zadní kapsy kalhot. Byl to kompromis. Dvaatřicítka v pouzdru pod paží by mi v té parádě pokazila linii, ale už dávno, po dvou nepříjemných zážitcích, z nichž po jednom mi museli vydlabávat kulku z hrudníku, jsem slíbil Wolfovi i sám sobě, že už nikdy nepůjdu neozbrojený jednat s někým, kdo má co dělat s vraždou, jakkoli vzdáleně. Když jsem se vyzbrojil, zašel jsem se ukázat do kuchyně, abych něco dopřál Fritzovi.
„Byl jsem právě jmenován," řekl jsem mu, „velvyslancem do Texasu. Adié!"
Požádal mě, abych si rozepnul košili a ukázal mu svou šněrovačku.
Bylo 17.38, když jsem zaplatil taxíkáři před domem ve Východní 68. ulici. Naproti přes ulici se shromáždil hlouček čumilů, ale na téhle straně udržoval uniformovaný polda občany v pohybu.
Dům byl žulový, o dva metry posunutý dozadu za linii sousedních domů, a železná mříž, vyšší než moje hlava, chránila prostranství po obou stranách vchodu. Jakmile jsem k němu vykročil, polda se mi vydal vstříc, ale ne aby mi opravdu zablokoval cestu. Policajti se radši nepletou do cesty osobnostem oblečeným tak, jako jsem byl já.
Zastavil jsem se, truchlivě jsem se na něho podíval a řekl jsem: „Smuteční přípravy."
Byl by mi to ztížil, kdyby se mnou šel ke dveřím, ale tři zvědavé mimojdoucí mi zrovna v tu chvíli vypomohly tím, že se shlukly u železné mříže, a než je polda přesvědčil, aby pokračovaly v chůzi, vešel jsem do vestibulu, stiskl jsem knoflík zvonku a oslovil jsem exemplář s aristokratickým nosem, který mi otevřel. Byl vybarvený stejně jako já, ale já ho předčil elegancí.
„Došlo k nějakému zmatku," prohlásil jsem zarmouceně, leč pevně, „stran květinových darů, a je třeba to vysvětlit. Musím mluvit se slečnou Esteyovou."
Jelikož vrazit nohu do pootevřených dveří by bylo neodpovídalo mé roli, musel jsem ten popud potlačit, ale jakmile otevřel natolik, že jsem měl dost místa, protáhl jsem se kolem něho dovnitř. Když za mnou zavíral, poznamenal jsem: „Ta morbidní zvědavost veřejnosti je v takovéhle chvíli politováníhodná. Ohlásil byste laskavě slečně Esteyové, že pan Goodwin by se s ní chtěl konzultovat o květinách?"
„Tudy, prosím."
Dovedl mě halou pět kroků k jedněm otevřeným dveřím, pokynul mi, abych vstoupil, a řekl mi, ať počkám. Octl jsem se v místnosti, jakou jsem v městské rezidenci paní Laury Frommové neočekával. Byla menší než moje ložnice a vedle dvou psacích stolů, dvou stolků s psacími stroji a kolekce židlí byla přeplněna registračkami a rozmanitými krámy. Stěny byly plné plakátů a fotografií, některé byly zarámované a některé ne. Byly jich celé tucty. Po celkovém pohledu jsem zaostřil pozornost na jednu po druhé, a zrovna jsem zkoumal snímek označený nápisem AMERICKÁ ZDRAVOTNICKÁ RADA, 1947, když jsem uslyšel kroky. Napřímil jsem se a otočil se.
Vešla, zůstala stát a podívala se na mne zelenohnědýma očima. „O jaké květiny to má jít?" zeptala se.
Její oči nevypadaly jako zanícené nějakým velkým proléváním slz, ale rozhodně nevyhlížely vesele. Za příznivějších okolností bych jí možná hádal pod třicet, ale ne v té chvíli. Pohledná, to byla. Náušnice žádné neměla. Ani známku po škrábanci na tváři, ale od okamžiku, kdy ho Pete uviděl, uplynuly už čtyři dni a Pete tehdy nijak blíž nepopsal jeho hloubku ani tvar. Takže nebylo mnoho naděje, že se stopa toho škrábance najde na tváři Jean Esteyové nebo kterékoli jiné ženy.
„Vy jste slečna Jean Esteyová?" zeptal jsem se. „Ano. Co je s těmi květinami?"
„To vám právě přicházím povědět. Slyšela jste už možná jméno Nero Wolfe."
„Ten detektiv?"
„Ano."
„Samozřejmě."
„Dobrá. Tak ten mě posílá. Jmenuju se Archie Goodwin a pracuju pro něho. Chce poslat květiny na pohřeb paní Frommové a rád by věděl, jestli nebudou nějaké námitky proti orchidejím, za předpokladu, že půjde o snítky Miltonia roezli alba, které jsou čistě bílé a jsou velice krásné."
Chvíli na mne zůstala zírat a pak se zčistajasna rozesmála. Neznělo to melodicky. Tím smíchem se jí roztřásla ramena, napůl došla a napůl doklopýtala k židli, sedla si, sklonila hlavu a přitiskla si dlaně na spánky. Majordomus se přišel na práh otevřených dveří podívat a já přistoupil k němu a řekl jsem mu účastným tónem, že s podobnými krizemi mám svoje zkušenosti, což nebyla žádná lež, a že by snad bylo lepší zavřít dveře. Souhlasil a zavřel je sám. Pak jsem si chvilku říkal, že bych ji z toho měl dostat nějakým šokem, ale brzy se začala uklidňovat sama, a tak jsem si přitáhl židli a posadil jsem se. Konečně se napřímila a oťupkala si oči kapesníčkem.
„Zničilo mě to vaše oblečení," řekla. „Je to groteskní přijít takhle vystrojený a ptát se, jestli nebudou nějaké námitky proti orchidejím!" Musela se na chvíli odmlčet, aby popadla dech. „Žádné květiny nebudou. A teď můžete jít."
„Ten kostým mě jenom měl dostat do domu."

„To chápu. Pod falešnou záminkou. Proč vlastně?“
„Abych mohl mluvit s vámi. Podívejte, slečno Esteyová, mrzí mě, že jste z mého převleku dostala ten menší záchvat, ale teď byste měla pár minut zůstat v klidu, než se nervově vzpamatujete, a zatím bych vám to rád vysvětlil. Víte nejspíš, že paní Frommová včera navštívila pana Wolfa a dala mu šek na deset tisíc dolarů.“
„Ano. Mám na starosti její osobní šekový účet.“
„Řekla vám, zač to bylo?“
„Ne. Napsala na útržek šeku jediné slovo – záloha.“
„No, zač to bylo, to vám říct nemůžu, ale měla k panu Wolfovi přijít znovu dneska. Šek jsme si dali včera v bance potvrdit a v pondělí ho deponujeme. Pan Wolfe cítí vůči paní Frommové odpovědnost a pokládá za svou povinnost ujmout se vyšetřování její smrti.“
Už se jí dýchalo líp. „Tu vyšetřuje policie. Dva policisti odešli teprve před půl hodinou.“
„Jistě. Jestli to rozřeší, výborně. Ale jestli ne, rozřeší to pan Wolfe. Nebo nechcete, aby to udělal?“
„Na tom snad nezáleží, co chci já, nezdá se vám?“
„Panu Wolfovi na tom záleží. Policie může vybafnout na každého, kdo má s případem co dělat: „Buďto nám na tohle odpovíte, nebo. To pan Wolfe nemůže. Chce mluvit s vámi a poslal mě, abych vás přivedl do jeho kanceláře, a k tomu vás můžu přimět jenom trojím způsobem. Mohl bych vám něčím pohrozit, kdybych měl pořádně čím, jenže to nemám. Mohl bych vás podplatit, kdybych věděl, co na vás navnadit, ale to nevím. Nezbývá mi tedy nic jiného než povědět vám, že paní Frommová za ním byla a dala mu ten šek a on že má důvod domnívat se, že její smrt souvisí se záležitostí, kvůli které ho angažovala, takže cítí povinnost pustit se do jejího vyšetřování a chce začít rozhovorem s vámi. Přirozeně mám za to, že si s ním promluvíte beze všech pohrůžek a úplatků, i kdybych měl nějaké po ruce. Naše kancelář je v Třicáté páté ulici. Ten polda před domem nám zastaví taxi a dostaneme se tam za patnáct minut.“
„Vy myslíte teď?“
„Jistě.“
Zavrtěla hlavou. „To nemůžu. Musím – Prostě nemůžu.“ Znovu se ovládala, všechny známky záchvatu pominuly. „Říkáte, že jde o to, jestli chci pomoct, ale tak to není, jde o to, jakým způsobem bych mohla pomoct.“ Zaváhala a zkoumavě se na mě zahleděla. „Myslím, že vám něco povím.“
„To bych ocenil.“
„Řekla jsem vám, že odtud před půl hodinou odešli dva policisti.“
„Ano.“
„Tak tedy, v té době, co tu byli, krátce před jejich odchodem, volali jednoho z nich telefonem, a když zavěsil, řekl mi, že možná se mnou naváže styk Nero Wolfe, patrně prostřednictvím svého asistenta Archieho Goodwina. Možná prý budu požádána, abych Nera Wolfa navštívila, a jestli k tomu dojde, ten policista doufal, že budu s policií spolupracovat tím způsobem, že k Wolfovi půjdu a řeknu jim pak přesně, co mi Wolfe poví.“
„To je zajímavé. Souhlasila jste s tou spoluprací?“
„Ne. K ničemu jsem se nezavázala,“ Vstala, došla k psacímu stolu, vytáhla ze zásuvky balíček cigaret, zapálila si a dala si dva pořádné šluky. Zůstala stát a shlížela na mne dolů. „Říkám vám to z čistě sobeckých důvodů. Myslím si náhodou, že Nero Wolfe je chytřejší než všichni policajti, ale ať už je nebo není, paní Frommová se s ním byla včera poradit a dala mu ten šek, a já nevím za co. Poněvadž jsem její sekretářka, jsem do toho samozřejmě zapletená, proti tomu nemůžu nic dělat, ale neudělám taky nic, abych se zapletla ještě víc, a to by se určitě stalo, kdybych k Nerovi Wolfovi šla. Kdybych potom policii nepověděla, co mi Wolfe řekl, nikdy by mi to neodpustili, a kdybych jim to pověděla – co kdyby se mě Wolfe zeptal na něco, co mu paní Frommová svěřila důvěrně a co by nechtěla, aby se policie dověděla?“
Znovu si dala šluka, přistoupila k psacímu stolu, zamáčkla cigaretu v popelníku a opět si stoupla přede mne. „Tak jsem vám to tedy pověděla. Jsem jenom hloupá maloměstská husička z Nebrasky, neumím myslet. Jestli se člověk za deset let na vlastních nohou v New Yorku nenaučí vyhýbat srážkám v hustém provozu, nenaučí se to nikdy. Dostala jsem se do téhle šlamastyky, ale neřeknu ani neudělám nic, čím bych situaci ještě zhoršila pro sebe. Budu si muset hledat zaměstnání. Paní Frommové nejsem nic dlužná – pracovala jsem pro ni a ona mě platila, a nijak extra, mimochodem.“
Zaklonil jsem hlavu a vzhlížel jsem k ní obličejem, který – jestliže poslouchal rozkazy – vyjadřoval vážnost a sympatii. Tuhý límeček se mi zařezával do týla. „Já se s vámi přít nebudu, slečno Esteyová,“ ujistil jsem ji. „Žiju sám v New Yorku už víc než deset let. Říkáte, že policajti na vás chtěli, abyste jim pověděla, co vám řekne Nero Wolfe. Ale co pokud jde o Archieho Goodwina? Chtěli, abyste jim pověděla, co vám řeknu já?“
„To nemyslím. Ne.“
„Tak dobře. Ne že bych vám chystal říct něco zvláštního, ale rád bych vám položil pár otázek, kdybyste se posadila.“
„Seděla jsem a odpovídala na otázky celé odpoledne.“
„To se vsadím. Třeba na takové, jako kde jste byla včera v noci od deseti hodin do dvou?“
Otevřela oči dokořán. „Na to se mě ptáte?“
„Ne, jenom vám uvádím příklad otázek, na které jste odpovídala celé odpoledne.“
„Tak já vám uvedu příklad, jak jsem na ně odpovídala. Včera odpoledne mezi pátou a šestou mi paní Frommová nadiktovala asi tucet dopisů. Krátce po šesté se šla nahoru převléct a já se pustila do telefonických hovorů, které mi uložila vyřídit. Chvilku po sedmé, když odešla z domu, jsem se sama navečeřela, po večeři jsem naklepala ty dopisy, co mi nadiktovala, a šla jsem je hodit na roh do poštovní schránky. To bylo kolem desáté večer. Hned jsem se vrátila a řekla jsem Peckhamovi, to je vrchní sluha, že jsem unavená a půjdu si lehnout, šla jsem nahoru do svého pokoje, pustila jsem si hudbu na stanici WQXR a vlezla jsem si do postele.“
„Výborně. To bydlíte tady?“

„Ano.“
„Jiný příklad. Kde jste byla v úterý odpoledne mezi šestou a sedmou?“
Došla k židli, posadila se a natočila hlavu ke mně. „Máte pravdu, na to se mě taky ptali. Proč?“
Pokrčil jsem rameny. „Ukazuju vám jenom, že si dovedu představit, na co se tak poldové ptají.“
„To neděláte. Co máte s tím úterním odpolednem?“
„Nejdřív mi povězte, jak jste jim odpověděla.“
„Musela jsem si nejdřív vzpomenout. Ten den byla paní Frommová na zasedání výkonného výboru Spovalupu – Společnosti pro pomoc válečným uprchlíkům. Dala mi k dispozici vůz – ten se shrnovací střechou, a já se honila celé odpoledne a večer po městě, snažila jsem se najít dva uprchlíky, kterým Spovalup chtěl pomoct. Ale nenašla jsem je a dostala jsem se domů až po půlnoci. Dalo by mi moc vzpomínání vylíčit každou minutu toho odpoledne a večera a nemíním to zkoušet. Proč vlastně? Co se stalo v úterý mezi šestou a sedmou?“
Podíval jsem se na ni. „Co abychom si řekli něco za něco? Povězte mi, co dělala paní Frommová včera odpoledne od čtvrt na čtyři do pěti hodin, jaké dopisy vám diktovala od pěti do šesti a s kým telefonovala, a já vám povím, co se stalo v úterý.“
„To jsou další vzorky otázek, jaké mi kladla policie.“
„Přirozeně. Ale tyhle mě zajímají.“
„Vůbec nikomu netelefonovala, ale řekla mi, abych já řadě lidí zavolala později a požádala je o zakoupení lístků na jedno divadelní představení ve prospěch Milníku, to je taková škola. Bylo to třiadvacet jmen na seznamu, který má policie. Dopisy, které mi nadiktovala, byly různého druhu, ale samé běžné záležitosti. Pan Kuffner i pan Horan mi řekli, abych dala policii kopie, tak jsem to udělala. Jestli chcete, abych si na ně vzpomněla, myslím –“
„Není třeba. Co dělala paní Frommová v době, když odešla ze Spovalupu a než přišla domů?“
„Vím o dvou věcech, co udělala. Byla v jednom obchodě na Madison avenue a koupila si nějaké rukavice – přinesla si je pak domů a zastavila se v kanceláři Paula Kuffnera. Nevím, jestli dělala ještě něco jiného. Co se stalo v to úterý?“
„Na rohu Deváté avenue a Třicáté páté ulice zastavilo na červenou jedno auto a žena, která je řídila, řekla jednomu chlapci, aby sehnal poldu.“
Svraštila čelo. „Cože?“
„Jak vám říkám.“
„Ale jak to s čím souvisí?“
Zavrtěl jsem hlavou. „Na tom jsme se nedohodli. Slíbil jsem, že vám povím, co se stalo. Je to hodně komplikovaná záležitost, slečno Esteyová, a vy se třeba rozhodnete povědět policii, co říkal Archie Goodwin, a jim by se nelíbilo, kdybych roztruboval podezřelým, jak to přesně všechno –“
„Já nejsem žádná podezřelá!“
„Tak promiňte. Myslel jsem, že jste. A stejně nebudu –“
„Proč bych měla být?“
„Když už nic jiného, tak proto, že jste měla k paní Frommové blízko, věděla jste o ní, kde byla včera večer a že její vůz byl zaparkovaný někde poblíž. Ale i kdybyste nebyla podezřelá, tak bych vám to nevyklopil. Pan Wolfe by se na to mohl dívat jinak. Jestli se rozmyslíte a přijdete ho navštívit dneska po večeři nebo zítra dopoledne, řekněme v jedenáct hodin, až bude volný, třeba ho napadne všechno vám to vysypat. Je génius, a u těch člověk nikdy neví. Jestli se –“
Zarazilo mě otevření dveří. Široce se rozletěly a dovnitř vrazil nějaký muž. Sotva se objevil, začal něco povídat slečně Esteyové, ale jakmile si uvědomil, že není sama, odmlčel se, jako když utne, a začal si mě prohlížet.
Když se zdálo, že nikdo nikoho nehodlá představovat ani se ptát na cizí jména, prolomil jsem led sám. „Jmenuju se Archie Goodwin. Pracuju pro Nera Wolfa.“ Když jsem viděl, jak si mě prohlíží, dodal jsem: „Jsem tady v přestrojení.“
Přistoupil ke mně, podal mi ruku a já vstal a stiskl mu ji. „Já jsem Paul Kuffner,“ řekl.
Výškou nijak nevynikal, temeno hlavy měl asi v úrovni špičky mého nosu. Při pohledu na jeho tenký hnědý knírek, zastřižený tak, že nebyl docela rovnoběžný s tlustými pysky jeho širokých úst, bych ho byl nepovažoval za náležitě vybaveného, aby působil dojmem žádoucím u člověka, který má na starosti propagaci. Ale připouštím, že trpím předsudkem proti knírkům, které se pokoušejí vypadat jako pinzetou vytrhané obočí.
Usmál se, aby mi dal najevo, že se mu líbím, že schvaluje všechno, co jsem kdy řekl nebo udělal, a že dokonale chápe všechny moje problémy. „Promiňte,“ řekl, „že sem takhle vpadám a musím odvést slečnu Esteyovou pryč, ale jde o něco naléhavého. Půjdeme nahoru, slečno Esteyová?“
Byla to čistá práce. Místo toho na mě mohl vybafnout: „Koukejte odtud zmizet, ať se můžu slečny Esteyová zeptat, co sakra máte za lubem,“ což měl ve skutečnosti na mysli. Ale on prosím ne, našel ve mně takové zalíbení, že by neřekl nic, co by se mohlo dotknout mých citů.
Když slečna Esteyová vstala, došla ke dveřím, vyšla jimi a on ji následoval na práh, obrátil se ke mně, aby mi řekl: „Těší mě, že jsem vás poznal, pane Goodwine. Hodně jsem toho o vás slyšel, i o panu Neru Wolfovi, samozřejmě. Škoda, že jsme se setkali za tak smutných okolností.“ Udělal krok a zmizel mi z očí, ale donesl se ke mně jeho hlas: „Och, Peckhame! Pan Goodwin odchází. Postarejte se o něho, kdyby chtěl zastavit taxi!“
Čistá, rychlá prácička. Zřejmě s tím knírkem byl taky v přestrojení.

7

Domů jsem se vrátil právě včas, abych vyslechl instruktáž. Saul a Orrie tam už seděli a čekali, jenom Fred ještě nepřišel. Pozdravil jsem se s nimi a referoval jsem Wolfovi, který seděl za svým psacím stolem.
„Viděl jsem ji, popovídal jsem si s ní, jenomže –“
„Co jste se k čertu tak vystrojil?“

„Jsem funebrák.“
Udělal grimasu. „To odporné slovo! Povězte mi o tom!“ Poslechl jsem, vylíčil jsem mu to dopodrobna, ale tentokrát mi kladl ještě otázky. Žádná z nich mu nebyla nic platná, poněvadž jsem mu už sdělil všechna fakta, a můj dojem z Jean Esteyové a Paula Kuffnera nemohl nijak pomoct ani mně, natožpak jemu. Takže když šel Saul po zazvonění zvonku otevřít a přivedl Freda, Wolfe mě okamžitě nechal plavat a vyzval je, aby si přisunuli křesla do řady proti jeho psacímu stolu.
Naše trio neskýtalo nijak zvlášť utěšený pohled. Saul Panzer s velikým nosem, jenž mu kraloval v úzkém obličeji, a v hnědém obleku, který si měl dát vyžehlit potom, co v něm naposledy zmokl, mohl být taxíkář nebo metař, ale nebyl. Byl to nejmazanější pátrač v celé metropolitní oblasti a jeho talent pro sledování, který Wolfe vychválil Petovi Drossosovi, byl jenom zlomkem jeho schopností. Každá agentura ve městě by mu ráda zaplatila trojnásobek obvyklého honoráře. Fred Durkin vydal objemem skoro za dva Sauly, ne však schopnostmi. Sledovat podezřelé uměl docela slušně a bylo na něho spolehnutí při všech běžných úkolech, když však narazil na něco extra, dokázal to snadno zbabrat. Ale člověk se s ním mohl odvážit třeba do pekel.
Pokud jde o Orrieho Cathera, když jste se setkali s jeho sebejistýma tmavohnědýma očima a samolibým úsměvem na zvlněných rtech, nepochybovali jste, že mu jde hlavně o to, jestli si uvědomujete, jaký je ješák. To samozřejmě dráždilo všechny zákazníky, se kterými si něco začal, ale taky to vyvolávalo dojem, že není třeba mít se před ním na pozoru, což mohlo být nebezpečné, poněvadž ve skutečnosti mu šlo o dobrou pověst výkonného detektiva.
Wolfe se opřel dozadu, položil si předloktí na opěradla křesla, vdechl asi půl hektolitru vzduchu a hlasitě jej opět vydechl. „Pánové,“ ujal se slova, „propadám se až po stehna do bahna. Když obvykle potřebuju vaše služby, stačí, abych vám vymezil vaše specifické úkoly, ale tentokrát to nepůjde. Musím vás informovat o celkové situaci ve vší její složitosti, ale nejdřív pár slov o financích. Necelých dvanáct hodin poté, co mi klientka dala šek na deset tisíc dolarů, byla zavražděna. Poněvadž nemám žádnou vyhlídku, že se najde nějaký nástupce té klientky, je to všechno, co dostanu. V případě nevyhnutelnosti jsem připraven z osobních důvodů vynaložit většinu těch peněz nebo dokonce celou tu sumu na vydání spojená s vyšetřováním, ale ne víc. Nežádám vás, abyste při svých výdajích skrblili, ale musím si zakázat každou marnotratnost. Takhle to tedy vypadá.“
Počínaje tím, jak jsem v úterý večer přivedl Peta Drossose do jídelny, a konče mým referátem o mé rozmluvě s Jean Esteyovou, který Fred neslyšel, vylíčil celý případ a nic nevynechal. Seděli a vstřebávali jeho slova, každý po svém – Saul zhrouceně a uvolněně, Fred strnule a vzpřímeně, s očima upjatýma na Wolfa, jako by musel poslouchat i jima, a Orrie se skrání opřenou o špičky prstů, jako by pózoval pro ateliérový portrét. Pokud jde o mne, snažil jsem se Wolfa přistihnout při opomenutí nějaké podrobnosti, což by mi poskytlo potěšení doplnit ho, až skončí, ale bylo to marné. líp bych to byl neodreferoval ani já sám.
Vzhlédl k hodinám. „Je sedm dvacet a večeře je hotová. Máme smažená kuřata se smetanovou omáčkou a kukuřičnou kaší. U večeře o tom nebudeme diskutovat, ale chtěl jsem, abyste to měli na mysli.“
Táhlo na devátou, když jsme se usadili zase v kanceláři. Prodiskutovali jsme celých pět kuřat i s přílohami tak důkladně, že byla naprosto vyřízená stejně jako diskutéři. Jakmile se Wolfe uvelebil ve svém křesle, zamračil se na mne a potom na ně.
„Nevypadáte zrovna čile,“ zabručel. Třeba s ním nikdo z nich nezkusil tolik co já, věděli, jak nerad pracuje takovou hodinku po večeři, a že ho nežere jejich nedostatek čilosti, nýbrž jeho vlastní nechuť nějakou čilost projevit.
„Můžeme si jít dolů zahrát trochu kuželník,“ navrhl jsem, „než vám vytráví.“
Odfrkl si. „Můj žaludek,“ prohlásil, „je schopen zhostit se svého bez rozmazlování. Má, pánové, někdo z vás nějakou naléhavou otázku, než budu pokračovat?“
„Snad až později,“ navrhl Saul.
„Výborně. Jak vidíte, situace je beznadějná. Je nadmíru složitá, ale nemáme žádné dostupné zdroje informací. Archie to může zkusit s ostatními, jako to zkusil se slečnou Esteyovou, ale nemá žádnou páku, aby jimi pohnul. Policie mi nic neřekne. V minulosti jsem příležitostně míval po ruce nástroje, kterými jsem z nich něco vypáčil, ale tentokrát ne. Poněvadž vědí všechno, co vím já, nemám nic pod palcem na výměnu. Samozřejmě můžeme předpokládat, co dělají. Zjišťují, nebo se snaží zjistit, jestli nějaká známá paní Frommové měla v úterý večer nebo ve středu škrábnutí na tváři. Jestli ji najdou, může se tím případ vyřešit, ale třeba ji nenajdou, poněvadž to, co ten chlapec označil jako škrábnutí, když na ni vyjeveně zíral, byla možná nepatrná oděrka, kterou si mohla při nejbližší příležitosti zahladit prakticky beze stopy. Policie se také pokouší najít nějakou známou paní Frommové, která měla náušnice ve tvaru pavouka, a zase, jestli se jim to podaří, může se tím všechno vyřešit.“
Wolfe obrátil ruku dlaní vzhůru. „A pokoušejí se zjistit, co všechno se dalo s tím autem, které zabilo chlapce a Matthewa Birche. Zkoumají každý centimetr auta paní Frommové. Znovu si ověřují Birchovy pohyby a jeho kontakty a společníky. Skládají dohromady, krok za krokem, všechno, co paní Frommová dělala a řekla, když včera odešla z naší kanceláře. Dotírají nejen na lidi, kteří byli s paní Frommovou včera večer, ale na každého, koho je možno aspoň zdaleka podezírat, že ví o nějakém případném faktu. Ověřují si, kde byli všichni potenciální viníci jednak v úterý navečer, kdy nějaká žena řekla Petovi Drossosovi, aby sehnal poldu, jednak později ten večer, kdy byl zavražděn Birch, potom ve středu večer, kdy byl zavražděn Pete, a konečně včera večer, kdy byla zavražděna paní Frommová. Vyptávají se, kdo měl důvod bát se paní Frommové nebo ji nenávidět nebo komu jakýmkoli způsobem prospěla její smrt. Při těchhle akcích nasadili stovku mužů, možná tisícovku – samé vycvičené policisty a některé z nich i schopné.“
Stiskl rty a zavrtěl hlavou. „V tomhle případě si nemůžou dovolit neúspěch a nebudou mařit čas. Zatímco tady sedíme, označili si už možná svou kořist a jsou připraveni polapit ji. Ale dokud k tomu nedojde, zamýšlím vynaložit peníze paní Frommové nebo jejich část na účel, který by jistě schválila. Policie nás se všemi svými výhodami určitě předejde, ale já chci dokázat sám sobě, že mám právo nechat si ty peníze, a kromě toho se mi protiví předpoklad, že lidi, kteří mě přijdou

požádat o pomoc, je možno beztrestně vraždit. To je ten osobní důvod.“
„Však toho parchanta dostaneme!“ vyhrkl Fred Durkin.
„O tom pochybuju, Frede. Teď chápete, proč jsem vás svolal na tuhle konferenci a všechno vám vylíčil, místo abych vám prostě přidělil úkoly jako obyčejně. Chtěl jsem, abyste si uvědomili, jak je to beznadějné, a zároveň jsem se s vámi chtěl poradit. Existují tucty možných cest, jak na ten problém jít, a vy jste jenom tři. Saule, kde myslíte, že byste mohl začít?“
Saul zaváhal. Poškrabal se na nose. „Rád bych začal se dvěma věcma najednou. Se Spovalupem a s těma náušnicema.“
„Proč se Spovalupem?“
„Protože se tam zajímají o válečné uprchlíky a Birch pracoval pro Přistěhovalecký a naturalizační úřad. To je podle mého názoru jediné možné spojení mezi Birchem a paní Frommovou. Poldové to samozřejmě vědí taky, ale při takovém očuchávání kolem může každému přát štěstí.“
„Angela Wrightová, výkonná tajemnice Spovalupu, bude patrně nedosažitelná, poněvadž byla včera na té večeři.“
„Ne pro válečného uprchlíka.“
„Aha.“ Wolfe to uvážil. „Ano, to byste mohl zkusit.“
„A stejně, i kdyby byla moc zaměstnaná s poldama a podobně, musejí tam mít pár stenotypistek a někoho, kdo bere telefony. Budu potřebovat spoustu soucitu.“
Wolfe přikývl. „Výborné. Zítra ráno. Vezměte si dvě stě dolarů, ale válečný uprchlík nesmí moc rozhazovat. Co s těmi náušnicemi?“
„Obojí dělat nemůžu.“
„To ne, ale jak jste to s nimi myslel?“
„No, leckam se dostanu a mám otevřené oči, ale nikdy jsem ještě neviděl náušnice ve tvaru pavouka, na žádné ženské ani ve výloze. Říkal jste, že Pete mluvil o velkých zlatých pavoucích s roztaženýma nohama. Těch by si lidi všimli. Jestli je měla na sobě před úterkem nebo po něm, poldové už na ni kápli nebo co nevidět kápnou, a v tom případě máte nejspíš pravdu, pro nás to vypadá beznadějně. Ale je ještě šance, že je na sobě neměla, a co když to byly tytéž, co měla včera paní Frommová? Mohlo by se vyplatit najít obchod, kde někdy prodali jakékoli náušnice ve tvaru pavouka. Poldové teď mají tolik co dělat na jiných písečkách, že s tímhle možná ani nezačali. Nebo jsem vedle?“
„Ne. Jste málokdy vedle. Jestli tu ženu najdeme jako první –“
„Já se toho ujmu,“ přihlásil se Orrie. „Taky jsem jaktěživ neviděl náušnice jako pavouky. Jak byly velké?“
„Ty, co měla včera paní Frommová, byly asi jako nehet na vašem palci – tím myslím jejich obvod určený konečky roztažených noh. Archie?“
Zareagoval jsem. „Řek bych, že větší.“
„Byly ze zlata?“
„To nevím. Archie?“
„Hádal bych, že jo, ale jed bych na to nevzal.“
„Pěkně zpracované?“
„Ano.“
„Oukej. Ujmu se toho.“
Wolfe se na něj zamračil. „Třeba s tím strávíte měsíc.“
„Ne tím způsobem, jak na to půjdu, pane Wolfe. Prokázal jsem kdysi nějakou laskavost jednomu chlapíkovi, co je prodavačem u Boudeta, a začnu u něho. Tak to můžu rozjet hned zejtra, třebaže je neděle – vím, kde bydlí. Jedna věc mi snad ušla – dá se vůbec z něčeho soudit, že ty náušnice, co měla včera paní Frommová, jsou tytéž, co měla v úterý ta ženská v auťáku?“
„Ne.“
„Takže můžou existovat dva různé páry?“
„Ano.“
„Dobrá. Teď mám jasno. Jenom nemít dlouhý vedení.“
„Budete muset svému příteli, tomu prodavači u Boudeta, něco zaplatit?“
„Sakra, ne. Dluží mi laskavost.“
„Tak si vezměte sto dolarů. Jestli zjistíte něco slibného, vyvarujte se každého náznaku, že by za tu zprávu mohla být vděčná policie. Nám samotným přijde možná vhod, když se budeme mít čím ucházet o oficiální vděk. Jestli narazíte na sebemenší stopu, zatelefonujte mi.“ Wolfe se obrátil k Durkinovi. „Kde začnete vy, Frede?“
Fredův široký obličej zrůžověl. Pracoval pro Wolfa při různých příležitostech už skoro dvacet let, ale být konzultován ve věcech vysoké strategie, to pro něho bylo něco nového. Zaťal čelisti, polkl a potom prohlásil daleko hlasitěji, než bylo nutné: „Těma náušnicema.“
„Ty už má Orrie.“
„Já vím, že jo, ale heleď té se, musely je na ní vidět stovky lidí. Obsluha vejtahů, uklízečky, číšníci –“
„Ne.“ Wolfe byl strohý. „V celé té oblasti má policie takový náskok, že bychom ji nikdy nedohonili. To jsem už vysvětlil. S našimi skrovnými silami se musíme snažit najít stopu, po které ještě nikdo nejde. Má někdo nějaký návrh pro Freda?“
Vyměnili si pohledy. Nikdo se nepřihlásil.
Wolfe pokýval hlavou. „Je to jistě obtížné. Jediná cesta, jak se vyhnout lapání po dechu v patách za policisty a dýchání prachu, který za sebou zvířili, je vyjít z nějakého předpokladu, na jaký možná ještě nepřišli, a pak ho prozkoumat. Zkusme to s jedním. Dejme tomu, že když v úterý navečer zastavilo to auto na rohu a řidička řekla chlapci, aby sehnal poldu, ten muž v autě vedle ní byl Matthew Birch.“

Saul se zamračil. „To nechápu, pane Wolfe.“
„Dobrá. To znamená, že to nejspíš nenapadlo ani policii. Připouštím, že je to hrozně řídké. Ale později ten večer totéž auto přejelo a zabilo Birche, takovým způsobem a na takovém místě, které naznačují, že ho tam taky dovezlo. A jestliže v tom autě byl pozdě večer, proč nepředpokládat, že v něm byl ten večer i dřív? Tak to tedy předpokládám.“
Saul se nepřestával mračit. „Ale podle toho, jak věci vypadají, nedalo by se spíš předpokládat, že ten člověk, co seděl v úterý ve voze s tou ženskou, přejel potom ve středu toho kluka, protože věděl, že by ho kluk mohl identifikovat? A Birch už byl ve středu po smrti.“
„To patrně předpokládá policie,“ připustil Wolfe. „Oprávněnost takového předpokladu je očividná, proto ho nezamítám. Jenom ho zatím ignoruju a nahrazuju ho svým vlastním předpokladem. I falešný předpoklad může vést k nějakému cíli. Kolumbus předpokládal, že mezi ním a poklady Orientu leží samá voda, a narazil na světadíl.“ Přešel pohledem o kousek dál. „Nečekám, že objevíte Ameriku, Frede, ale budete vycházet z mého předpokladu, že Birch seděl ve voze s tou ženou. Snažte se to buď potvrdit, nebo vyvrátit. Vezměte si sto dolarů +– ne, vezměte si tři sta, vy nikdy peníze nerozhazujete. Archie vám sežene Birchovu fotografii.“ Obrátil se ke mně. „Všichni by měli mít fotografie všech zúčastněných. Můžete je dostat od pana Cohena?“
„Dnes ne. Ráno.“
„Zařiďte to.“
Přeměřil si očima své skrovné síly, zleva doprava a zase zpátky. „Pánové, doufám, že jsem neutlumil vaši horlivost opakovaným zdůrazněním beznadějnosti našeho podniku. Chtěl jsem, abyste chápali, že v téhle situaci pro nás každé soustíčko bude hostinou. Stávalo se někdy, že jsem toho od vás čekal příliš mnoho; tentokrát nečekám nic. Je pravděpodobné, že –“
U dveří zazněl zvonek. Když jsem vstal a šel přes pokoj, koukl jsem se na zápěstí. Bylo 21.55. Jakmile jsem z předsíně rozsvítil světlo na zápraží a blížil jsem se ke dveřím, viděl jsem, že za nimi stojí dva muži, oba neznámí. Otevřel jsem jim a popřál jim dobrý večer.
Ten vpředu se ozval: „Chceme mluvit s panem Nerem Wolfem.“
„Vaše jméno, prosím?“
„Já jsem Horan, Dennis Horan. Telefonoval jsem mu dnes v poledne. Tohle je pan Maddox.“
„Pan Wolfe je zaneprázdněn. Ale podívám se. Půjdete dál?“
Vstoupili. Zavedl jsem je do předního pokoje, mrkl jsem na zvukotěsné dveře spojující pokoj s kanceláří, abych se přesvědčil, že jsou zavřené, vybídl jsem je, aby se posadili, a opustil jsem je. Vyšel jsem dveřmi do předsíně, zavřel jsem je za sebou, vrátil jsem se do kanceláře a oznámil jsem Wolfovi: „Dvě soustíčka v předním pokoji. Jeden se jmenuje Horan, ten, co chtěl, abyste navalil těch deset táců, s parťákem jménem Maddox.“
Zachoval se podle svého zvyku. Loupl po mně očima. Chystal se, až skončí s instruktáží, že si oddechne s knihou, a já ho zase nutil do práce. Kdybychom bývali sami, byl by si ulevil několika poznámkami, ale po tom, co právě mužstvu navykládal o beznadějnosti, se musel ovládnout a připouštím, že se ovládl jako muž. „Výborně. Pusťte Saula, Freda a Orrieho napřed ven, až jim dáte peníze na vydání podle instrukcí.“
Vykročil jsem k trezoru pro finance.

8

Z chování obou návštěvníků a z pohledů, které si vyměňovali, když jsem je uváděl do kanceláře a usazoval je, jsem usoudil, že jsem se prve ukvapil, když jsem je považoval za parťáky. Jejich pohledy neoplývaly vlídností.
Dennis Horan všechno trochu přeháněl. Měl trochu příliš dlouhé řasy, byl trochu příliš dlouhý na svou šířku a trochu příliš starý na studentský ráz svého oblečení. Potřeboval by odborně ubrat na intenzitě, ale protože zřejmě strávil víc nežli čtyřicet let tím, že na intenzitě přibíral, bylo pochybné, jestli by uvažoval o mé nabídce.
Maddox dal Wolfovi zřetelně na srozuměnou, že se jmenuje James Albert Maddox. Trpěl nejspíš od kolébky žaludečními vředy, skoro půl století, a jestliže ne, musel by sám vysvětlit, proč se tváří tak zakysle, že pohled na něho by udělal pesimistu z jeho vlastního psa. Posadil jsem je do dvou žlutých klubovek, které mládenci před chvílí vyklidili, protože jsem nevěděl, kterému z nich, jestli vůbec někomu, by příslušela červená kožená.
Horan zahájil. Prohlásil, že dnes v poledne, když telefonoval, neměl v úmyslu naznačit, že Wolfe dělá nebo hodlá udělat něco nesprávného či neetického. Pokoušel se prý jenom chránit zájmy své zesnulé přítelkyně a klientky paní Laury Frommové, která byla –
„Nebyla vaše klientka,“ skočil mu do řeči Maddox tónem, který se dokonale hodil k jeho obličeji.
„Radil jsem jí!“ vyštěkl Horan.
„Špatně!“ vyštěkl Maddox na Horana.
Měřili se pohledy. Kdepak parťáci.
„Snad byste udělali oba dobře,“ navrhl Wolfe suše, „kdybyste mi bez přerušování pověděli, do jaké míry a s jakým oprávněním zastupujete paní Frommovou. Rozpory se pak zharmonizují nebo se budou ignorovat, podle toho, co bude víc žádoucí. Pan Horan?“
Horan se ovládal. Jeho tenorek byl pořád tenký, ale ne už tak pisklavý jako v telefonu. „Pravda, nezastupoval jsem paní Frommovou v žádném oficiálním jednání. Ale radila se se mnou o mnoha věcech a prokázala, že si mých rad váží, poněvadž se jimi často řídila. Jako právní zástupce Společnosti pro pomoc válečným uprchlíkům, kterým jsem dosud, jsem s ní byl v blízkém spojení. Kdyby žila, neupřela by mi myslím právo pokládat se za jejího přítele.“
„Jste vykonavatel její závěti?“
„Ne.“
„Děkuju vám. Pan Maddox?“

Bolelo ho to, ale odpověděl. „Moje právnická firma, Maddox a Welling, byla právním zástupcem Damona Fromma dvanáct let. Od jeho smrti jsme zastupovali paní Frommovou. Já jsem vykonavatel její závěti. Vmísil jsem se do řeči, poněvadž tvrzení pana Horana, že paní Frommová byla jeho klientka, neodpovídalo pravdě. Něco bych k tomu chtěl dodat.“
„Poslužte si!“
„Dnes dopoledne – ne, dnes odpoledne – mi pan Horan telefonicky pověděl o šeku, který vám paní Frommová dala včera, a o svém rozhovoru s vámi. Když vám telefonoval, bylo to od něho svévolné a impertinentní. To moje nynější návštěva u vás není. Ptám se vás oficiálně, jako právní zástupce paní Frommové a vykonavatel její závěti, za jakých podmínek a za jakým účelem vám dala šek na deset tisíc dolarů? Jestli mi to radši chcete sdělit soukromě, řekněme si to mezi čtyřma očima. Pan Horan trval na tom, že k vám půjde se mnou, ale jsme ve vašem domě a tenhle mladý muž vypadá, že by se s ním dokázal vypořádat.“
Jestliže pohled, kterým po mně střelil, byl míněn jako poklona, hrozně nerad bych, kdyby se na mě podíval s nesouhlasem.
Wolfe odpověděl: „Nechci vám to radši sdělit soukromě, pane Maddoxi. Nechci vám to sdělit vůbec.“
Maddox se nezatvářil o nic kyseleji, protože to už nešlo. „Vyznáte se v zákonech, pane Wolfe?“
„Ne.“
„Pak byste si měl opatřit poradce. Pokud neprokážete, že paní Frommová za tu úplatu obdržela patřičnou hodnotu, můžu vás přinutit, abyste ty peníze pustil z drápů. Dávám vám příležitost prokázat to.“
„To nemůžu. Neobdržela ode mne nic. Jak jsem řekl panu Horanovi do telefonu, mám v úmyslu si ty peníze vydělat.“
„Jak?“
„Tím, že zajistím, aby byl vrah paní Frommové odhalen a potrestán.“
„To je směšné! Od toho jsou tu orgány spravedlnosti. Informace, kterou jsem si dnes o vás vyžádal, naznačuje, že nejste nic na způsob pokoutního advokáta, ale mluvíte, jako byste jím byl.“
Wolfe se zachechtal. „Trpíte předsudkem, pane Maddoxi. Ctnostní advokáti se dívají na pokoutní advokáty stejně jako ctnostné paničky na prostitutky. Samozřejmě je zatracují, ale někde je v tom zrníčko závisti, kterou nesmějí vůbec uznat, natožpak přiznat. Ale záviděl byste mi zbytečně. Taková pokoutní existence je buďto hlupák, nebo fanatik, a já nejsem ani jedno, ani druhé. Rád bych se vás na něco zeptal,“
„Zeptejte se.“
„Věděl jste, že se paní Frommová ke mně chystá, věděl jste to dřív, než mě navštívila?“
„Ne.“
„Dověděl jste se, že mě navštívila, potom, co tady byla?“
„Ne.“
Wolfe pohnul očima. „Vy, pane Horane? Obě otázky.“
„Nechápu –„ Horan zaváhal. „Pochybuju, že máte právo klást je.“
Maddox se na něho podíval. „Odpovězte mu, Horane. Vy jste trval na tom, že sem půjdete se mnou. Vy jste prohlašoval, že se s vámi paní Frommová konzultovala v důležitých záležitostech. Wolfe se pokouší položit základ pro své tvrzení. Jestli prokáže, že vám či mně řekla, že se k němu chystá nebo že u něho byla, ale nezmínila se nám, proč to udělala, zaujme Wolfe stanovisko, že tedy zřejmě nechtěla, abychom to věděli, a on proto nemůže zklamat její důvěru. Zabraňte mu v tom!“
Horan na to nezabral. „Nepodřídím se,“ trval na svém, „žádnému křížového výslechu!“
Maddox mu začal oponovat, ale Wolfe ho přerušil. „Vaše vysvětlení je třeba samo o sobě docela bystré, pane Maddoxi, ale nedoceňujete potíž pana Horana. Je totiž vyveden z konceptu. Jestli na mou druhou otázku odpoví ano, pak máte pravdu, dává mi tím do ruky zbraň a já jí použiju. Ale jestli mi řekne ne, pak se ho zeptám, odkud ví, že mi paní Frommová dala nějaký šek. Chci to vědět a myslím, že vy právě tak.“
„Já to už vím. Aspoň vím, co mi řekl Horan. Když se dnes dověděl o smrti paní Frommové, zatelefonoval k ní domů a mluvil se slečnou Esteyovou, sekretářkou paní Frommové, a ta mu o tom šeku pověděla. Já odjel na víkend na venkov a Horan mě zastihl tam. Okamžitě jsem se vrátil do města.“
„Kam na venkov?“
Maddox vysunul bradu. „To je prostě nestydatost!“ Wolfe nad tím mávl rukou. „V každém případě je to plácnutí do vody. Prosím za odpuštění, ne za nestydatost, ale za hloupost. Přiměla mě k tomu síla zvyku. V tomhle zamotaném bludišti musím konvenční postupy, jako je zjišťování alibi, nechat policii. Když tedy, pane Horane, nejste vyveden z konceptu, odpovíte mi na ty dvě otázky?“
„Ne. Už z principu. Nemáte žádné oprávnění klást mi je.“
„Ale čekáte, že já vám odpovím na vaše?“
„Ne, na moje ne, protože já k nim taky nemám oprávnění. Ale má je pan Maddox jako vykonavatel závěti. Jemu odpovíte!“
„Uvidíme.“ Wolfe se zatvářil rozvážně. Obrátil se na Maddoxe. „Pokud vám rozumím, pane, tak nežádáte, abych vrátil ty peníze, které mi paní Frommová zaplatila.“
„Přijde na to. Řekněte mi, za jakých podmínek a za jakým účelem vám je zaplatila, a já to uvážím. Nepřipustím, aby nějaký soukromý detektiv využil smrti mé vážené klientky a udělal z ní senzaci pro svůj osobní nebo profesionální zisk.“
„To je důstojný a zdravý postoj,“ připustil Wolfe. „Mohl bych sice poznamenat, že bych měl co dělat, abych z té záležitosti udělal ještě větší senzaci, než z ní už je, ale i tak je váš postoj obdivuhodný. Má jenom jeden háček: o své včerejší rozmluvě s paní Frommovou vám nepovím zhola nic.“

„V tom případě zatajujete důležité svědectví!“
„Fuj. Informoval jsem o tom policii. Písemně, s podpisem.“
„Tak proč tedy ne mně?“
„Poněvadž nejsem debil. Mám důvod myslet si, že ta rozmluva byla jedním článkem v řetězu, který vedl ke smrti paní Frommové, a jestli je to pravda, pak osoba, která se nejhorlivěji pídí po tom, co mi řekla, je pravděpodobně její vrah.“
„Já ji nezavraždil!“
„To se teprve ukáže.“
Chvíli jsem si myslel, že se Maddox udusí. Krk mu viditelně naběhl. Ale jako zkušený právník měl velkou praxi v ovládání svých reakcí a tuhle zvládl. „To je něco horšího než hloupost, to je blábolení!“
„Nesouhlasím. Mluvil s vámi někdo od policie?“
„Samozřejmě.“
„Kolik lidí?“
„Dva – ne, tři.“
„Vadilo by vám jmenovat mi je?“
„Nějaký kapitán Bundy s jedním seržantem a náměstek komisaře Youmans. Taky zástupce obvodního prokurátora Mandelbaum.“
„Řekl vám někdo z nich, o čem se paní Frommová se mnou včera radila?“
„Ne. K tomu jsme se nedostali.“
„Tak vám navrhuju, abyste si zašel za někým v kanceláři, obvodního prokurátora – nejradši za někým, koho dobře znáte – a požádal ho, aby vám to pověděl. Jestli to udělá, nebo jestli to bez důležitých výhrad udělá nějaký jiný úřední činitel, pak ty peníze,, které mi paní Frommová zaplatila, pustím z drápů – abych užil vašeho výrazu.“
Maddox se zatvářil, jako by se ho někdo snažil přesvědčit, že má nos dírkama nahoru.
„Ujišťuju vás,“ pokračoval Wolfe, „že nejsem takový osel, abych zatajoval svědectví týkající se hrdelního zločinu, zvlášť takhle senzačního. Naopak, jsem v tom přímo úzkostlivý. Pokud o vás policie nemá informace, o kterých nic nevím, pochybuju, že vás prozatím pokládali za zvlášť podezřelého, ale teď vás možná začnou otravovat, až jim oznámím, že jste ze samé horlivosti, abyste se dověděl, co mi paní Frommová řekla, podstoupil celou tuhle nepříjemnost. To je přirozeně moje povinnost. A tentokrát mi to bude i potěšením.“
„Vy tedy –“
Začal se znovu dusit. „Vy mi vyhrožujete, že tenhle rozhovor oznámíte?“
„Jaképak vyhrožování. Prostě vás informuju, že to udělám, sotva odtud odejdete.“
„Odcházím okamžitě.“ Už byl na nohou. „Těch deset tisíc dolarů na vás vymůžu soudně.“
Otočil se na patě a vypochodoval. Šel jsem za ním, abych mu otevřel domovní dveře, ale předběhl mě, třebaže si musel odskočit do předního pokoje pro klobouk. Když jsem se vrátil do kanceláře, Horan stál a shlížel dolů na Wolfa, ale nepadlo mezi nimi ani slovo. Wolfe se obrátil na mě: „Zavolejte kancelář pana Cramera, Archie!“
„Počkejte moment!“ Horanův tenorek zazněl naléhavě. „Děláte chybu, Wolfe. Jestli totiž chcete vážně vyšetřovat tu vraždu. Jak vyšetřovat? Máte tady v kanceláři dva lidi z nejbližšího okruhu paní Frommové, nejblíž obeznámené s jejími záležitostmi, a vy jednoho z nich vyženete. Je to rozumné?“
„Pitomost!“ Wolfe byl znechucený. „Neřeknete mi ani, jestli vám paní Frommová pověděla, že u mně byla.“
„Ptal jste se na to v urážlivé souvislosti.“
„Tak se vynasnažím zeptat se vlídně. Sdělil byste mi podstatu toho, o čem se mluvilo na tom včerejším shromáždění u vás doma?“
Horan zamrkal dlouhými řasami. „Pochybuju, že bych měl. Všechno jsem to samozřejmě pověděl policistům, a ti mi doporučili, abych byl diskrétní.“
„Přirozeně. Ale řeknete mi to?“
„Ne.“
„Vylíčil byste mi, úplně a upřímně, ráz a průběh vašich styků s paní Frommovou?“
„Rozhodně ne!“
„Jestli pošlu pana Goodwina do kanceláře Společnosti pro pomoc válečným uprchlíkům, kterou právně zastupujete, dáte personálu instrukci, aby podrobně a bez výhrad odpovídali na jeho otázky?“
„Ne.“
„Tam tedy vede vlídnost.“ Wolfe se obrátil. „Zavolejte kancelář pana Cramera, Archie!“
Sáhl jsem po telefonu, vytočil jsem WA 98241 a dostal jsem okamžitě spojení, ale pak se to zkomplikovalo. Nikdo z našich drahých přátel nebo nepřátel nebyl po ruce a nakonec jsem se musel spokojit s nějakým seržantem Griffinem. Informoval jsem o tom Wolfa, který se chopil aparátu a promluvil.
„Pan Griffin? Tady je Nero Wolfe. Dám vám informaci pro pana Cramera, tak laskavě zařiďte, aby ji dostal. Dnes večer mě navštívili pánové James Albert Maddox a Dennis Horan, oba právní zástupci. Máte ta jména správně? Ano, myslím si, že zní povědomě. Požádali mě, abych jim pověděl o svém rozhovoru s paní Laurou Frommovou včera v mé kanceláři. Odmítl jsem to a oni naléhali. Nepůjdu tak daleko, abych tvrdil, že se mě pan Maddox pokusil podplatit, ale vzbudil ve mně dojem, že kdybych mu o tom rozhovoru pověděl, nenaléhal by na vrácení peněz, které mi paní Frommová zaplatila, kdežto v opačném případě ano. Pan Horan s ním souhlasil, alespoň mlčky. Když pan Maddox dopáleně odešel, pan Horan mi řekl, že dělám chybu. Zařiďte laskavě, aby to pan Cramer dostal. Ne, to je zatím všechno. Jestli bude pan Cramer chtít podrobnosti nebo podepsané prohlášení, milerád mu vyhovím.“
Wolfe zavěsil a zavrčel na právníka: „Vy jste tu ještě?
Horan odcházel, ale po třetím kroku se ohlédl a řekl: „Třeba se nevyznáte v zákonech, ale víte, jak se o chlup vyhnout

nactiutrhání. Po tomhle představení se divím, kde jste přišel ke své reputaci.“
Vyšel a já dorazil do předsíně včas, abych ho zastihl, jak se vynořuje z předního pokoje se svým kloboukem a opouští náš dům. Jakmile jsem dal dveře na řetěz, vrátil jsem se do kanceláře a nadšeně jsem poznamenal: „Že jste je ale vypumpoval! Podojil jste je a svlík je do naha. Gratuluju!“
„Držte zobák!“ řekl mi a chopil se knihy, ale ne aby ji po mně hodil.

9

Měl jsem původně v sobotu odpoledne v plánu odjet na víkend do čtrnáctipokojové chajdy Lily Rowanové ve Westchesteru, ale ten plán se zhroutil – vlastně přejelo ho auto. A moje neděle pak nebyla vůbec žádná neděle. Šlo to za sebou takhle:
Seržant Purley Stebbins se dostavil jaře a časně, dokud byl Wolfe ještě nahoře ve svém pokoji se snídaní na tácu, a požadoval všechny informace o včerejší invazi právníků. Posloužil jsem mu. Byl podezíravý, když přišel, a odcházel ještě podezíravější. Třebaže jsem mu vysvětlil, že můj zaměstnavatel je génius a že se časem ukáže, jak brilantní tah udělal tím, že ty advokáty odpálil, Purley odmítl věřit, že by je Wolfe měl zahnané do kouta ve své kanceláři, a nepodnikl by všechno možné, aby je k něčemu vyprovokoval. Přijal sice pět nebo šest loupáčků a dva šálky kávy, ale to jenom proto, že nikdo, kdo jednou ochutnal Fritzovy loupáčky k nedělní snídani, by je odmítnout nedokázal.
Wolfe i já jsme si přečetli do posledního slova všechny zprávy o našem případu v ranních novinách. Ne že bychom doufali v nějaké nové slibné vodítko, ale aspoň jsme zjistili, co obvodní prokurátor a Cramer považují za vhodné k uveřejnění, a našli jsme pár drobností k zaregistrování pro případné další využití. Angela Wrightová, výkonná tajemnice Spovalupu, pracovala původně pro Damona Fromma a na místo ve Spovalupu ji dosadil on. Paní Frommová podporovala přes čtyřicet charitativních organizací a záslužných podniků, ale Spovalup hýčkala nejvíc. Vincent Lipscomb, vydavatel, který se zúčastnil oné večeře v Horanově bytě, otiskl ve svém magazínu Moderní myšlenka řadu článků o válečných uprchlících a plánoval další. Paní Horanová bývala filmovou hvězdou – no, buď jak buď hrávala ve filmu. Paul Kuffner obstarával propagaci Spovalupu bez odměny, jako službu veřejnosti, ale zároveň byl profesionálně angažovaný v osobním zájmu paní Frommové. Dennis Horan byl kapacita na mezinárodní právo, člen pěti klubů a těšil se reputaci amatérského kuchaře.
Pořád ještě se neobjevilo ani slovo o klopě od kapsy Matthewa Birche, která se našla na podvozku auta, co zabilo Peta Drossose. To si policie nechávala pro sebe. Ale poněvadž způsob provedení těch vražd byl podobný, psalo se hodně i o zavraždění Birche.
Wolfe zatelefonoval svému advokátovi Henrymu Parkerovi, aby se ho zeptal na postup při soudním vymáhání zadržených hodnot a připravil ho na takový proces, pro případ, kdyby Maddox dodržel svůj slib, že chňapne po těch deseti tácech. Parkera jsem musel vystopovat v jednom venkovském společenském klubu na Long Islandu.
Ani pípnutí od Jean Esteyové.
Během dne telefonovali tři reportéři a dva se objevili osobně na našem zápraží, ale dál se nedostali. Nelíbilo se jim, že Gazette přinesla sólokapra o Wolfově účasti na vyšetřování vraždy, a já s nimi soucítil.
Když jsem ráno volal do Gazetty Lona Cohena, bylo ještě příliš brzy, takže jsem mu nechal vzkaz, aby zavolal on mne, což taky udělal. Když jsem si tam pak odpoledne zašel pro kopie jejich nejlepších fotek lidí, kteří nás zajímali, řekl jsem Lonovi, že by nám přišlo vhod pár tuctů důležitých důvěrných faktů. Odpověděl mi, že jemu taky. Tvrdil mi, že všechno, co vědí, už publikovali, i když samozřejmě slyšeli pár pikantních drbů, jako že paní Horanová jednou hodila po paní Frommové koktajlovým šejkrem, nebo že jistý importér pohnul Vincenta Lipscomba k otištění článku ve prospěch nízkých dovozních cel a financoval mu za to výlet do Evropy. Nic z toho se mi nezdálo tak závažné, abych se s tím namáhal zpátky do Třicáté páté ulice.
Měl jsem tak jako tak dost pochůzek. Při distribuci získaných fotek jsem se setkal se Saulem Panzerem v budově Timesů, kde šprtal informace o válečných uprchlících a Spovalupu; s Orriem Catherem v jednom grilu s barem na Lexington avenue, kde mi řekl, že ten člověk, co mu dluží laskavost, hraje golf ve Van Cortland parku a bude k dosažení později; a s Fredem Durkinem i s jeho rodinou v jedné restauraci na Broadwayi, kde přišel nedělní oběd na 1,85 pro dospělou osobu a 1,15 pro dítě. Nedělní New York pozdě v máji není místo, kde by člověk narazil na nějakou stopu. Trochu jsem se o to pokusil na vlastní pěst, ještě než jsem se obrátil zpátky na Třicátou pátou ulici. Nevzpomínám si, že bych byl někdy prokázal laskavost nějakému prodavači v klenotnictví, ale jednou velikou laskavostí jsem si kdysi zavázal jistého příslušníka newyorské kriminálky. Kdybych byl tenkrát konal svou povinnost jako občan a licencovaný detektiv, byl by to jaksepatří slízl a doteďka by seděl, ale hrály v tom úlohu určité okolnosti. Nikdo o tom neví, dokonce ani Wolfe ne. Ten chlapík, kterého jsem takhle vytáhl z kaše, mi dal na srozuměnou, že kdybych se zapletl do nějaké rvačky, milerád by mi podržel kabát i klobouk, ale já jsem se mu prozatím vždycky radši vyhnul. Tu neděli jsem si řekl: vzal to čert, proč bych mu nedal příležitost odpracovat si to, zavolal jsem ho a setkali jsme se na jistém místě.
Oznámil jsem mu, že mu dávám pět minut na to, aby mi prozradil, kdo zabil paní Frommovou. Odpověděl, že jestli vyšetřování půjde takhle dál, trvalo by mu to pět let a ještě bez záruky. Zeptal jsem se, jestli se jeho odpověď zakládá na nejnovějších poznatcích, a on mi přisvědčoval. Řekl jsem mu, že to je všechno, co jsem chtěl vědět, a že proto odvolávám lhůtu pěti minut, ale jestli to dokáže zkrátit na pět hodin místo pěti let, a jakmile to dokáže, že bych uvítal, kdyby mi dal vědět.
„Vědět o čem?“ zeptal se.
„Až to bude vypadat, že se to co nevidět provalí. To je všechno. Abych moh pana Wolfa upozornit, že by se měl kvaltem zdekovat,“
„Na kvalt je moc tlustej.“
„Ale já ne.“

„Oukej, platí. Určitě je to všechno?“
„Naprosto.“
„Myslel jsem, že si třeba řeknete o Rowcliffovu hlavu s citrónem v hubě.“
Šel jsem domů a uklidnil jsem Wolfa: „Dáchněte si! Policajti si hrajou na slepou bábu. Vědí toho víc než my, ale nejsou o nic blíž k cíli.“
„Jak to víte?“
„Od cikánky. Je to z první ruky, nejčerstvější a přísně soukromé. Viděl jsem mládence a dal jsem jim ty fotky. Chcete slyšet bezvýznamné detaily?“
„Ne.“
„Žádné instrukce?“
„Žádný program pro mě na zejtřek?“
„Ne.“
To bylo v neděli večer.
V pondělí ráno se mi dostalo vzácného potěšení. Wolfe se nikdy neukazuje v přízemí před jedenáctou hodinou. Po snídani ve svém pokoji vyjede výtahem do skleníků na střeše a před sestupem do kanceláře stráví dvě hodiny mezi orchidejemi. Pro dopolední styk se mnou užívá domácího telefonu, ledaže jde o něco extra. To ráno bylo zřejmě extra, poněvadž když Fritz odnesl nahoru tác se snídaní a vrátil se do kuchyně, slavnostně mi oznámil: „Máte jít k audienci. Levée!“ Píšu to po francouzsku, poněvadž to tak vyslovil.
Dočetl jsem ranník, ve kterém nebylo nic, co by vyvracelo moji cikánku, a když jsem dopil kávu, vystoupil jsem to jedno poschodí, zaklepal jsem a vešel. Když ráno prší, ba i když je pouze zataženo, Wolfe snídává v posteli, s černým hedvábným přehozeni odhrnutým k nohám, poněvadž přehozu nesvědčí skvrny. Když je však hezky, Fritz mu klade podnos na stůl k oknu. To ráno bylo hezky a mně se dostalo zmíněného potěšení. Bosý, s rozcuchanými vlasy a s hektarem žlutého pyžama, oslnivě svítícího ve slunci, byl Wolfe prostě senzační.
Popřáli jsme si navzájem dobré jitro a on mě vyzval, abych se posadil. Talíř už měl jako vymetený, ale ještě neskončil s kávou.
„Mám instrukce,“ informoval mě.
„Oukej. Chystal jsem se, že o desáté deponuju v bance šek od paní Frommové.“
„To můžete. Odtamtud budete pokračovat. Strávíte venku patrně celý den. Řekněte Fritzovi, ať bere telefony a počíná si s obvyklou opatrností vůči návštěvám. Referujte mi čas od času telefonicky.“
„Pohřeb je ve dvě.“
„Já vím, takže možná přijdete domů na oběd. Uvidíme. Teď ty instrukce.“
Dal mi je. Stačily na to čtyři minuty. Nakonec se zeptal, jestli mám nějaké dotazy.
Zamračil jsem se. „Jeden,“ řekl jsem. „Samo o sobě je to docela jasné, ale co tím sleduju?“
„Nic.“
„Víc taky z toho nekouká.“
Usrkl si kávy. „To právě čekám. Prostě s nimi zakverláte, to je všechno. Pustíte do davu tygra nebo jestli to zní moc bombasticky, tak myš. Jak to přijmou? Půjde s tím někdo na policii? A jestliže ano, kdo nebo kolik z nich?“
Přikývl jsem. „Jistě jsou v tom možnosti, ale chtěl jsem vědět, jestli mám jít za něčím určitým.“
„Ne. Za ničím.“ Sáhl po kávové konvici.
Sešel jsem dolů do kanceláře. V zásuvce psacího stolu mám kolekci navštívenek, devět či deset různých druhů, s rozličným textem pro rozličné účely a příležitosti. Vybral jsem si vizitky provedené rytým písmem, se svým jménem uprostřed a s označením „v zastoupení Nera Wolfa“ v rohu, a na šest z nich jsem vepsal inkoustem pod svoje jméno: „Za účelem pohovoru o tom, co pí Frommová řekla v pátek p. Wolfovi.“ S navštívenkami v náprsní tašce, se šekem a bankovní knížkou v kapse a s pistolí v podpaždí jsem byl plně vyzbrojen, vzal jsem si klobouk a vyrazil jsem. Došel jsem pěšky do banky, příjemnou čtvrthodinovou procházkou za krásného májového rána, a odtamtud jsem si vzal taxíka do Šedesáté osmé ulice. Nevěděl jsem, co se dá čekat v domě zesnulé milionářky v den jejího pohřbu, který se měl konat v jedné kapli na Madison avenue, ale před domem vládl větší klid než v sobotu. Jedinou známkou něčeho neobvyklého byl uniformovaný polda na chodníku, který neměl co dělat, a černý flór na dveřích. Byl to jiný polda než v sobotu, a tenhle mě poznal. Když jsem vykročil ke dveřím, zastavil mě. „Chcete něco?“
„Ano, strážníku, chci.“
„Vy jste Archie Goodwin. Co chcete?“
„Chci zazvonit na tenhle zvonek, dát Peckhamovi svou navštívenku, aby ji odevzdal slečně Esteyové, vejít do dveří, být zaveden dál a zahájit rozhovor –“
„No jo, jste celej Archie Goodwin.“
To si nevyžadovalo žádnou odpověď a polda tam prostě stál, takže jsem prošel kolem něho do vestibulu a stiskl jsem zvonek. Za okamžik mi otevřel Peckham. Byl třeba dobře vycepovaný, ale pohled na mne ho zmohl. Místo aby nespustil oči z mého obličeje, což by měl udělat každý majordomus hodný toho jména, dal najevo svůj úžas, když přeletěl pohledem můj oblek z hnědého tropika, světle hnědou proužkovanou košili, hnědou kravatu a světle hnědé střevíce. Abych k němu byl fér, připomeňme si, že byl den pohřbu.
Podal jsem mu vizitku. „Ke slečně Esteyové, prosím.“ Vpustil mě dovnitř, ale ten výraz z tváře mu nezmizel. Myslel si nejspíš, že mi kape na karbid, poněvadž podle jemu známých fakt to bylo nejjednodušší vysvětlení. Místo aby mě vedl dál halou, řekl mi, abych počkal, došel ke dveřím kanceláře a zmizel za nimi. Ozvaly se hlasy, příliš tlumené, abych rozeznal slova, a potom zase vyšel.
„Tudy, pane Goodwine.“

Ustoupil stranou, když jsem se blížil, a já prošel dveřmi. Jean Esteyová seděla u svého psacího stolu s mou navštívenkou v ruce. Neobtěžovala se žádným uvítáním a rovnou mě vyzvala: „Zavřel byste laskavě ty dveře?“
Zavřel jsem je a obrátil jsem se k ní. „Víte, co jsem vám řekla v sobotu, pane Goodwine,“ řekla.
Zelenohnědé oči se upíraly přímo na mne. Pokožka pod nimi byla napuchlá, buď od nevyspání, nebo od přílišného spaní, a třebaže bych ji byl pořád ještě označil za pohlednou, vypadala, jako by místo dvou dnů od našeho setkání uplynuly spíš dva roky.
Došel jsem k židli na konci jejího psacího stolu a posadil jsem se. „Myslíte to, jak na vás policie chtěla, abyste šla za Nerem Wolfem a informovala je pak?“
„Ano.“
„Co je s tím?“
„Nic, jenom – totiž – jestli se mnou pan Wolfe chce pořád ještě mluvit, snad bych tam šla. Nejsem si jistá – ale rozhodně bych neřekla policii, co by mi pověděl. Připadají mi prostě děsní. Je to už víc než dva dny od zavraždění paní Frommové, devětapadesát hodin, a zdá se, že se ještě o krok nehnuli.“
Měl jsem tak vteřinu na rozhodování. Když začala takhle, bylo jasné, že bych ji byl mohl dostat do naší kanceláře, ale chtěl by to Wolfe? Co by chtěl spíš – abych mu ji přivedl do kanceláře, nebo abych postupoval podle dnešních instrukcí? Nevím, jak bych se byl rozhodl, kdybych byl měl čas poradit se sám se sebou a rozmyslet se, ale musel jsem hlasovat bleskově a hlasoval jsem pro instrukce.
„Vyřídím panu Wolfovi, jak se na to díváte, slečno Esteyová, a jistě to rád uslyší, ale měl bych vám vysvětlit, že to, co stojí na té vizitce –‚v zastoupení Nera Wolfa‘– není tak docela pravda. Jsem tady sám za sebe.“
Naklonila hlavu. „Sám za sebe? Copak nepracujete pro Nera Wolfa?“
„Samozřejmě, ale když se mi naskytne vhodná příležitost, pracuju taky sám pro sebe.“
Podívala se na vizitku. „Je tady napsáno: ‚Za účelem pohovoru o tom, co paní Frommová řekla v pátek panu Wolfovi.‘“
„Správně, o tom právě s vámi chci mluvit, jen mezi čtyřma očima.
„Tomu nerozumím.“
„Hned vám to vysvětlím.“ Naklonil jsem se k ní a ztlumil jsem hlas. „Abyste rozuměla, byl jsem při tom rozhovoru paní Frommové s panem Wolfem. Při celém. A mám výjimečně dobrou paměť. Mohl bych vám ho odříkat slovo od slova, nebo skoro doslovně.“
„A?“
„No, myslím, že byste ocenila, kdybyste si ho poslechla. Mám důvod k přesvědčení, že by to pro vás bylo velice zajímavé. Myslíte si možná, že tím riskuju krk, ale dělám panu Wolfovi důvěrného asistenta už spoustu let, odvedl jsem mu dost dobré práce a postaral jsem se, aby se naučil důvěřovat mi, a jestli ho zavoláte, až odtud odejdu, nebo ho navštívíte a povíte mu, co jsem vám říkal, bude si myslet, že ho chcete oblafnout. A až se zeptá mě a já mu řeknu, že jste drzá lhářka, bude věřit mně. Tak si nedělejte starosti, že bych riskoval krk. Zopakuju vám ten rozhovor, od a až do zet, za pět tisíc dolarů na ruku.“
Udělala „och“, nebo to možná bylo „ach“, v každém případě jenom nějaké citoslovce. Pak pouze zírala.
„Přirozeně,“ poznamenal jsem, „nečekám, že ty peníze máte u sebe v kabelce, takže mi je dáte odpoledne, ale musím je dostat předem.“
„To je neuvěřitelné!“ ozvala se. „Proč proboha bych vám za informaci o tom rozhovoru měla dávat pětník? Natožpak pět tisíc dolarů! Proč?“
Zavrtěl jsem hlavou. „To se uvidí. Až zaplatíte a já to vyklopím, uznáte třeba, že vám to za ty peníze stálo, a možná že ne. Nezaručuju vám spokojenost, ale byl bych blázen, kdybych na vás chodil s takovou nabídkou a měl v ruce jenom pytlík buráků.“
Odtrhla ode mne oči. Otevřela zásuvku, vytáhla balíček cigaret, jednu si vzala, poklepala párkrát jejím koncem o poznámkový blok a sáhla po stolním zapalovači. Ale nezapálila si. Upustila cigaretu a položila zapalovač. „Měla bych být uražená a pohoršená, a nejspíš taky budu, ale zatím jsem na to moc šokovaná. Nevěděla jsem, že jste obyčejný skunk. Kdybych měla dost peněz na rozhazování, ráda bych vám zaplatila a poslechla si vás. Ráda bych slyšela, jakou lež se mi pokoušíte prodat. Radši jděte!“ Vstala. „Zmizte odsud!“
„Slečno Esteyová, já myslím –“
„Zmizte!“
Vídal jsem skunky v pohybu, jak skunky nevyplašené, tak skunky, co měli naspěch, a nepočínali si nijak důstojně. Já ano. Vzal jsem si klobouk z rohu psacího stolu a vyšel jsem ze dveří. Packhamovi v hale se ulevilo, že se zbavuje šíleného funebráka bez politováníhodného skandálu, a projevil to úklonou, když mi přidržoval otevřené dveře. Polda na chodníku se zřejmě chystal něco poznamenat, ale pak to radši spolkl.
V dragstóru za rohem jsem našel telefonní budku, zavolal jsem Wolfa, zevrubně jsem mu podle instrukcí odreferoval a zastavil jsem taxi směřující do centra.
Z adresy mého druhého zákazníka v Gramercy Parku se vyklubal starý žlutý cihlový dům, lepší činžák s uniformovaným vrátným, s rozlehlou halou s pěknými starými koberci a s výtahem trpícím zlou záduchou. Konečně vyvezl svého obsluhovatele i mne na osmé podlaží, když vrátný předem zatelefonoval nahoru a pustil mě dál. Jakmile jsem stiskl knoflík u dveří bytu 8 A, otevřela mi marciální rotná, převlečená za panskou, odebrala mi klobouk a zavedla mě ke klenutému průchodu na konci předsíně.
Octl jsem se ve velkém obývacím pokoji s vysokým stropem, víc než plně zařízeném, na jehož drapériích, čalounění a kobercích dominovala žlutá, fialová, světle zelená a kaštanová – takový dojem jsem aspoň získal, když jsem se letmo rozhlédl. Valérem černi k tomu přispíval úbor ženy, která mi vyšla vstříc, když jsem se blížil. Černá jí slušela, šla jí k popelavě plavým vlasům staženým v týle do uzlu, k jejím jasně modrým očím a k její bledé, pečlivé pěstěné pleti.

Nepodala mi ruku, ale netvářila se nepřátelsky. „Paní Horanová?“
Přikývla. „Manžel bude zuřit, že se s vámi setkávám, ale nemohla jsem překonat zvědavost. Měla bych se ovšem ujistit – jste ten Archie Goodwin, co pracuje pro Nera Wolfa?“
Vytáhl jsem z náprsní tašky navštívenku, kterou jsem jí podal, a ona si ji naklonila do takového úhlu, aby měla lepší světlo. Pak se na mě podívala rozšířenýma očima. „Ale já ‚Za účelem pohovoru o tom, co paní Frommová řekla v pátek panu Wolfovi?‘ Se mnou? Proč se mnou?“
„Protože jste manželka pana Dennise Horana.“
„Jistě, to jsem.“ Její tón naznačil, že tahle souvislost ji nenapadla. „Manžel bude zuřit!“
Ohlédl jsem se přes rameno. „Snad bychom si mohli sednout tamhle k oknu? Je to vlastně důvěrné.“
„Ovšemže.“ Otočila se, našla cestu mezi kusy nábytku a já ji následoval. Posadila se do křesla na druhém konci pokoje u okna a já si přitáhl jiné křeslo tak blízko k ní, aby to bylo útulné.
„Víte,“ řekla, „to je prostě strašné. Naprosto strašné. Laura Frommová byla taková vzácná žena.“
Týmž tónem a s týmž výrazem mi mohla říct, že se jí líbí, jak mám ostříhané vlasy. „Znal jste ji dobře?“ dodala.
„Ne, viděl jsem ji jenom jednou, minulý pátek, když se přišla poradit s panem Wolfem.“
„On je detektiv, ne?“
„Správně.“
„Vy jste také detektiv?“
„Ano, pracuju pro pana Wolfa.“
„To je prostě úžasné! Ovšem, u nás byli dva muži a vyptávali se – ne, tři – a v sobotu ještě další v kanceláři obvodního prokurátora, ale to byli vlastně jenom policisté. Kdežto vy jste opravdový detektiv. Nikdy bych byla neřekla, že nějaký detektiv bude tak – bude se tak dobře oblékat.“ Udělala roztomilé drobné gesto. „Ale já tu zase švadroním jako obyčejně, a vy si se mnou chcete o něčem pohovořit, viďte?“
„To jsem měl v úmyslu. O tom, co paní Frommová řekla panu Wolfovi.“
„Ale to mi budete muset povědět, co mu řekla. Nemohu o tom hovořit, pokud se nedovím, o co šlo. Ze?“
„To nemůžete,“ připustil jsem, „ale já vám to nemůžu povědět, dokud se nedovím, jak moc to chcete slyšet.“
„Och, strašně to chci slyšet!“
„Dobrá. To jsem si myslel. Podívejte se, paní Horanová, byl jsem u toho celou tu dobu, co spolu paní Frommová a pan Wolfe mluvili, a pamatuju si z toho každé slovo. Proto jsem si myslel, že vás to bude ohromně zajímat, takže mě nepřekvapuje, že to tak je. Potíž je v tom, že vaši zvědavost nemůžu uspokojit zadarmo. Měl jsem vám vysvětlit, že tady nezastupuj
u Nera Wolfa, proto jsem vám řekl, že je to vlastně důvěrné. Zastupuju jenom sám sebe. Uspokojím vaši zvědavost, když mi půjčíte pět tisíc dolarů, které vám vrátím, až bude pršet zdola nahoru.“
Zareagovala viditelně jenom tím, že se jí modré oči maličko rozšířily. „To je zábavné pomyšlení,“ řekla, „pršet zdola nahoru. To bude pršet z mraků nahoru, nebo ze země nahoru do mraků?“ „Obojí se mi hodí.“
„Mně se líp líbí ze země do mraků.“ Pauza. „Co jste to říkal o půjčení nějakých peněz? Promiňte, ale zaujalo mě to pršení nahoru.“
Byl jsem hotov připustit, že tohle je na mě moc, ale zápolil jsem dál. Nechal jsem pršení pršením. „Když mi zaplatíte pět tisíc dolarů, povím vám, co paní Frommová řekla panu Wolfovi. Peníze na ruku předem.“
Oči se jí rozšířily. „To že jste říkal? Tak jsem tomu nejspíš nerozuměla.“
„Opentlil jsem to tím pršením. Odpusťte. Takhle je to lepší, na rovinu.“
Zavrtěla svou hezkou hlavinkou. „Pro mne to není lepší, pane Goodwine, Zní to absolutně potřeštěně, ledaže – och, už chápu! Vy myslíte, že mu řekla něco děsného o mně! To mě nijak nepřekvapuje, ale co to bylo?“
„Neřekl jsem, že řekla něco o vás. Jenom jsem –“
„Ale ovšemže řekla! To je jí podobné! Co to bylo?“
„Ne.“ Promluvil jsem s důrazem. „Třeba jsem se nevyjádřil dost zřetelně.“ Vztyčil jsem jeden prst. „Za prvé mi dáte peníze.“ Druhý prst. „Za druhé vám vyklopím fakta. Nabízím vám něco ke koupi, to je všechno.“
Pokývala lítostivě hlavou. „To je právě ten malér.“
„Co?“
„Že to nemyslíte vážně. Kdybyste mi navrhl, že mi to povíte za dvacet dolarů, to by snad bylo něco jiného, a samozřejmě bych strašně ráda věděla, co řekla – ale pět tisíc! Víte, co si myslím, pane Goodwine?“
„Nevím.“
„Myslím si, že jste příliš slušný člověk na to, abyste používal téhle taktiky, jak podráždit mou zvědavost, jen abyste mě přiměl k řeči. Když jste sem vešel, ve snách by mě nenapadlo, že jste takový, zvlášť když máte tyhle oči. Já se řídím podle očí.“
Do jisté míry se podle očí řídím i já, a její oči nešly dohromady s jejím vystoupením. Třebaže nebyly ty nejbystřejší a nejchytřejší, jaké jsem v životě viděl, nebyly to oči loutky s ptačím mozkem. Byl bych se rád ještě takovou hodinku zdržel, abych se pokusil nachytat ji, ale podle instrukcí jsem s tím měl vyrukovat bez obalu, zaznamenat reakci a hnout se o dům dál, a kromě toho jsem jich chtěl mít odbyto co nejvíc do hodiny pohřbu. Vstal jsem tedy, abych se rozloučil. Litovala, že odcházím, naznačila mi dokonce, že by možná přidala desítku ke své protinabídce dvaceti babek, ale dal jsem jí na srozuměnou, že její poznámka o mé taktice se dotkla mých citů a že chci být sám.
Dole na ulici jsem našel telefonní budku, odreferoval jsem Wolfovi a pak jsem si vzal taxi do Čtyřicáté druhé ulice. Lon Cohen mě předem informoval, že nemám Společnosti pro pomoc válečným uprchlíkům mít za zlé jejich elegantní slunné kanceláře v pětadvacátém patře jednoho z novějších komerčních paláců ve středu města, poněvadž budova patří paní Frommové a Spovalup neplatí žádné nájemné. Ale pro spolek, který se věnoval ulehčení osudu nešťastníků a

utlačovaných, to byla stejně spousta flancu. Příklad jednoho z těch nešťastníků jsem měl v té nablýskané přijímací hale přímo před očima. Na jednom konci vycpávané lavice potažené hnědou kůží seděl typický exemplář, zhroucený vyčerpaností a zoufalstvím, oblečený do starých šedivých šatů, které mu byly o dvě čísla větší. Když jsem k němu zabloudil pohledem, zamyslel jsem se, jaký na něho to prostředí asi dělá dojem, ale pak jsem se podíval ještě jednou a rázem jsem zamyšlení nechal. Byl to Saul Panzer. Naše oči se setkaly, jeho se pak zahleděly do země, a já přistoupil k ženě u psacího stolu, která měla dlouhý tenký nos a odpovídající bradu.
Řekla mi, že slečna Wrightová něco má a dá se s ní mluvit jenom po předběžném ujednání. Když jsem vytáhl vizitku a přesvědčil ji, aby ohlásila nejen moje jméno, ale tlumočila i zprávu pod ním, dověděl jsem se, že budu přijat, ale neřekla mi to s potěšením. Její sevřené rty a zaťaté čelisti mi daly jasně najevo, že ve mně nenašla pražádné zalíbení.
Byl jsem uveden do velké rohové místnosti s okny ve dvou stěnách, z nichž se otvíral pohled na jižní a východní Manhattan. Stály tam dva psací stoly, ale jenom jeden z nich byl obsazen, a to hnědovlasou organizátorkou, která vypadala skoro tak vyčerpaně jako Saul Panzer, ale nepoddávala se tomu a nemínila se poddat.
Uvítala mě žádostí. „Ukázal byste mi laskavě svou navštívenku?“
Vizitka jí byla už předtím přečtena do telefonu. Přistoupil jsem ke stolu a podal jsem ji. Podívala se na ni a pak vzhlédla ke mně. „Mám spoustu práce. Je to naléhavé?“
„Nebude to trvat dlouho, slečno Wrightová.“
„K čemu to bude, hovořit o tom se mnou?“
„To nevím. To se teprv uvidí, jestli to k něčemu bude, či ne.
Mluvím výhradně za sebe, ne za Nera Wolfa, a není žádný –“
„Vás sem neposlal Nero Wolfe?“
„Ne.“
„Tak tedy policie?“
„Ne. Je to můj nápad. Měl jsem v poslední době smůlu, potřebuju nějaké hotové peníze a mám něco na prodej. Vím, že dnes máte těžký den, s tím pohřbem paní Frommové odpoledne, jenže tohle se nedá dlouho skladovat – aspoň s tím nemůžu počítat a já potřebuju co nejdřív pět tisíc dolarů.“
Usmála se jedním koutkem úst. „Jestli to myslíte jako přepadení, nemám bohužel tolik u sebe. Copak nejste uznávaný licencovaný detektiv?“
„Snažím se o to. Jak jsem řekl, měl jsem smůlu. Nedělám nic jiného, než že vám něco nabízím na prodej, a vy to můžete vzít, nebo to nechat. Záleží na tom, jak dalece ráda byste se dověděla, co přesné řekla paní Frommová panu Wolfovi. Za pět tisíc dolarů to pro vás může být výhodná koupě, nebo taky ne. To byste posoudila sama líp než já, ale samozřejmě to nemůžete vědět dřív, dokud to neuslyšíte.“
Podívala se na mne. „Tak je to tedy,“ poznamenala.
„Tak to je,“ souhlasil jsem.
Střetnout se s jejíma hnědýma očima bylo těžší než s očima Jean Esteyové nebo Claire Horanové. Můj problém byl, abych vypadal jako pěkná krysa, ale zároveň jako člověk, na kterého je spolehnutí, že dodá slibované zboží. Její upřený tvrdý pohled ve mně budil dojem, že nejsem pro tu roli správně oblečený, a pokoušel jsem se přikázat svému obličeji, abych to nedal najevo. Obličej měl pocit, že by mu pomohlo, kdyby se něčím zaměstnal, a tak jsem si zaměstnal ústa.
„Abyste rozuměla, slečno Wrightová, nabízím vám to bone fide. Můžu vám povědět a povím vám všechno, co řekli.“
„Jenže peníze byste chtěl předem.“ Její hlas byl stejné tvrdý jako její oči.
Obrátil jsem ruku dlaní vzhůru. „Je to bohužel jediný způsob, jak se to dá provést. Mohla byste mi taky říct, abych se šel vycpat.“
„To bych mohla.“ V hlavě jí to pracovalo. „Snad bychom se mohli shodnout na kompromisu.“ Vytáhla ze zásuvky poznámkový blok a přistrčila mi stolní držák s perem. „Přitáhněte si židli nebo se posaďte ke druhému stolu a dejte mi tu nabídku stručně písemně. Formulujte ji takhle: Jakmile mi Angela Wrightová vyplatí pět tisíc dolarů v hotovosti, seznámím ji neprodleně a v plném znění s rozhovorem, ke kterému došlo mezi Laurou Frommovou a Nerem Wolfem odpoledne minulý pátek. Připíšete datum a podpis, to je všechno.“
„A dám to vám?“
„Ano. Vrátím vám to, až splníte svůj závazek z ujednání. Není to fér?“
Usmál jsem se na ni dolů. „Ale jděte, slečno Wrightová. Kdybych byl takovej trouba, že bych na tohle skočil, jak myslíte, že bych se dlouho udržel u Nera Wolfa?“
Odpověděla mi rovněž úsměvem. „Chtěl byste vědět, co si myslím?“
„Samosebou.“
„Myslím si, že kdybyste byl schopen prodávat tajnosti, které se dovíte ve Wolfově kanceláři, byl by vám na to už dávno přišel a vyhodil by vás.“
„Říkal jsem, že jsem měl smůlu.“
„Takovou zase ne. Já taky nejsem žádná trouba. V jedné věci máte ovšem pravdu – totiž pan Wolfe ji má – velice ráda bych se dověděla, o čem se s ním paní Frommová konzultovala. Přirozeně. Zajímalo by mě, co by se skutečně stalo, kdybych ty peníze dala dohromady a vyplatila vám je.“
„Existuje snadný způsob, jak to zjistit.“
„Třeba existuje jeden ještě snadnější. Mohla bych zajít za panem Wolfem a zeptat se ho.“
„Řekl bych, že lžete.“
Přikývla. „Jistě, to byste nejspíš řekl. Wolfe by se přece nemohl dobře přiznat, že vás s takovou nabídkou poslal.“
„Zvlášť když mě neposlal.“
V hnědých očích se jí krátce zablýsklo a pak opět ztvrdly. „Víte, co je mi ze všeho nejprotivnější, pane Goodwine?

Protiví se mi, když mě někdo pokládá za úplnou husu. Natolik jsem ješitná. Vyřiďte to panu Wolfovi. Vyřiďte mu, že mi nevadí, když na mně zkouší takovýhle malý trik, ale vadí mi, že mě podceňuje.“
Zazubil jsem se na ni. „Vám se ta představa líbí, že?“
„Ano, silně se mi zamlouvá.“
„Dobrá, tak se jí držte. To máte zadarmo.“
Otočil jsem se a šel jsem. Když jsem procházel recepční halou a uviděl jsem tam sedět Saula, rád bych ho byl varoval, že má co dělat s čtenářkou myšlenek, ale musel jsem si to samozřejmě odpustit.
Dole ve dvoraně jsem našel telefonní budku, referoval jsem Wolfovi a pak jsem se zastavil u stánku na koku, jednak protože jsem měl žízeň, jednak jsem potřeboval chvíli, abych provedl pitvu právě prožité epizody. Zvrtal jsem to já, byla na mě zatraceně moc mazaná, nebo co? Když jsem dopíjel koku, rozhodl jsem se, že jediný způsob, jak zabránit ženské intuici, aby se jí na nás občas nepodařilo uskokem vyzrát, je vyhýbat se ženským vůbec, což není prakticky možné. Wolfe si tak jako tak zřejmě myslel, že na tom nějak záleží, poněvadž jsem jí udělal tu nabídku, a o to hlavně šlo.
Měl jsem to jenom pár kroků ke své příští zastávce, starší a ošumělejší kancelářské budově ve Čtyřicáté třetí ulici západně od Páté avenue. Když jsem vyjel výtahem do třetího patra a vešel do dveří označených nápisem Moderní myšlenka, zažil jsem příjemné překvapení. Jelikož jsem v neděli koupil výtisk magazínu vydávaného Vincentem Lipscombem a prohlédl si jej, dřív než jsem jej dal Wolfovi, očekával jsem, že každé ženské stvoření, které je tu zaměstnané, má všechny své zajímavé stránky – jestli má vůbec nějaké – soustředěné dovnitř lebky. Ale ta maličká s patřičně vyvinutými křivkami a s roztančenýma očima, co seděla u domácí telefonní centrály, mi věnovala jeden rozzářený pohled a vzápětí mě přivítala úsměvem, který naznačoval, že tu přijala zaměstnání jedině z toho důvodu, poněvadž doufala, že se tu jednoho krásného dne ukážu.
Byl bych jí s radostí vyšel vstříc a zeptal se jí, jaký druh orchidejí má ráda, ale chýlilo se kvapem k poledni, a tak jsem jenom opětoval její úsměv, řekl jsem jí, že jdu za panem Lipscombem a podal jsem jí navštívenku.
„Navštívenka?“ ocenila ji tónem hlasu. „Ve velkém stylu, co?“ Když si přečetla, co na ní stojí, věnovala mi druhý pohled, pořád ještě přátelský, ale už rezervovanější, zasunula čilými prstíky kolíček, stiskla knoflík a za chvilku promluvila do telefonu.
Vytáhla kolíček, vrátila mi vizitku a řekla: „Tady tudy a třetí dveře vlevo.“
Nemusel jsem ani počítat do tří, poněvadž sotva jsem vykročil tmavou úzkou chodbou, otevřely se jedny dveře, vyšel z nich nějaký muž a zahulákal na mě, jako bych byl na protějším břehu řeky: „Tady sem!“ Potom se stáhl zpátky dovnitř.
Když jsem vstoupil, stál zády k oknu s rukama vraženýma do kapes u kalhot. Místnost byla malá a jediný psací stůl i se dvěma židlemi by byl na Druhé avenue k dostání za cenu jednoho páru laciných bot.
„Pan Lipscomb?“
„Ano.“
„Víte, kdo jsem já.“
„Ano.“
Jeho hlas, i když zrovna nehulákal, měl pětkrát tolik decibelů, co bylo zapotřebí. Třeba proto, aby se hodil k jeho postavě, poněvadž Lipscomb byl o pět centimetrů větší než já a měl masivní ramena o toliktéž širší, nebo třeba proto, aby ho odškodnil za jeho nos, který byl široký, rozpláclý a byl by pokazil každou vizáž bez ohledu na její ostatek.
„Jde o důvěrnou záležitost,“ řekl jsem mu. „Osobní a soukromou.“
„Ano.“
„A jenom mezi námi dvěma. Můj návrh vychází jenom ode mne a je určen jenom vám.“
„Jaký návrh to je?“
„Nabízím vám informaci za hotové peníze. Poněvadž jste vydavatel magazínu, je to pro vás stará vesta. Za pět tisíc dolarů vám sdělím obsah rozhovoru, který vedla paní Frommová minulý pátek s panem Wolfem. Autentický a kompletní.“
Vytáhl ruku z kapsy, poškrábal se na tváři a zase strčil ruku zpátky. Když promluvil, ztlumil hlas na rozumnou úroveň.
„Kamaráde, já nejsem žádný tiskový magnát, nejsem Harry Luce. Magazíny ostatně stejně nekupují informace tímhle způsobem. To se dělá takhle: vy mi důvěrně svěříte, co máte na prodej, a když to můžu použít, dohodneme se pak na ceně. Když se nedohodneme, nikdo nic netratí.“ Pokrčil širokými rameny. „Teď nevím, Určitě otisknu článek o Lauře Frommové, myšlenkově podnětný a provokativní článek; byla to velká žena a velká dáma; ale teď ještě nevím, jak se do něho ta vaše informace bude hodit. Čeho se týká?“
„Nemyslím pro váš magazín, pane Lipscombe, myslím pro vás osobně.“
Zamračil se. Jestli to nemyslel opravdu, tak byl dobrý. „Bohužel vám nerozumím.“
„Je to naprosto jednoduché. Já ten rozhovor slyšel, od začátku až do konce. Ten večer pak byla paní Frommová zavražděna, vy jste do toho zapletený, a já mám –“
„To je absurdní! Do ničeho nejsem zapletený! Slova jsou moje specialita, pane Goodwine, a je s nimi jedna potíž. Každý jich totiž užívá, ale příliš často nezná jejich pravý význam. Jsem ochoten předpokládat, že jste toho slova použil z neznalosti – jinak by to bylo nactiutrhání. Ne, do ničeho nejsem zapletený.“
„Dobrá. Jste tím tedy zaujatý?“
„Samozřejmě. Nebyl jsem s paní Frommovou v žádném důvěrném vztahu, ale vysoce jsem si jí vážil a jsem hrdý na to, že jsem ji znal.“
„Byl jste v pátek večer na tom večírku u Horanových. Byl jste jeden z posledních lidí, co ji viděli naživu. Policisti, kteří se taky svým způsobem specializují na slova, vám položili hromadu otázek a ještě víc vám jich položí. Ale řekněme, že jste tím případem zaujatý. Když uvážíme všechno dohromady, včetně toho, co jsem slyšel paní Frommovou říkat panu Wolfovi, zdá se mi, že byste mohl být zaujatý do výše pěti tisíc dolarů.“

„To začíná vypadat jako vydírání. Je to vydíráni?“
„Co já vím? Vy jste specialista na slova. Já jsem ignorant.“
Vytrhl náhle ruce z kapes a vteřinu jsem myslel, že mě praští, ale jenom si zamnul dlaně. „Jestli je to vydírání,“ řekl, „musí v tom figurovat nějaká vyhrůžka. Jestli zaplatím, co pak?“
„Žádná vyhrůžka. Dostanete tu informaci, to je všechno.“
„A jestli nezaplatím?“
„Tak ji nedostanete.“
„Kdo ji dostane?“
Zavrtěl jsem hlavou. „Řekl jsem, že v tom není žádná vyhrůžka. Prostě se vám snažím něco prodat.“
„Samozřejmě. Vyhrůžka nemusí být výslovná. Tiskem prošla zpráva, že Wolfe vyšetřuje smrt paní Frommové.“
„Správně.“
„Ale ona ho na to neangažovala, poněvadž jistě nepředvídala vlastní smrt. Bude to nějak takhle. Zaplatila Wolfovi, aby něco o někom vyšetřil, a ten den večer byla zabita. Wolfe považoval za svůj závazek pustit se do vyšetřování její smrti. Nemůžete mi teď, dobře nabízet ke koupi informaci, která podle Wolfova názoru souvisí s její smrtí, poněvadž byste ji sotva mohl zatajit před policií, kdyby s tím Wolfe alespoň mlčky nesouhlasil, a to snad o něm netvrdíte?“
„Ne.“
„Takže mi nabízíte informaci o něčem, co paní Frommová řekla Wolfovi, ale o čem nemusí vyjít najevo, že to má co dělat s její smrtí. Není to tak?“
„Bez komentáře.“
Zavrtěl hlavou. „Takhle to nepůjde. Dokud mi na to neodpovíte, nemůžu s vámi jednat. Neříkám, že s vámi budu jednat, když mi odpovíte, ale bez té odpovědi se nemůžu rozhodnout.“
Obrátil se ke mně zády, a jestli měl otevřené oči, díval se z okna. Já viděl jenom ta široká záda. Zůstal tak stát dost dlouho, aby si změřil teplotu, a ještě nějakou chvilku navíc. Konečně se otočil zase ke mně.
„Nevím, jestli to k něčemu bude, Goodwine, když vaše jednání označím, jak si to zaslouží. Panebože, takhle si vydělávat na živobytí! Tady stojím já, obětuju všechen svůj čas a schopnosti a energii na úsilí o zlepšení lidského jednání – a tady stojíte vy! Ale vás to nezajímá – vám jde jenom o peníze. Panebože! Peníze! Rozmyslím si to. Snad vám zatelefonuji, a třeba ne. Jste v seznamu?“
Řekl jsem mu, že ano, na čísle Nera Wolfa, a poněvadž se mi nechtělo poslouchat další ošklivé podrobnosti o tom, jaký jsem ve srovnání s ním, radši jsem se odplížil. Moje čiperná maličká přítelkyně u domácí centrály by mě možná byla ochotně kapku povzbudila, ale cítil jsem, že každý styk s individuem mého druhu by pro ni byl zhoubný, a tak jsem prostě prošel kolem ní.
Dole na ulici jsem našel telefonní budku, vytočil jsem číslo, které znám nejlíp na světě, a do ucha mi dolehl Wolfův hlas.
„Číslo čtyři vyřízeno,“ hlásil jsem mu. „Lipscomb. Cítíte se dobře?“
„Pokračujte. Žádné otázky.“
To jeho „žádné otázky“ znamenalo, že není sám. Dal jsem si tedy extra záležet, abych mu vysypal všechno, včetně svého okamžitého názoru na zlepšovatele lidského jednání. Když jsem s tím skončil, upozornil jsem ho, že je dvacet minut po dvanácté, abych mu ušetřil námahu pohledu na hodiny, a zeptal jsem se, jestli mám přejít k číslu pět, Paulovi Kuffnerovi, propagačnímu poradci, který mě tak hladce odbyl, když mě našel s Jean Esteyovou.
„Ne,“ odpověděl stroze. „Pojďte okamžitě domů. Je tady pan Paul Kuffner a já s vámi chci mluvit.“

10

Tón a formulace Wolfova příkazu mě ovšem varovaly, co tne čeká, takže mě nepřekvapilo, jak mě sjel pohledem, sotva jsem vstoupil do kanceláře. Paul Kuffner v červené kožené klubovce sice nenasadil ten nadšeně souhlasný úsměv, kterým mě poctil v sobotu, ale neoznačil bych jeho výraz za nepřátelský. Zdravé zásady propagace nejspíš vylučují otevřené nepřátelství k vašemu bližnímu, pokud vám vyloženě neuhryzne ucho. Mírné ožužlávání by nestačilo.
Když jsem si sedal ke svému psacímu stolu, Wolfe mě zarazil. „Tam si nesedejte, Archie! Ztratil jste až na další právo sedět u toho stolu.“ Ukázal na jedno ze žlutých křesel. „Přesedněte si, prosím!“
Zatvářil jsem se ohromeně. „Cože?! Co to má znamenat?“
„Přesedněte si!“ opakoval sveřepě.
Dal jsem svému obličeji pokyn, aby se navíc k ohromení zatvářil ještě ublíženě a zmateně, vstal jsem, šel jsem ke žlutému křeslu, spustil jsem se do něho a setkal jsem se s Wolfovým zdrcujícím pohledem. Jeho tón odpovídal tomu pohledu. „Pan Kuffner mi přednesl šokující obvinění. Chtěl bych, abyste je slyšel přímo od něho. Pane Kuffnere?“
Kuffnera bolelo, že to musí říct. Našpulil široká masitá ústa, až se mu knírek na způsob vytrhaného obočí vyklenul do obloučku. Obrátil se na mě, ne na Wolfa. „Dostal jsem informaci, že jste dnes dopoledne na jednu ženu, o jejíž pravdomluvnosti jsem přesvědčen, přišel s určitou nabídkou. Nabídl jste jí prý, že jí zopakujete celý rozhovor, který vedla minulý pátek paní Frommová s panem Wolfem, jestli vám předem zaplatí pět tisíc dolarů v hotovosti.“
Nevyskočil jsem rozhořčeně z křesla. Jako starý detektiv s bohatou zkušeností pod vedením Nera Wolfa mám být s to odmítnout opovrženíhodný komplot s určitou sebejistotou. Vysunul jsem o půl centimetru bradu a zeptal jsem se ho: „Jak se ta dáma jmenuje?“
Zavrtěl hlavou. „To jsem panu Wolfovi neřekl, protože mě požádala, abych to nedělal. Vy to samozřejmě víte.“
„Už jsem zapomněl. Připomeňte mi to.“
„Ne,“
„Proboha,“ povzdechl jsem si mírné znechuceně. „Kdybyste byl senátor Spojených států, přirozeně bych nečekal, že

budete jmenovat osobu, která mě obvinila, ale protože senátor nejste, jděte se bodnout!“
Kuffner z toho byl nešťastný, ale neoblomně pokračoval: „Mně to připadá docela jednoduché. Položím vám všeho všudy jednu otázku: přišel jste dnes dopoledne s takovou nabídkou na nějakou ženu vůbec?“
„Dobrá, dejme tomu, že vám odpovím. Vy pak vyrukujete s tím, že vám jeden člověk pověděl, jak jsem včera v noci ukrad kus sejra z pastičky na myši, zeptáte se mě, jestli jsem to udělal, a já vám odpovím i na to. Vy si pak vzpomenete, že si vám jeden kůň stěžoval, jak jsem mu ušmik ocas –“
„To stačí,“ přerušil mě Wolfe. „V něčem má pravdu, pane Kuffnere. Anonymní obvinění nesvědčí zrovna o dobrém vkusu.“
„Pro mne není anonymní. Já tu ženu znám.“ „Tak ji jmenujte.“ „Požádala mě, abych to nedělal.“
„Jestli jste jí slíbil, že ji nebudete jmenovat, jsme bohužel na mrtvém bodě. Žádost pana Goodwina mě nepřekvapuje, byl by blbeček, kdyby to nežádal. Tím to tedy končí. Dál za tím nepůjdu. Jestliže vy nemáte právo čekat odpověď na anonymní obvinění, já právě tak ne.“
Kuffner našpulil ústa a jeho knírek vypadal jako kulaté závorky ležící naznak. Ruka mu automaticky zajela do postranní kapsy a vynořila se s pouzdrem na cigarety. Otevřel je a jednu si vytáhl, podíval se na ni, uvědomil si ji a zeptal se: „Smím kouřit?“
„Ne,“ odsekl mu Wolfe suše.
Zákaz kouření neznamenal žádné přísné a neměnné pravidlo. Porušovalo se nejen v případě některých mužů, ale i několika žen, a nemuseli to být zrovna potenciální klienti. Kuffner se zatvářil zklamaně a zmateně. Bylo mu despoticky zabráněno uchýlit se k zakořeněnému návyku, a tím mu vznikl problém. Vytáhnout cigaretu z kovového pouzdra s přidržující gumičkou je záležitost jediného pohybu palce a ukazováčku, kdežto zasunout ji zpátky je o hodně složitější. Rozřešil to tak, že si strčil pouzdro do levé postranní kapsy a cigaretu do pravé. Snažil se nevypadat rozčileně, ale hlas ho prozradil. „Byla to slečna Angela Wrightová.“
Přijal jsem to jako muž. „Slečna Wrightová že vám to řekla?“
„Ano.“
„Že jsem za ní přišel s takovou nabídkou?“
„Ano.“
Vstal jsem a vykročil jsem ke svému psacímu stolu. „Co to děláte?“ ozval se Wolfe.
„Zatelefonuju slečně Wrightové a zeptám se jí na to. Jestli prohlásí, že vám to řekla, povím jí, že je čistokrevná lhářka a nabídnu jí na to za pět tisíc dolarů potvrzení o čistotě rodokmenu.“
„Není v kanceláři,“ řekl Kuffner.
„A kde je?“
„Chystala se zakousnout si něco k obědu a potom do kaple, kde bude pohřeb.“
Wolfe se obrátil na mne. „Udělal jste slečně Wrightové tu nabídku, jak to líčí pan Kuffner?“
„Ne, pane.“
„Řekl jste jí něco, co by si mohla odůvodněně vyložit jako takovou nabídku?“
„Ne, pane.“
„Slyšel někdo jiný vaši rozmluvu s ní?“
„Ne, pokud v té místnosti není odposlouchávací zařízení.“
„Tak se, prosím, vraťte ke svému psacímu stolu.“ Wolfe se obrátil k návštěvě. „Jestli jste mi správně referoval o tom, co řekla slečna Wrightová vám, potom její slovo stojí proti slovu pana Goodwina. Já věřím panu Goodwinovi. Máte kromě toho, co jste už řekl, nějaký jiný důkaz proti němu?“
„Ne, důkaz ne.“
„Pořád ještě věříte slečně Wrightové?“
„Já – ano. Věřím.“
„To bychom tedy měli. Uvědomujete si, doufám, že nejsem omezen na to, abych si vybral, jestli lže slečna Wrightová, nebo pan Goodwin, poněvadž nevím, co vám skutečně pověděla, leda z vašeho vlastního prohlášení.“
Kuffner se usmál. Už zase chytil dech a znovu se lichotil. „Na tom se klidně můžeme shodnout, pane Wolfe. O jedné věci jsem se zatím nezmínil, protože je to jenom dohad slečny Wrightové. Podle jejího názoru jste Goodwina s tou nabídkou za ní poslal vy. Takže ani já nemám jenom ty dvě alternativy.“
Wolfe nezaujatě kývl hlavou. „Jakmile se jednou látka utká, dá se vyšívat podle libosti.“ Podíval se na hodiny. „Za dvacet minut mě čeká oběd. Jsme na mrtvém bodě a mohli bychom toho klidně nechat, ledaže byste chtěl pokračovat jednou hypotézou. Můžeme předpokládat, že lže buďto slečna Wrightová, nebo lžete vy, ale právě tak můžeme předpokládat, že lže pan Goodwin, nebo konečně, že lžeme my dva, pan Goodwin a já. V zájmu diskuse jsem docela ochoten předpokládat to poslední. Pro vás je to nejvýhodnější pozice, v jakou jste vůbec mohl doufat. Co z toho chcete vyvodit?“
Kuffner na to byl připraven. „Zeptám se vás, čím takový nepřípustný a znásilňující návrh slečně Wrightové můžete ospravedlnit.“
„Na to vám odpovím, že nemáte žádný mandát, abyste mentoroval mé jednání. Co dál?“
„Nejspíš se rozhodnu sice nerad, ale rozhodnu se nejspíš, že je mou povinností informovat policii o vašem zasahování do úředního vyšetřování vraždy.“
„Nesmysl. O svém rozhovoru s paní Frommovou jsem policii informoval sám, ale nedal jsem jim na tu informaci výhradní právo. Nejsem právní zástupce, takže to, co mi klient sdělí, nepodléhá žádnému služebnímu tajemství. Nedošlo tedy k žádnému zasahování do úředního vyšetřování, k žádné nepřípustnosti a rozhodně ne k žádnému znásilňování. Měl jsem k dispozici něco, co bylo mým zákonitým a právoplatným vlastnictvím, záznam jistého

rozhovoru, a nabídl jsem jej na prodej, bez jakéhokoli pokusu o donucování a bez jakéhokoli náznaku, že by nepřijetí mé nabídky mohlo mít nepříjemné následky. Vaše rozhodnutí oznámit to policii mě nezajímá.“
Kuffner se usmál. „Opravdu jste se na to dobře připravil.“
„Musel jsem. Sám jsem s tou hypotézou přišel. Co dál?“
Úsměv se vytratil. „Hypotézu bych rád nechal stranou. I kdybych mohl dokázat, že k té nabídce došlo – a to nemůžu, leda tvrzením slečny Wrightové – co by mi to bylo platné, jestliže si myslíte, že tu nabídku můžete ospravedlnit, a já vám v zájmu diskuse přiznávám, že máte pravdu? Máme málo času musím na ten pohřeb a chci se dostat k věci.“
„Má to být vaše nebo moje věc?“
„Nás obou.“ Kuffner se naklonil vpřed. „K mému povolání, pane Wolfe, patří radit klientům a do jisté míry vyřizovat jejich záležitosti tak, aby se oni sami i jejich činnost jevili v příznivém světle. Paní Frommová byla mou klientkou. Jiným mým klientem byla a stále je Společnost pro pomoc válečným uprchlíkům. Mám vůči paní Frommové silný pocit závazku, který se neoslabil její smrtí, právě naopak, udělám všechno, co je v mých silách, aby její památka a pověst nijak neutrpěla. Právě tak mi záleží na Společnosti. Pokud vím, mezi smrtí paní Frommové a činností Společnosti není žádná spojitost, ale přesto je možné, že taková spojitost existuje. Víte vy o nějaké?“
„Pokračujte, pane Kuffnere.“
„Hned. Pokládám nejen za možné, ale dokonce za velmi pravděpodobné, že existuje nějaká spojitost mezi smrtí paní Frommové a jejím pátečním rozhovorem s vámi. Radila se s vámi určitě o něčem, co tajila, poněvadž pokud vím, neřekla nikomu, že k vám jde. Bylo by přirozené, kdyby to byla řekla mně, to je očividné, ale neřekla mi o tom nic. Muselo to být něco důležitého, protože s ničím triviálním by se rozhodně neobrátila na soukromého detektiva; zvlášť ne na vás. A jestli to souviselo s něčím nebo s někým, kdo ji zabil, muselo to být víc než důležité, byla to otázka života a smrti. Potřebuju se o tom dovědět – musím se o tom dovědět. Pokoušel jsem se přesvědčit policisty, aby mi to řekli – ale nechtějí. Kdežto vy jste právě prohlásil, že záznam toho rozhovoru je vaším zákonitým a právoplatným vlastnictvím, takže byste neudělal nic nepřípustného, kdybyste mi jej prodal. Zaplatím vám za něj pět tisíc dolarů. V hotovosti a předem. Jestli je chcete v bankovkách, můžu vám je dát dnes odpoledne.“
Wolfe se na něho mračil. „Tak co, pane Kuffnere, černou nebo bílou? Obojí najednou mít nemůžete. Chystal jste se oznámit zločinný návrh policii, a teď ho najednou chcete sám přijmout. Mimořádný etický kotrmelec!“
„O nic mimořádnější než ten váš,“ namítl Kuffner. „Odsuzoval jste za to Goodwina – dokonce jste ho vyhnal od jeho psacího stolu – a pak jste to sám ospravedlnil.“
„Zajisté. Pan Goodwin by byl nabízel na prodej něco, co mu nepatří, patří to mně.“ Wolfe třepl rukou. „Ale vaše obratnost v kazuistické akrobacii, třebaže zaslouží uznání, je teď vedlejší. Otázka zní: přijmu vaši nabídku? Odpověď zní: ne. Musím ji odmítnout.“
Kuffner uhodil pěstí do opěradla klubovky. „Nemůžete ji odmítnout! Nemůžete!“
„Ne?“
„Ne! Mám právo žádat to na vás jako představitel zájmů paní Frommové! A vy nemáte žádné právo odmítnout! To je nepřípustné zasahování do výkonu mé zákonité funkce!“
Wolfe zavrtěl hlavou. „Kdybych neměl jiný důvod, abych vám řekl ne, stačilo by, že se bojím s vámi jednat. Jste na mne až moc agilní. Před několika minutami bylo ode mne nepřípustným zásahem nabídnout tu informaci na prodej, teď je ode mne nepřípustným zásahem, když ji prodat odmítám. Zamotal jste mi hlavu a já potřebuju přinejmenším získat čas, abych se zase orientoval. Vím, kde vás najdu.“ Podíval se na hodiny. „Přijdete pozdě na pohřeb.“
To byla pravda. Kuffner si mrkl na zápěstí a zvedl se. Na tváři mu bylo vidět, že se rozhoduje odejít v příznivém světle. Usmál se na mne a pak na Wolfa.
„Omlouvám se,“ řekl, „že jsem tolik hýřil obviňováním. Doufám, že vezmete ohled na mou situaci. S takovou šlamastykou jsem ještě nikdy neměl co dělat. Zdaleka ne. Čekám a doufám, že se ozvete.“
Než jsem se vrátil od domovních dveří, kam jsem ho vyprovodil, Wolfe prošel předsíní do jídelny.

11

V půl sedmé ten večer jsem seděl na tvrdé dřevěné židli v malé kanceláři zastupujícího obvodního prokurátora Mandelbauma a řečnil jsem.
Kancelář stačilo zaplnit tříčlenné posluchačstvo. Za svým psacím stolem seděl Mandelbaum, člověk ve středním věku, buclatý kandidát na pleš do dvou let. U jeho lokte byl jeden tajný z oddělení pro vraždy jménem Randall, vysoký a vyzáblý, samá kost a kůže, napjatá na kostních výčnělcích. Jean Esteyová na židli vedle konce psacího stolu, za rohem ode mne, byla oblečená do tmavošedých šatů, které nijak zvlášť nešly k jejím zelenohnědým očím, ale patrně to byl v její garderobě nejvhodnější kus na pohřeb.
Porada, která záležela hlavně v Mandelbaumových otázkách a odpovědích mých a slečny Esteyové, trvala nějakých deset minut, když jsem pocítil, že mám dostatečný podklad pro svou řeč, a tak jsem ji pronesl.
„Nevyčítám vám,“ řekl jsem Mandelbaumovi, „že plýtváte svým časem, ba ani to ne, že plýtváte i mým, poněvadž vím, že při vyšetřování vraždy se z devíti desetin obyčejně štěká pod nepravým stromem, ale netrvá to už trochu dlouho? Kam jsme se dostali? Ať jsou fakta jaká chtějí, já jsem z toho venku. Jestliže si to slečna Esteyová všechno vymyslela, nepotřebujete mne, abych vám pomáhal zjišťovat, proč to udělala. Jestliže mluví pravdu a já za ní přišel s tou nabídkou na svou vlastní pěst, uvědomil jste o tom telefonicky pana Wolfa a do prádla si mě má vzít on, ne vy. Jestliže mě za ní s tou nabídkou poslal Wolfe, jak byste to chtěl vidět vy, k čemu tolik rozruchu? Pan Wolfe by si mohl dát třeba inzerát do novin, že prodá záznam svého rozhovoru s paní Frommovou každému, kdo zaplatí požadovanou cenu. Nebylo by to třeba moc ušlechtilé a vám by se to nelíbilo, ale z čeho byste ho chtěl obžalovat? Přišel jsem za vámi na vaši žádost a teď bych se rád vrátil domů a přesvědčil svého zaměstnavatele, že nejsem žádný had, kterého hřál na svých prsou.“

Nebylo to docela tak lehké, ale po dalších pěti minutách jsem dostal dovolení odejít, aniž jsem si musel prostřílet cestu. Jean Esteyová mi nenabídla na rozloučenou hubičku.
Domů jsem vlastně netoužil, poněvadž bych se byl musel předčasně navečeřet, abych včas dodržel schůzku s Orriem Catherem. Odpoledne kolem páté se totiž objevil v kanceláři se zprávou, která se zdála opravňovat mě, abych obtěžoval Wolfa ve skleníku, a zavedl jsem Orrieho nahoru. Wolfe bručel, ale poslouchal. Prodavač od Boudeta nikdy neviděl náušnice ve tvaru pavouka, zlaté ani jiné, ale dal Orriemu seznam lidí spojených s výrobci, dovozci, velkoobchodníky i obchodníky v malém, a Orrie se jich začal vyptávat, většinou telefonicky. Ve čtyři hodiny se už chystal referovat, že náušnice ve tvaru pavouka nikdy v New Yorku neexistovaly, jenomže jeden nákupčí pro jistého velkoobchodníka mu navrhl, aby se obrátil na slečnu Grummonovou, která měla u té firmy na starosti porovnávat její zboží se zbožím konkurence.
Slečna Grummonová řekla ano, viděla pár takových náušnic jako pavouky a nestojí o to, aby viděla další. Před několika týdny – nevzpomínala si na přesné datum – se cestou po Čtyřicáté šesté ulici zastavila, aby si prohlédla jednu výlohu, a tam byly, dva velcí zlatí pavouci v krabičce se zeleným vnitřkem. Připadaly jí ohavné, rozhodně nic takového, co by doporučila svým zaměstnavatelům, a překvapilo ji, že je viděla ve výloze Julia Gerstera, poněvadž většina zboží nabízeného v jeho malém klenotnictví svědčila jinak o znamenitém vkusu. Potud bylo všechno krásné. Jenomže Orrie se rozběhl rovnou do Gersterova krámu, zakopl tam a narazil si palec. Tvrdil, že na věc šel dobře, když Gersterovi řekl, že ty náušnice viděl ve výloze a chce je koupit, ale Gerster od začátku mlčel jako ryba. Nepopřel sice, že měl kdysi v krámě pár náušnic pavoučího tvaru, ale taky to nepřiznal. Zaujal stanovisko, vyjádřené co nejméně slovy, že si na takový předmět už nepamatuje, a jestli ho měl ve výloze, nevzpomíná si, jak či komu se pak dostal do ruky. Orrie naproti tomu zaujal stanovisko, vyjádřené dostatečným počtem slov, že Gerster je zatracený lhář a že by ho nejradši polil benzínem a zapálil.
A tak jsem s Orriem ten večer měl navštívit pana Gerstera v jeho bytě bez předchozího ohlášení.
Během dne se daly rozmanité další věci, které nestojí za podrobné vypisování – několikrát volal Saul Panzer a Fred Durkin, kteří nepřišli na nic, o čem by referovali, a Lon Cohen se domáhal zpráv o postupu. Za zmínku stojí jedna věc, ke které nedošlo; neslyšeli jsme ani slovo, že by James Albert Maddox zahájil soudní vymáhání těch peněz. Náš advokát Parker se tím cítil dotčen.
Sešel jsem se s Orriem v osm večer na rohu Sedmdesáté čtvrté a Columbus avenue a v drobném jednotvárném dešti, který se spustil pozdě odpoledne, jsme se vydali směrem na východ k našemu cíli poblíž západního okraje Centrálního parku. Jestli se dají newyorské lepší činžáky rozdělit ve dvě kategorie, na ty s plátěným baldachýnem od okraje chodníku ke vchodu, a na ty bez baldachýnu, tenhle byl uprostřed mezi obojím. Stály před ním kovové vzpěry, ale plátěná střecha chyběla. Vrátnému v hale jsme řekli „Gerster“ a pokračovali jsme v chůzi k výtahu. Liftboy nás informoval, že je to byt číslo 11 F.
Dveře nám otevřel školák z osmé třídy, věkem i vzrůstem připomínající Peta Drossose, ale velice vymydlený a úpravný. Sotva jsem ho uviděl, nechal jsem plavat strategii, pro kterou jsme se předem rozhodli, a zvolil jsem jinou. Řekl jsem Orriemu: „Děkuju za doprovod. Uvidíme se později.“ Trvalo mu asi vteřinu, než mu to došlo, což nebylo tak špatné.
„To nestojí za řeč,“ odpověděl mi a zamířil zpátky k výtahu. Hoch mi popřál dobrý večer, já jeho pozdrav opětoval, udal jsem mu svoje jméno a projevil jsem přání mluvit s panem Juliem Gersterem. „Řeknu mu to, pane. Laskavě počkejte,“ odpověděl mi a zmizel. Nepřekročil jsem práh. Za chvíli se objevil muž a došel až ke mně, dřív než promluvil. Byl o něco menší než já a starší, měl drobný úhledný obličej, černé vlasy hladce učesané dozadu a působil stejně vymydleně a úpravně jako jeho syn aspoň jsem doufal, že je to jeho syn.
Zeptal se zdvořile, ale chladně: „Chtěl jste se mnou mluvit?“
„Rád bych, jestli vás neruším. Jmenuju se Goodwin a pracuju pro Nera Wolfa, toho detektiva. Chci se vás na něco zeptat ve věci vraždy na jednom chlapci – dvanáctiletém chlapci, který se jmenoval Pete Drossos.“
Jeho výraz se nezměnil. Jak jsem měl ještě uvidět, neměnil se nikdy. „O vraždě na žádném chlapci nic nevím,“ prohlásil.
„Ale víte,“ namítl jsem mu, „jenomže o tom nevíte. A právě to, co víte, může být rozhodující pro odhalení chlapcova vraha. Pan Wolfe si to aspoň myslí. Smím na pět minut dál a vysvětlit vám to?“
„Jste od policie?“
„Ne, pane. Soukromý detektiv. Toho chlapce záměrně přejelo auto. Byla to brutální vražda.“ Ustoupil stranou. „Pojďte dál!“
Nezavedl mě dopředu, odkud vyšel, ale chodbou opačným směrem, do pokojíku se stěnami plnými knih a obrazů. V koutě tam stál psací stolek, u okna šachový stolek a dvě lenošky. Pokynul mi do jedné, a když jsem se posadil, sedl si do druhé.
Pověděl jsem mu o Petovi, ne příliš zdlouhavě, ale dost, aby si udělal úplný obraz o Petově sezení s Wolfem a se mnou, o jeho druhé návštěvě příští den, jenom pár hodin předtím, než Stebbins přišel se zprávou o jeho smrti, i o tom, jak nám paní Drossosová přinesla Petův vzkaz a ty čtyři dolary a třicet centů. Nedramatizoval jsem to, prostě jsem to vyprávěl. Pak jsem se obrátil na něho.
„Jsou v tom komplikace,“ řekl jsem, „do kterých se nebudu pouštět, leda byste o nich chtěl slyšet. Například paní Frommová měla náušnice jako zlaté pavouky ten páteční večer, když ji někdo zabil. Ale já vás prosím o pomoc při pátrání po vrahovi toho chlapce. Policie se nedostala nikam. Pan Wolfe taky ne. Má však za to, že nejslibnější stopa jsou náušnice, které podle Peta měla na sobě ta žena v autě. Nemůžeme najít nikoho, kdo nějakou ženu s takovými náušnicemi viděl – až na paní Frommovou, samozřejmě – a pan Wolfe se rozhodl zkusit pátrání z druhého konce. Pověřil jednoho člověka jménem Cather, aby našel toho, kdo podobné náušnice ve tvaru pavouků někdy prodal. Dnes odpoledne Cather málem došel k závěru, že takový člověk nebo firma v New Yorku neexistuje, ale pak narazil na stopu. Jistá spolehlivá osoba, kterou je možno v případě nutnosti předvolat, mu řekla, že podobné náušnice viděla před

několika týdny ve vaší výloze. Cather přišel za vámi, a vy jste mu řekl, že se na nic takového nepamatujete.“
Odmlčel jsem se, abych mu dal příležitost něco poznamenat, ale se žádným komentářem nevyrukoval. Jeho drobný úhledný obličej vůbec nijak nezareagoval.
Pokračoval jsem: „Mohl bych teď samozřejmě zvýšit hlas a spustit bandurskou. Mohl bych prohlásit, že je neuvěřitelné, abyste měl nedávno v krámě tak neobvyklý předmět a vůbec se na něj nepamatoval. Vy byste mi mohl odpovědět, že je to třeba neuvěřitelné, ale je to pravda. Nato bych mohl replikovat, že vaše paměť potřebuje rozehřát, a poněvadž ji nemám rozehřát čím, musím se obrátit na někoho, kdo k tomu má prostředky, na inspektora Cramera z oddělení pro vraždy, i když bych to udělal hrozně nerad.“
Opřel jsem se pohodlně dozadu. „A tak to tedy nedělám. Radši bych na vás zapůsobil fakty toho případu. Toho chlapce záměrně zavraždil někdo, komu chlapec nijak neublížil. Došlo k tomu před pěti dny a nenašla se ještě žádná stopa. Třeba se nikdy nenajde, jestli nezjistíme řidičku zmíněného auta. Měla na sobě pavoučí náušnice, patrně jediné, jaké se kdy v New Yorku vyskytly, a ty někdo před necelým měsícem viděl ve vaší výloze. Ptám se vás teď, pane Gerstere, tohle na vaši paměť nijak nepůsobí?“
Olízl si rty špičkou jazyka. „Přivádíte mě do těžké situace, pane Goodwine.“
„Já ne. Do těžké situace nás přivedl Petův vrah.“
„Jistě, samozřejmě. O tom jsem nic nevěděl. Nečtu obyčejně v novinách o vraždách. Četl jsem něco málo o smrti paní Frommové, včetně té podrobnosti, že měla náušnice ve tvaru pavouků. Máte úplnou pravdu, byly ojedinělé. Jeden člověk v Paříži, co pro mě vyhledává kuriozity, mi ten pár poslal se zásilkou, která mi došla koncem dubna. Vyrobil je Lercari.“
„Vystavil jste je ve výloze?“
„Správně. Dnes odpoledne, když se po nich ptal ten člověk – jak jste říkal, že se jmenuje?„
„Cather.“
„Ano. Když se po nich ptal, řekl jsem mu radši, že se nepamatuju. Měl jsem podezření, že je od policie a vyšetřuje smrt paní Frommové, třebaže jsem nevěděl, proč jsou ty náušnice důležité, a mně se hluboce protiví každý veřejný rozruch. Hrozně nerad bych viděl svoje jméno v novinách. Byl bych vám velice vděčný, kdybyste tomu mohl zabránit, ale nežádám v tom ohledu žádný slib. Jestli bude nutné, abych to veřejně dosvědčil, budu to muset udělat. Prodal jsem ty náušnice v pondělí odpoledne, jedenáctého května. Jistá žena, která šla kolem, je viděla ve výloze, zašla do krámu a koupila je. Zaplatila sto čtyřicet dolarů, šekem. Byla to paní Laura Frommová.“
S tím ptáčkem by bylo stálo za to zahrát si poker. „Nejsou o tom žádné pochybnosti?“ zeptal jsem se.
„Vůbec ne. Podepsala šek jménem Laura Frommová a poznal jsem ji podle fotografií v novinách. Pokládal jsem za nutné povědět vám to, pane Goodwine, potom, co jste mi řekl o zavraždění toho chlapce, i když si uvědomuju, že vám to nijak nepomůže. Ta žena v autě byla zřejmě paní Frommová, a ta je mrtvá.“
Byl bych mu mohl svěřit, že ta žena v autě nebyla paní Frommová, ale slíbil jsem kdysi své babičce, že nebudu nikdy žvanit, abych se vytáhl před lidmi, co všechno vím, a tak jsem to vynechal. Poděkoval jsem mu a ujistil jsem ho, že nejspíš nebude třeba, aby se jeho jméno objevilo v novinách, a vstal jsem, abych odešel. Když jsem mu ve dveřích podal ruku a on ji zdvořile stiskl, měl ve tváři přesně stejný výraz, jako když jsem ho předtím uviděl poprvé.
Orrie se ke mně přidal dole v hale. Počkal, dokud jsme nevyšli ven na chodník, znovu do toho drobného deště, a teprve tam se zeptal: „Dostal jsi to z něho?“
„To se ví, jako nic. Říkal, že by ti to byl odpoledne rád vyklopil, ale nachytal tě, jak si strkáš do kapsy náramek. Jedenáctého května je koupila paní Frommová.“
„A sakra! Co to pro nás znamená?“
„To není můj obor. Myšlení má na starosti Wolfe. Já jenom vyřizuju pochůzky, co ty zbabráš.“
Na Západní Parkové jsme si zastavili taxík a Orrie sjel do Třicáté páté ulice se mnou.
Wolfe byl v kanceláři a díval se na televizi, což mu skýtá spoustu rozkoše. Viděl jsem ho už zapnout ji až osmkrát za večer, minutu až tři minuty se na ni kabonit, pak ji zase vypnout a vrátit se ke knize. Jednou mi o ní zarecitoval dlouhou řeč, kterou možná ještě někdy zaznamenám. Když jsme s Orriem vstupovali, zrovna ji vypínal.
Referoval jsem mu. Nakonec jsem dodal: „Přiznávám se, že jsem riskoval. Kdyby ten chlapec nebyl jeho syn, ale synovec, kterého by nejradši zaškrtil, byl bych v koncích. Rád bych doporučil, abychom vynechali jeho jméno, jestli to prodáme policajtům. A Orrie by rád věděl, co to pro nás znamená.“
„Já taky,“ zamručel. „Telefonoval Saul. Na něco přišel, ale neví na co.“
„Říkal jsem vám, že jsem ho viděl v kanceláři Spovalupu.“
„Ano. Jmenuje se Leopold Heim a bydlí v jednom laciném hotelu na První avenue – mám to tady poznamenáno v bloku. Mluvil krátce se slečnou Wrightovou a s jejím asistentem, s nějakým panem Chaneyem. Prosil je o pomoc. Dostal se do Spojených států ilegálně a má hrůzu z dopadení a deportace. Řekli mu, že nemohou napomáhat při porušení zákona, a doporučili mu, aby se poradil s právníkem. Když jim řekl, že žádného nezná, jmenovali mu Dennise Horana. Ta uzená treska byla moc slaná a mám žízeň. Dáte si se mnou pivo, Orrie?“
„Děkuju, rád.“
„Archie?“
„Děkuju, ne. Pivo má rádo mě, ale já nemám rád pivo.“
Stiskl tlačítko na kraji psacího stolu a pokračoval: „Saul zašel do kanceláře pana Horana a vylíčil mu svou situaci. Horan ho obsáhle vyslechl, udělal si spoustu poznámek a řekl mu, že se na to co nejdřív podívá a dá mu vědět. Saul se vrátil do svého pokoje v hotelu a zůstal tam celé odpoledne. Po šesté hodině si šel něco sníst a zase se vrátil. Krátce před osmou ho navštívil nějaký muž. Neudal mu žádné jméno. Řekl Saulovi, že už nějakou dobu ví o jeho prekérní situaci, že s ním sympatizuje a chce mu pomoct. Poněvadž prý bude třeba jednat jak s policií, tak s FBI, bude to drahé.

Odhadoval, že celková částka, aby se zabránilo odhalení nebo šikanování, může dosáhnout až deseti tisíc dolarů.“
Otevřel zásuvku, aby si vytáhl zlatý otvírák s vyrytým věnováním od jistého bývalého klienta, otevřel jednu z lahví, které přinesl Fritz, a nalil si piva.
Když Fritz otevřel láhev Orriemu, Wolfe se znovu ujal slova:
„Saul přirozeně zoufale protestoval, že tolik peněz nemůže sehnat. Ten člověk byl ochotný k určitým ústupkům. Není prý nutné, aby to zaplatil najednou, půjde to prý i v týdenních nebo měsíčních splátkách, řekl Saulovi, že mu dává čtyřiadvacet hodin, aby se poohlédl, kde by ty peníze sehnal, a varoval ho, že pokus o zmizení by měl zhoubné následky. Slíbil, že se vrátí ve stejnou dobu zítra, a odešel. Saul se mu pověsil na paty. Takový kousek, sledovat člověka toho druhu za podobných okolností, byl samozřejmě zbrkle odvážný i pro nejobratnějšího odborníka a považoval jsem to za hazard i pro Saula, ale dokázal to. Sledoval ho do jisté restaurace na Třetí avenue poblíž Čtrnácté ulice. Ten člověk teď sedí v restauraci a večeří. Saul mi před dvaceti minutami telefonoval odněkud naproti přes ulici.“
Wolfe se napil piva. Chystal jsem se, až domluví, namíchat si sám důkladnou whisky se sodou, abych zahnal vzpomínku na studené mrholení venku, ale teď jsem to vetoval. Cítil jsem se Saulem, kterého jsem v duchu viděl, jak se v tom dešti tiskne do nějakého výklenku venku na Třetí avenue, visí očima na druhé straně ulice mezi pilíři nadzemní dráhy a modlí se k pánubohu, aby si ten jeho zákazník telefonicky nezavolal nějakého kámoše s autem. Poněvadž to byl Saul, bylo sice možné, že už mu o kus dál v bloku parkuje připravený taxík, ale i tak.
„Můžu vzít sedana,“ navrhl jsem, „dovézt Orrieho za Saulem a sám zůstat s vozem v záloze. Nám třem dohromady neuklouzne ani hadí muž.“
Orrie dorazil pivo, vstal a zabrumlal: „Jdeme!“
„To doufám.“ Wolfe se mračil. Lidé ochotní nebo dokonce dychtiví vydat se ven a vystavit se pouliční vřavě ho vždycky vyváděli z míry. Tím spíš v noci, a v deštivé noci mu to připadalo prostě úděsné. Povzdechl si. „Tak běžte!“
Ozval se telefon. Nesáhl po něm, a tak jsem zvedl sluchátko na svém psacím stole. „Dům Nera Wolfa, u telefonu Archie Good –“
„Tady Fred, Archie. Šéf by to měl slyšet taky.“
„Stihneš to ráz dva?“
„Ne, chvilku to bude trvat, a budu tě potřebovat. Jsem v –“
„Počkej moment.“ Otočil jsem se. „To je Fred, a něco zřejmě má. Jeď napřed, Orrie! Taxíka nejlíp chytíš na Desáté avenue. Jestli mě Fred nebude potřebovat víc než Saul, přijedu brzy za tebou. Jestli jo, tak nepřijedu.“
Wolfe dal Orriemu adresu, Orrie vyrazil a Wolfe zvedl svůj telefon.
Řekl jsem do svého mluvítka: „Haló, Frede, pan Wolfe poslouchá.“
„Kde jste?“ zeptal se Wolfe.
„V budce v jednom drugstóru na Devátý avenue. U Pětapadesátý ulice. Na něco jsem nejspíš přišel. Dneska ráno jsem byl v Gazettě za tím chlapíkem, jak mi řek Archie, a ten mi dal fůru informací o Matthewovi Birchovi. Birch měl dost návyků, aby si z nich člověk vybral, ale nejvíc se držel v jedny špeluňce na Devátý avenue, v Dannyho baru a grilu, mezi Čtyřiapadesátou a Pětapadesátou. Danny se jmenuje Pincus a sbírá sázky na koníčky. Lokál se otevřel až v jedenáct, první hodinu tam bylo mrtvo a Danny se ukázal až po jedný. Nenakvartýroval jsem se tam; ale každou chvíli jsem tam zašel a vyptával jsem se každýho na Birche. Samozřejmě tam v posledních dnech chodili často policajti a nejspíš mě pokládali za jednoho z nich, až jsem si konečně řek – vzal to čert. Svěřil jsem se pár chlápkům, že se jmenuj u O‘Connor a na tom Birchovi mě žere, že s ním prej viděli v auťáku mou ženu. To jako minulý úterý odpoledne, pár hodin před tím, než Birche oddělali. V tmavošedým cadillaku, s connecticutským číslem. Řek jsem jim, že ten auťák přej parkoval před Dannyho barem a grilem.“
Wolfe zabručel. „To bylo moc okaté.“
„Nejspíš bylo, ale chtěl jsem z nich něco vytáhnout a vy jste mi řek, abych vycházel z vašeho předpokladu. A taky jsem z nich něco vytáh. Většinu to nezajímalo, ledaže mi doporučili, abych to pustil z hlavy a našel si jinou ženu, ale pak si mě jeden z nich vzal stranou a začal se vyptávat. Šel na to hezky zostra a já dělal, co jsem moh. Nakonec mi řek, že jsem nejspíš vedle, ale jestli vůbec někdo, tak jeden chlápek že prej mi toho může o Birchovi fůru povědět, a jestli přej s ním chci mluvit, zastihnu ho u Dannyho nejspíš dnes večer mezi půl desátou a desátou. Říkají mu prej Pyskoun Egan.“
„Teď máme devět dvacet osm.“
„To vím. Chtěl jsem tam vpadnout hnedka po půl desátý, ale něco mě napadlo. Slyšel jsi někdy o tom Pyskounovi Eganovi, Archie?“
„Nevzpomínám si.“
„Já myslím jo. Dělal myslím pohůnka Joemu Slocumovi v přístavních dokách. Jestli je to ten, dal jsem si možná moc nahlídnout do karet a bude na mně chtít, abych je vyložil, takže bys třeba rád byl po ruce, ale jestli ne, můžu se do toho pustit a sehrát to.“
„Pusť se do toho a sehraj to!“
„Dobrá.“ Nesouhlasil zvlášť nadšeně.
„Ale počkej, až tam dorazím. Na které straně avenue je ten Dannyho lokál?“
„Na západní.“
„Oukej. Jedu hned. Beru si sedana. Až mě uvidíš zaparkovat naproti přes ulici, běž k Dannymu a sejdi se s tím chlapem. Já počkám ve voze, dokud tě neuslyším řvát nebo dokud nevyhodí na ulici tvou mrtvolu. Když odtamtud odejdeš v doprovodu, pověsím se vám na paty. Když odejdeš sám, pusť se směrem k centru a pokračuj v chůzi, a jakmile se přesvědčím, že tě nešmírujou, tak tě naložím. Jasný?“
„Jo. Jak to s ním mám sehrát?“
„Jak říká pan Wolfe, mluvil jsi moc okatě. Ale když jste si to jednou vybral, pane O‘Connore, tak se toho držte. Najdu ti

novou ženu.“
„Nějaké nové instrukce, pane Wolfe?“
„Ne. Pusťte se do toho!“
Zavěsili jsme.
Vytáhl jsem si pouzdro s pistolí ze zásuvky, kam jsem je při návratu domů uložil, a znovu jsem si je navlékl. Wolfe seděl a mračil se na mě. Fyzický rozruch a přípravy k němu mu jdou proti srsti, ale jako detektiv z povolání se sklání před nutností uvádět některé lidi – například mne do situací, kdy do nich někdo může nasypat olovo, vrazit do nich kudlu nebo je srazit z útesu. Vzhledem k jeho nechuti k takovým věcem je to od něho značně velkomyslné. Ze skříně v předsíni jsem si vzal starý klobouk a pršák a vyšel jsem z domu.
Jakmile jsem vyjel se sedanem z garáže za rohem, zajel jsem na Desátou avenue a pustil jsem se směrem od centra. Mrholilo čím dá! hůř a mlha zhoustla, ale dopravní světla rozložená podél Desáté avenue člověka stejně nutí, aby se ploužil. Padesátou šestou ulicí jsem zabočil doprava a znovu doprava na Devátou avenue, držel jsem se při její levé straně a zpomalil jsem. Na rohu Padesáté páté ulice byl dragstór. Přes ulici proti němu neon v okně hlásal: DANNYHO BAR A GRIL. Zajel jsem k chodníku a zastavil jsem o něco dřív, než jsem se octl v úrovni s Dannyho lokálem, vypnul jsem motor a spustil pravé okno, abych viděl skrz déšť a mlhu. Za půl minuty se na protějším chodníku ukázal Fred, vykročil k Dannyho lokálu a vešel tam. Bylo 21.49.
Opřel jsem se pohodlně dozadu, otevřeným oknem jsem na lokál dobře viděl, ledaže mi v tom chvílemi vadily kolemjedoucí vozy, ale těch nebylo moc. Rozhodl jsem se počkat půl hodiny, do 22.19, než přejdu ulici a půjdu se podívat dovnitř, jestli je Fred dosud neporušený, ale tak dlouho jsem tam trnout nemusel. Hodiny na přístrojové desce ukazovaly teprve dvě minuty po desáté, když se Fred vynořil s chlapíkem asi polovičního vzrůstu, než byl sám. Chlapík měl pravou ruku v kapse a držel se u Fredova levého lokte, takže jsem si na vteřinu myslel, že jde o starou hru na konvoj, ale pak se Fred přeloudal přes chodník, kdežto chlapík se pustil směrem od centra.
Fred stál u kraje chodníku, nijak se neprojevoval, a já zůstal sedět ve voze. Chlapík zahnul doleva na Padesátou pátou. Uplynuly tři minuty, Fred stál a já seděl, a pak vyjelo z Padesáté páté ulice auto, zahnulo na avenue a zastavilo před Fredem. Řídil je Fredův kompaňon a byl sám. Fred nasedl vedle něho a auto se rozejelo.
Měl jsem motor dosud zahřátý, takže to byla hračka. Vidím v noci dobře, i v tom mrholení jsem mu mohl dát celý blok náskok, a protože Devátá avenue je široká jednosměrka, mohl jsem se držet při své straně vozovky z dosahu jeho zpětného zrcátka. Ale sotva jsem zakatalogizoval tyhle body ve svůj prospěch, opustil avenue a zahnul prudce doprava do Čtyřicáté sedmé ulice. Přesekl jsem křižovatku napříč před čumákem tisícitunového nákladáku a zahnul jsem taky. Byl o hodně přede mnou. U Desáté avenue zůstal stát na červenou a já přibrzdil, že jsem se sotva plížil. Když naskočila zelená, zabočil na Desátou směrem od centra, a já zahnul za roh právě včas, abych ho zahlédl zabočit do vjezdu jedné garáže uprostřed bloku. Ve chvíli, kdy jsem projížděl kolem, zmizel právě uvnitř. Pokračoval jsem v jízdě, zahnul jsem do Čtyřicáté osmé, zaparkoval jsem čtvrt metru za linií domů, vystoupil jsem a přešel jsem přes avenue na její západní stranu.
Nápis hlásal NUNNOVA GARÁŽ. Byla to stará cihlová dvoupatrová budova, ničím pozoruhodná. Došel jsem po protějším chodníku do výklenku jedněch dveří naproti, schoval jsem se tam před deštěm a pořádně jsem si garáž prohlédl. Uvnitř svítilo matné světlo, takže jsem vjezdem daleko neviděl. Na hořeních dvou podlažích se nesvítilo vůbec. Jediné slušnější světlo bylo v malé místnosti se dvěma okny napravo od vjezdu. Bylo tam vidět dva psací stoly a nějaké židle, ale žádné lidi. Když jsem tam stál deset minut a pořád se nikdo neobjevoval, přestalo se mi to líbit a řekl jsem si, že bych se měl pokusit zjistit, co se děje.
Došel jsem zpátky na roh, přešel jsem přes avenue, vrátil jsem se po chodníku k vjezdu do garáže a zůstal jsem stát přímo v něm, abych tam nahlédl. Nikoho jsem neviděl, ale mezi spoustami aut a autobusů se samozřejmě mohlo schovávat několik ozbrojených čet. Vklouzl jsem dovnitř a doleva, za jednu nákladní dodávku, zůstal jsem stát a naslouchal jsem. Doléhaly ke mně slabé zvuky pohybu a pak si někdo vzadu začal hvízdat „Ach, jaké překrásné ráno“. Když se blížil, směrem doprava, zacouval jsem za roh na konec dodávky. Dohvízdal svou melodii, ale jeho kroky byly stejně dobře slyšitelné na betonové podlaze. Pokračoval doprava ze svého hlediska doleva skoro až k vjezdu, a pak se otevřely a zase zavřely dveře. Zašel zřejmě do kanceláře.
Vyrazil jsem rychle, ale tiše skoro až ke zdi a pak dozadu bludištěm vozidel, Kde se dotýkala navzájem nárazníky, radši jsem je obešel, než abych riskoval, že se pod mou tíží uvolní nějaký šroub. V půli cesty dozadu jsem objevil určitý cíl, dřevěné schodiště, vedoucí poblíž rohu vzhůru, a pustil jsem se k němu, ale když jsem se přiblížil, zpozoroval jsem lepší cíl. Byly to rovněž schody, ale vedoucí dolů, a odtamtud zaznívaly hlasy. Jeden z nich byl Fredův. Došel jsem až na vršek těch schodů, ale nezachytil jsem žádná slova.
V takové situaci je jenom jeden způsob průzkumu, při kterém člověk neodkryje své nohy dřív, než má příležitost rozhlédnout se. Lehl jsem si na levý bok s ramenem nad prvním schodem, pravou rukou jsem se přidržel sloupku zábradlí a pomalu jsem se spouštěl dolů, dokud se mé oko neoctlo v úrovni stropu suterénu. Nejdřív jsem neviděl nic než další bludiště aut a jejich součástek, mizející ve tmě, ale když jsem otočil hlavu, div jsem si nezlámal vaz, uviděl jsem a uslyšel, že hlasy vycházejí ze dveří v přepážce, která zřejmě tvořila jednu stěnu vestavěné místnosti. Dveře byly otevřené, ale lidé uvnitř nemohli vidět na schody, ledaže by se přišli ke dveřím podívat.
Postavil jsem se na nohy a sešel jsem dolů, třebaže nijak rychle. To jediné, co můžete dělat na dřevěných schodech, je držet se ke straně, došlapovat na každý schod ponenáhlu a doufat, že ty schody dělal solidní tesař. Podařilo se mi to. Podlaha suterénu byla betonová. Navigoval jsem po ní, teď už tiše jako samo ticho, nejdřív napříč k prvnímu autu napravo a za ně, pak jsem vklouzl za další auto a ještě za jedno. Tam jsem se schoulil ve stínu, odkud jsem viděl přímo do místnosti a slyšel jsem, co říkají. Seděli u holého dřevěného stolu uprostřed místnosti, ten malý chlápek na vzdálenějším konci, tváří ke mně, a Fred nalevo, z profilu. Fred měl ruce na stole. Ten malý chlápek taky, jenže v jedné

ruce držel bouchačku. Podivil jsem se, jak se mu to podařilo narežírovat, poněvadž Fred se nezdál ochromený, ale to mohlo počkat. Vytáhl jsem vlastní pistoli z pouzdra a měl jsem z ní dobrý pocit. Protože jsem si ji mohl podepřít o auto, mohl jsem si vybrat každý čtvereční centimetr, kam chlápka zasáhnout.
Zrovna mluvil. „Ne, takovej teda nejsem. Chlap, co někoho vodkrouhne jenom proto, že rád mačká kohoutek, skončí jednou v průšvihu. Sakra, já bysem nejradši nestřílel nikdy. Ale jak říkám, Pyskoun Egan se nerad baví s někým, kdo má v kapse bouchačku, a na to má plný právo. Bude tady každou chvíli. Proto tady taky řečním – nech ty ruce v klidu – tvou bouchačku ti teďka vemu, a poněvač ses dost velkej, abys mě přerazil vejpůl, tak si radši nemysli, že bysem ten kohoutek nezmáčk. V tomdle sklepě bysme si mohli zařídit střelnici. Třebas k tomu dojde."
Podle toho, jak tu bouchačku držel, pevně a jistě, ale ne křečovitě, byl zatracený lhář. Zřejmě kohoutek mačkal rád. Držel zbraň pevně a jistě, zatímco odstrčil svou židli, napřímil se a obešel Freda zezadu. Zezadu je trochu nešikovné vytáhnout někomu levou rukou bouchačku z levého podpaždí, ale dokázal to velice hladce a rychle. Viděl jsem, jak Fred zaťal čelisti, ale jinak to přijal jako džentlmen. Chlápek o krok ustoupil, podíval se na Fredovu zbraň, pochvalně přikývl, spustil si ji do postranní kapsy, vrátil se ke své židli a posadil se.
„Byls někdy v Pittsburghu, v Pensylvánii?" zeptal se.
„Ne," odpověděl Fred.
„Potkal jsem tam jednou jednoho fráju, co si dělal sám patrony. Jaktěživo jsem nic podobnýho neviděl. Vytahoval se, že prach, co si sám míchá, má větší švuňk, ale jenom kecal, byl to magor, nic jinýho. Kdybysem někdy začal sám cvokatět, nechal bysem všeho a šel vokopávat erteple. A taky že jo, dva roky nato jsem se doslech, že to ten chlap slíznul v St. Louis, v Missouri. Nejspíš zapomněl na ten extra švuňk,"
Zasmál se. Až do té chvíle jsem proti němu nechoval žádné osobní pocity, ale ten smích mi šel proti srsti. „Byls někdy v St. Louis, v Missouri?" zeptal se.
„Ne," řekl Fred.
„Já taky ne. Je to prej na řece Mississippi. Tu zatracenou řeku bysem rád viděl. Jeden chlap mi jednou vykládal, že prej v ní jsou aligátoři, ale ty bysem musel vidět, než bysem tomu věřil. Před nějakejma vosmi rokama jsem – –"
Ozval se bzučák, myslím, že v té místnosti. Jednou dlouze, pak dvakrát krátce, těsně po sobě, a ještě jednou dlouze. Chlápek se přitočil ke stěně, s očima a bouchačkou pořád na Fredovi, nahmatal palcem tlačítko a stiskl je. Vypadalo to jako jednou krátce, dvakrát dlouze a jednou krátce. Pak odešel ke dveřím a zůstal v nich stát rozkročmo přes práh, s obličejem obráceným ke schodům, ale Freda měl pořád na mušce. Za okamžik bylo slyšet nad hlavou kroky a pak se na schodech objevily sestupující nohy. Přikrčil jsem se hluboko za auto. Nový příchozí se přirozeně mohl rozhlédnout kolem a já ještě nebyl připraven přidat se ke společnosti.
„Ahoj, Morte."
„Ahoj, Pyskoune. Čekáme na tebe." „Je čistej?"
„Jo, měl v podpaždí smithweson a měřil si teplotu."
Zůstal jsem přikrčený, dokud nový příchozí nedošel ke dveřím a nevstoupil, a pak jsem se pomalu začal zvedat, dokud jsem jedním okem neuviděl skrz dveřní sklo auta. Mort odešel zpátky na své původní stanoviště a stál vedle židle. Pyskoun Egan stál přes stůl naproti Fredovi. Byl dost hřmotný, měl skleslá ramena a byl celý v šedém, až na modrou košili měl šedý oblek, šedou kravatu, šedivý obličej a prošedivělé tmavé vlasy. Špičku nosu měl trochu ohrnutou.
„Tak ty seš O'Connor?" zeptal se.
„Jo," přisvědčil Fred.
„Co to má bejt s Mattem Birchem a s tvou ženou?"
„Někdo mi řek, že ji s ním viděl v auťáku minulý úterý odpoledne. Myslel jsem, že mi s ním třeba zahejbá. Tu noc ho pak zabili."
„Zabils ho ty?"
Fred zavrtěl hlavou. „Nikdy jsem neslyšel, že s ním byla, až teprve včera."
„Kdeže je viděli?"
„Ten auťák parkoval před Dannyho lokálem. Proto jsem tam zašel."
„Jakej auťák?"
„Tmavošedej sedan cadillac, s connecticutským číslem. Heleďte se, jde mi jen o mou ženu. Chci jí šáhnout na zoubek. Tenhle člověk, Mort, ať je kdo chce, mi řek, že snad budete něco vědět."
„Jo, to je možný. Kde jsou jeho krámy, Morte?"
„Já ho nefilcoval, Pyskoune. Čekal jsem na tebe. Jenom jsem mu vzal bouchačku."
„Mrkneme se na to."
„Chytni se zdi!" vyzval Mort Freda.
Fred zůstal sedět. „Nejdřív s tím jménem O'Connor," ozval se. „Řek jsem vám to, poněvadž jsem vám nechtěl povědět svoje vlastní, když jde o mou ženu. Jmenuju se Durkin, Fred Durkin."
„Řek jsem, aby ses chytil zdi. Za sebou."
Fred se pohnul. Jakmile udělal tři kroky, byl bych se musel posunout doprava, aby mi zůstal v dohledu, a vyhlížet přes kapotu, jenže to nestálo za riziko. Mort mi zmizel taky. Zaslechl jsem nezřetelně zvuky a za chvíli Mortův hlas: „Zůstaň, kde seš," a pak se objevil znovu v mém zorném poli s kolekcí předmětů z Fredových kapes, kterou rozložil na stole. Byl to obvyklý mužský inventář, ale poznal jsem mezi ním žlutou obálku s fotkami, co jsem Fredovi doručil den předtím. Pyskoun Egan, který se hromádkou probíral, se soustředil právě na tu obálku, na náprsní tašku a na notes. S fotkami si dal na čas. Když promluvil, měl docela jiný hlas. Ne že by předtím působil družně, ale teď zazněl vyloženě ohavně.
„Jmenuje se Fred Durkin a je to soukromej fízl."
„Ták? Parchant prašivá!"

Člověk by byl myslel, že Egan Freda označil za překupníka narkotik. „Posaď ho zpátky na židli!“ vyzval Morta.
Mort vyštěkl příkaz a Fred se vrátil do mého zorného pole. Spustil se na židli a začal: „Heleďte se, Egane, soukromej fízl má taky soukromej život. Doslechl jsem se o svý ženě –“
„To si strč za klobouk! Pro koho děláš?“
„Vždyť vám to říkám. Chtěl jsem se přesvědčit –“
„Řek jsem ti, aby sis to strčil někam. Kdes vzal tyhle fotky?“ „To je něco jinýho. To je jenom kšeft.“
„Je mezi nima Birch. Kdes je vzal?“
„Napadlo mě, že bych moh kápnout na něco o vraždě ty paní Frommový a něco z toho vyrazit.“
„Pro koho děláš?“
„Pro nikoho, povídám. Sám pro sebe.“
„Blbost. Půjč mi tu bouchačku, Morte, a dej sem provaz a kleště na vohejbání drátu!“
Mort mu podal svou bouchačku, šel ke skříni se zásuvkami v pozadí, jedno šuple vytáhl a vrátil se s hnědým klubkem silného provazu a s požadovanými kleštěmi. Kleště byly střední velikosti a měly něčím ovinuté čelisti, ale nepoznal jsem čím. Přistoupil za Freda. „Dej pracky dozadu!“ Fred se nepohnul.
„Chceš dostat přes palici svou vlastní bouchačkou? Dej ty pazoury dozadu!“
Fred poslechl. Mort odmotal kus provazu, odřízl ho nožem, klekl si, důkladně Fredovi svázal zápěstí, omotal konce provazu kolem příčle židle a zavázal je na uzel. Pak se chopil kleští. Neviděl jsem, co s nimi dělal, ale nebylo to ani zapotřebí. „Bolí to?“ zeptal se.
„Ne,“ odpověděl Fred.
Mort se zasmál. „Dej si pozor! Vodpovíš nám na pár votázek. Jestli tě to rozčílí a začneš sebou cukat, můžeš přijít vo prst, tak bacha! Všecko připravený, Pyskoune.“
Egan seděl naproti Fredovi, s rukou, ve které držel bouchačku, na desce stolu. „Pro koho pracuješ, Durkine?“
„Říkal jsem vám, že pro sebe. Řekněte mi akorát, jestli jste viděl mou ženu s Birchem, jo nebo ne, a tím to hasne.“
Fred dokončil větu, ale v jejím prostředku zalapal po dechu a na okamžik strnul. Zdálo se mi, že bych to ještě chvilku vydržel, tak do dvou minut, a bylo by poučné zjistit, kolik toho snese Fred, ale kdyby mu zlomili prst, Wolfe by mu musel platit doktora a já rád chráním zájmy svého zaměstnavatele. Přesunul jsem se tedy doprava, opřel jsem si pistoli o kapotu, zamířil jsem na Eganovu ruku s bouchačkou a vystřelil jsem. Vzápětí jsem s vypětím všech svalů vyrazil kolem kapoty vozu a skočil jsem ke dveřím.
Všiml jsem si před chvílí, že Mort si strčil Fredovu bouchačku do levé kapsy, a vypočítal jsem si, že jestli nemá obě ruce stejně šikovné, dává mi to náskok asi tři vteřiny, zvlášť když Mort klečí na kolenou. Ale nezdržoval se vstáváním. V okamžiku, kdy jsem vrazil do dveří, vrhl se kolem židle za Freda. Padl jsem ležmo na zem a viděl jsem pod sedadlem Fredovy židle, jak Mort vytahuje levou rukou bouchačku z kapsy. Padl jsem prve s pistolí v ruce natažené před sebe, a teď jsem stiskl spoušť. Pak jsem byl znovu na nohách, nebo spíš ve vzduchu, a skočil jsem za Fredovu židli. Mort, dosud vkleče, sahal pravičkou po bouchačce, která ležela krok od něho na zemi. Kopl jsem ho do břicha, viděl jsem, jak se začíná hroutit, a rychle jsem se otočil k Eganovi. Ten byl na tři metry ode mne v pozadí místnosti a shýbal se pro svou bouchačku. Kdybych byl věděl, v jakém je stavu, byl bych zůstal stát a jenom ho pozoroval. Jak jsem zjistil později, kulka se ho ani nedotkla. Zasáhla bubínek revolveru a vytrhla mu zbraň, kterou svíral tak pevně, že mu náraz ochromil ruku, takže se teď pokoušel revolver sebrat, ale nedokázal to. Poněvadž jsem to nevěděl, vrhl jsem se na něj, přirazil jsem ho ke zdi, sebral jsem revolver, uslyšel jsem nějaký pohyb za sebou a bleskově jsem se otočil.
Fredovi se nějak podařilo přesunout se i s židlí ke své pistoli na zemi a seděl tam s oběma nohama na pistoli. Mort se svíjel na zemi.
Zůstal jsem stát a jenom jsem supěl a třásl se po celém těle.
„Ježíšku na křížku!“ řekl Fred.
Já mluvit nemohl. Egan stál u zdi a třel si pravičku levičkou. Mortova levá ruka krvácela. Stál jsem a ještě chvíli jsem supěl. Když mě třasavka jakžtakž přešla, strčil jsem si Mortův revolver do kapsy, vytáhl jsem nůž a šel jsem Fredovi přeříznout pouta.
Zvedl nohy se své pistole, sebral ji, vstal a pokusil se na mě usmát. „Běž si lehnout a dej si dvacet!“
„Jo.“ Už jsem skoro popadl dech. „Ten ptáček nahoře asi bude zvědavej, jdu se na něj podívat. Dohlídni na tyhle dva, ať jsou zticha!“
„Půjdu já. Ty sis už svoje odbyl.“
„Ne, podívám se tam sám. Hlídej ty broučky!“
„Neměj starost.“
Vyšel jsem z místnosti, došel k patě schodů, zůstal jsem stát a poslouchal jsem. Nic. Pustil jsem se nahoru, s pistolí v ruce a se zakloněnou hlavou, pomalu a opatrně. Pochyboval jsem, že by hlídač garáže představoval valné nebezpečí, ale mohl zatelefonovat pro pomoc a taky Pyskoun Egan možná nepřišel sám. Poněvadž jsem právě před svědkem dokázal, že jsem puncovaný hrdina, hodlal jsem se zachovat naživu, abych něco měl z budoucích ovací.
Když jsem dosáhl očima úrovně hořejší podlahy, zůstal jsem znovu stát, abych se rozkoukal a poslouchal. Pořád nic. Stoupal jsem tedy dál a octl jsem se na betonové podlaze. Cesta, kterou jsem přišel prve, se mi docela zamlouvala a namířil jsem si to po ní mezi spoustu aut a nákladňáků. Každých pár kroků jsem zastavoval a špičatil uši, a když jsem urazil asi polovinu vzdálenosti k vjezdu, uvědomil jsem si, že tam někdo je, kousek doprava. To se stává dost často. Je snad možné, že někdy to člověk vycítí čichem, ale spíš myslím, že si to uvědomí napjatým sluchem či zrakem a že to dřív vytuší, než postřehne. V každém případě tam někdo byl. Zůstal jsem stát a přikrčil jsem se.
Stál jsem tam, přitisknutý k jednomu nákladňáku, s očima na šťopkách a s ušima nastraženýma, a tak jsem tam trčel nějakých deset hodin. No budiž, řekněme deset minut. Mně to stačilo. Pak jsem se začal plížit rychlostí jedné stopy za

minutu k zadku toho naklaďáku. Chtěl jsem se za ním podívat za roh. Trvalo to věčnost, ale nakonec jsem se tam dostal. Počkal jsem ještě chvíli, poslouchal jsem a konečně jsem natáhl krk a mrkl okem za ten roh. Na délku paže ode mne stál nějaký chlap a zíral přímo na mě. Než se stačil pohnout, vystrčil jsem hlavu docela. „Ahoj, Saule," zašeptal jsem. „Ahoj, Archie," odpověděl rovněž šeptem.

12

Obešel jsem roh naklaďáku. „Kde je ten garážník?" zašeptal jsem.
„Orrie ho svázal vzadu v kanceláři. Teď hlídá u vjezdu." Nechal jsem šeptání. „Hurá! Doporučím vám zvýšení honoráře. To jste sem sledovali Pyskouna Egana?"
„Nevím, jak se ten chlap jmenuje, ale sledovali jsme ho sem. Pak jsme si řekli, že se tady schováme před deštěm, ale ten garážník nás zmerčil, takže jsme mu museli dát povijan. Pak jsme slyšeli dva výstřely, já se pustil dolů na výzvědy, ucítil jsem tě a zůstal jsem stát, abych si to rozmyslel. Ty teda naděláš při chůzi kraválu!"
„Ty taky. Jakživ jsem neslyšel tolik randálu. Teď už můžeš mluvit nahlas. Egan je dole v suterénu s jedním kámošem a Fred na ně dává pozor, aby něco neprovedli."
Saula těžko něco překvapí, ale tohle ho překvapilo. „Vážně?" „Pojď se podívat."
„Jak jsi to dokázal? Radarem?"
„To víš, mě obyčejně najdeš, kde je mě třeba. Kabrňák Goodwin. Povím ti to potom, teďka máme práci. Promluvme si s Orriem."
Šel jsem napřed a Saul za mnou. Orrie stál poblíž vjezdu. Když mě uviděl, vytřeštil oči. „A sakra! Jak to?"
„Později. Fred hlídá dole dva chlapy. My se Saulem si tam jdeme zahrát mariáš. Tady nahoře se můžou objevit všelijaký exempláře, tak dávej pozor. Ten garážník je v pořádku?"
„Spořádali jsme ho se Saulem."
„Dobrá. Máš v rukou naše životy, tak tady usni. Pojď, Saule!" Fred měl situaci v suterénu pevně v rukou. Seděl na židli, kterou prve okupoval Mort, čelem ke dveřím. Mort ležel na zádech u zdi vlevo, se spoutanými kotníky na nohou, a Egan seděl na zemi poblíž, opřený zády o zeď, s kotníky zaopatřenými stejným způsobem. Saulův příchod se mnou vyvolal menší vzrušení.
„Tak proto ti to tak dlouho trvalo," poznamenal Fred, nijak potěšené. „To potřebujeme celou armádu?" Pyskoun Egan něco zamumlal.
„Ne," odpověděl jsem Fredovi. „Nezavolal jsem ho. Byl nahoře, sledoval sem Egana. Orrie je tam taky a tenhle lokál je náš."
„To mě teda podrž! Ukaž mi tu Mortovu bouchačku!" Vytáhl jsem ji z kapsy, podal mu ji a on si ji prohlédl. „No jo, jak jsem myslel, tady do bubínku. Egana jsi ani neškrábl. Mort má ruku kapku zřízenou, ale zavázal jsem mu ji kapesníkem a chvíli to vydrží. Vykop jsi mu žaludek až do krku, a já mu říkám, že by si měl sednout, aby mu sklouznul zase zpátky, ale radši odpočívá."
Přistoupil jsem k Mortovi, dřepl jsem si k němu a podíval jsem se na něj. Neměl zrovna zdravou barvu, ale oči měl otevřené a ne skelné. Šťouchl jsem ho párkrát zlehka do břicha a zeptal jsem se, jestli to bolí. Neucukl bolestí a poslal mě vulgárním výrazem někam, takže jsem vstal, přešel jsem k Eganovi a zastavil jsem se nad ním. Saul se ke mně připojil.
„Jmenuju se Archie Goodwin," řekl jsem Eganovi. „Pracuju pro Nera Wolfa. Stejně jako moji přátelé tady. To jste chtěl vynutit na Fredovi Durkinovi, takže to teď máme z krku, a teď je řada na vás. Pro koho pracujete vy?"
Neodpověděl. Neměl ani tolik slušností, aby se na mě podíval, a zíral upřeně na své kotníky. Řekl jsem Saulovi: „Podívám se mu do kapes a ty si vezmi toho druhého!" Což jsme taky provedli. Oba jsme odnesli svou kolekci na stůl. V Mortových kapsách nebylo nic, co by mělo přijít za rámeček, leda řidičský průkaz na jméno Mortimer Ervin, ale v Eganově hromádce bylo něco, co vypadalo opravdu slibně. Tlustý notes s vyndávacími listy formátu deset na patnáct, asi stostránkový, a na každé stránce byl dobrý tucet jmen s adresami. Zalistoval jsem v něm. Jména hrála barvami všech národností a adresy byly všechny v metropolitní newyorské oblasti. Podal jsem notes Saulovi, a zatímco si ho prohlížel, přistoupil jsem ke skříni se zásuvkami, k jedinému kusu nábytku v místnosti, kde se dalo něco objevit, a prozkoumal jsem ji. Nenašel jsem nic zajímavého.
Saul na mě zavolal: „Poslední jméno tady je Leopold Heim s adresou."
Šel jsem se podívat. „To je zajímavé. Toho jsem si nevšiml." Strčil jsem si notes do postranní kapsy, do té, kde jsem neměl Mortův revolver, a přistoupil jsem k Eganovi. lehl po mně opravdu ošklivým pohledem a pak se znovu zadíval na svoje kotníky.
„Jestli je v tom notesu tisíc jmen," oslovil jsem ho, „a jestli každý přispěl deseti tácy, dělalo by to deset miliónů dolarů. To je nejspíš přehnané, ale i kdybychom odpočetli devadesát procent, je to pořád hezká sumička. Chcete k tomu něco poznamenat?" Žádná odpověď.
„Nemáme na to celou noc," řekl jsem, „ale měl bych vysvětlit, že třebaže neschvalujeme vyděračství, zvlášť ne tohohle druhu, na té věci nepracujeme. Jde nám o vraždu, vlastně o tři vraždy. Když se vás ptám na váš kšeft, ptám se jen proto, abych přišel na stopu vraždy. Jel v tom například Matthew Birch s vámi?"
Vysunul trhnutím bradu a vyhrkl na Saula: „Ty prcku prašivá!"
Kývl jsem hlavou. „Teď jste si ulevil a hned vám bude lip. Jel v tom Birch s vámi?"
„Ne."
„Kdo vám dal tip na Leopolda Heima?"
„Nikdo."
„Kolik z těch prachů dělá váš podíl a kdo bere zbytek?"
„Z jakejch prachů?"

Pokrčil jsem rameny. „Tak vy si o to říkáte, co? Vem ho za ruce, Saule!“
Já ho chytil za nohy, odtáhli jsme ho k protější stěně a položili jsme ho vedle stojánku, na kterém stál telefon. Začal se kroutit, aby se znovu opřel o zeď, ale já řekl Saulovi: „Přimáčkni ho, ať leží, než vyzkouším ten telefon!“ Zvedl jsem sluchátko a vytočil jsem číslo. Pouze dvakrát to zazvonilo a ozval se hlas: „Nero Wolfe u aparátu.“
„Archie. Jenom zkouším telefon.“
„Je půlnoc. Kde k čertu jste?“
„Jsme tady pohromadě, všichni čtyři, vedeme jednu garáž na Desáté avenue. Čekají na nás zákazníci a nemám čas na vykládání. Zavoláme vám později.“
„Jdu spát.“
„To se rozumí. Spěte sladce!“
Zavěsil jsem, vzal jsem aparát, odsunul jsem podél zdi stojánek z cesty, postavil jsem telefon na zem čtvrt metru od Eganova ramene a zavolal jsem na Freda: „Přines to klubko provazu!“
Přišel s ním a zeptal se: „Skřipec?“
„Správně. Uřízni tak dva a půl metru!“
Zatímco odřezával provaz, vysvětlil jsem Eganovi: „Nevím, jestli tuhle hru znáte nebo ne. Je to vědecká metoda na povzbuzení hlasivek. Až se vám přestane líbit, máte telefon hned tady vedle. Můžete vytočit buďto číslo policejního ředitelství, Canal šest-dva tisíce, nebo Šestnáctého okrsku, Circle šest-nula čtyři jedna šest, to je tady nejblíž, ale nezkoušejte vytáčet něco jiného. Když zavoláte poldy, necháme vědy a můžete jim povědět bez našeho zásahu, co budete chtít. To máte se zárukou. Dobrá, Saule, přidrž mu ramena! Jdeme na to, Frede!“
Dřepli jsme si u Eganových nohou, každý z jedné strany. Není to složité, ale je to trochu choulostivé, jestli má pacient křehké kosti. Napřed provaz přehnete na dvojito a obtočíte mu ho kolem levého kotníku. Pak mu překřížíte nohy, pravou přes levou a podstrčíte špičku pravého střevíce pod levý podpatek a kolem na jeho pravou stranu. Na to musí mít pacient ohnutá kolena, Potom mu stáhněte pravou nohu co možná nejníž do jedné roviny s levou, obtočte kotníky obou nohou pevně tím dvojitým provazem, udělejte poloviční kličku a máte to. Kdybyste vzali volné konce provazu a pořádně škubli prkno dolů, směrem od nohou, pacient by vám nejspíš omdlel, takže to nedělejte. Ani jemné trhnutí není správná technika. Stačí, když budete držet provaz napjatý a zachováte stejnoměrný tah. Váš kolega zatím přidržuje pacientova ramena k zemi, ačkoli i bez toho máte naprostou kontrolu. Jestli o tom pochybujete, můžete to zkusit.
Když Saul přidržel Eganova ramena a Fred držel konec provazu, přinesl jsem si blíž židli, posadil jsem se a pozoroval jsem Eganův obličej. Snažil se nedat výrazem nic najevo. „Vás to bolí víc než mě,“ řekl jsem mu, „tak si řekněte, až budete chtít zavolat poldy. Kdybyste se kvůli těm nohám nedokázal převalit k telefonu a vytočit číslo, přeříznu provaz. Trochu přitáhnout, Frede, jen trošku! Jel Birch v tom kšeftu s vámi?“
Čekal jsem deset vteřin. Obličej se mu zkroutil a začal rychle dýchat. „Viděl jste Birche v tom autě v úterý odpoledne?“
Měl zavřené oči a pokoušel se pohnout rameny. Dalších deset vteřin. „Kdo vám dal tip na Leopolda Heima?“
„Chci poldy,“ zachraptěl. „Dobrá. Přeřízni provaz, Frede!“
Místo aby provaz přeřízl, rozvázal poloviční kličku, odmotal provaz s kotníků a uvolnil levou špičku zpátky pod patu. Egan začal ohýbat kolena, pomalu a opatrně.
„Žádné prostocviky!“ řekl jsem mu. „Vytočte číslo!“ Převalil se na bok, zvedl sluchátko a začal vytáčet. Saul i já jsme ho oba sledovali. Vytočil to správně, CA 6 2000. Slyšel jsem, jak mu odpověděli, a on řekl do mluvítka: „Policejní ředitelství?“ Pak sluchátko zaklapl a obrátil se ke mně: „Ty parchante, ty seš toho schopnej?“
„Samozřejmě,“ odpověděl jsem. „Zaručil jsem vám to. Než vás znovu povzbudíme, dvě připomínky. Máte ještě jednu šanci zavolat poldy, tím to hasne. Mohl byste nás takhle tahat za nos celou noc. Za druhé třeba byste udělal dobře, kdybyste to vyklopil rovnou. Jestli si myslíte, že ten váš adresář tak jako tak dostanou poldové, pak jste na omylu. Dám ho panu Wolfovi, ten vyšetřuje vraždu, a já nemyslím, že by měl chuť vydat všechny ty lidi zákonnému stíhání. Po tom nejde. Nic neslibuju, ale říkám vám to. Jedeme, Frede! Přidrž ho Saule!“
Tentokrát jsme to obrátili, překřížili jsme mu levou nohu přes pravou a kotníky jsme obtočili trochu těsněji. Fred se chopil konců provazu a já se vrátil na židli. Reakce se dostavila rychleji a silněji. V obličeji mu to začalo škubat za deset vteřin. Za dalších deset mu na čele a na krku vystoupil pot. Šedivé tváře mu ještě víc zšedly, oči se otevřely dokořán a začaly mu vystupovat z důlků. Zrovna jsem se chystal říct Fredovi, aby tah trochu zmírnil, když Egan zalapal po dechu: „Povolte!“
„Trošku zmírni, Frede. Jen ten provaz přidržuj. Jel Birch v tom kšeftu s vámi?“
„Jo!“
„Kdo je šéf?“
„Birch byl. Sundejte ten provaz!“
„Za chvilku. Tohle je lepší než kleště. Kdo šéfuje teď?“
„Nevím.“
„Nesmysl! Ten provaz tam radši ještě necháme. Viděl jste Birche minulé úterý odpoledne v autě s nějakou ženou?“
„Jo, ale neparkoval před Dannyho podnikem.“
„Trošku přitáhni, Frede! Kde to bylo?“
„Jel po Jedenáctý avenue v padesátejch ulicích.“
„V tmavošedém sedanu cadillaku s connecticutským číslem?“
„Jo.“
„Byl to Birchův vůz?“
„Nikdy předtím jsem ho neviděl. Ale Birch měl prsty i v jednom gangu s kradenejma fárama, a ten kaďák byl samosebou kradenej. Všecko, v čem měl Birch prsty, bylo na levačku.“

„Bodejť, je po smrti, tak proč to na něj nehodit? Kdo byla ta žena s ním?“
„To nevím. Stál jsem na druhý straně ulice a pořádně jsem neviděl. Sundejte ten provaz! Nemluvím, dokud ho nesundáte!“
Znovu zrychleně dýchal a šedivěl v obličeji, a tak jsem řekl Fredovi, aby udělal pauzu. Když mu rozvázal nohy, Egan si myslel, že se mu je podaří ohnout, pak si myslel, že je narovná, ale nakonec se rozhodl, že odloží pokusy vůbec jima pohnout.
Pokračoval jsem: „Vy jste tu ženu nepoznal?“
„Ne.“
„Mohl byste ji identifikovat?“
„Sotva. Jen se mihli kolem.“
„V kolik hodin v úterý odpoledne?“
„Někdy kolem půl sedmý, možná kapku pozdějc.“
To jsem mohl koupit, aspoň to vzít jako zboží do komise. Pete Drossos řekl, že bylo tři čtvrtě na sedm, když mu ta žena v autu řekla, aby sehnal poldu. Skoro jsem se bál položit další otázku, aby se Egan nediskvalifikoval tím, že na ni odpoví špatně.
„Kdo řídil, Birch?“
„Ne, ta ženská. To mě překvapilo. Birch nebyl chlap toho druhu, aby se dal vozit ženskou.“
Byl bych toho mizeru políbil. Zvýšil tím šanci Wolfova hazardního předpokladu na dvacet ku jedné. Měl jsem chuť vytáhnout z Fredovy obálky fotky Jean Esteyové, Angely Wrightové a Claire Horanové a zeptat se Egana, jestli se ta řidička auta podobala některé z nich, ale vynechal jsem to. Prohlásil už, že by ji nemohl identifikovat, a rozhodně by si toho nevzal na tričko víc, než už na krku měl.
Zeptal jsem se ho: „Komu odevzdáváte prachy?“
„Birchovi.“
„Ten je po smrti. Komu teď?“
„Nevím.“
„Zdá se, že jsme ten provaz sundali moc brzy. Kdyby vám Leopold Heim zaplatil těch deset táců nebo aspoň něco z toho, co byste s tím udělal?“
„Čekal bych, až dostanu vzkaz.“
„Vzkaz od koho?“
„To nevím.“
Vstal jsem. „Provaz, Frede!“
„Počkejte moment!“ ohradil se Egan. „Ptal jste se mě, odkud jsem dostal tip na Leopolda Heima. Dostával jsem pokyny dvěma cestama, přímo od Birche, a pak telefonem. Volává mě nějaká ženská a dává mi je.“
„Jaká ženská?“
„To nevím. Nikdy jsem ji neviděl.“
„Jak poznáte, že to není past? Jenom podle jejího hlasu?“
„Její hlas znám, ale hlásí se taky heslem.“
„Jakým heslem?“ Egan sevřel rty.
„Už ho nebudete potřebovat,“ ujistil jsem ho, „tak sem s ním!“ „Povídá pavouk mouše.“
„Cože?“
„To je to heslo. Tak jsem dostal tip na Leopolda Heima. Ptal, jste se, komu odevzdávám prachy, když je Birch po smrti. Myslel jsem, že ta ženská zavolá a řekne mi to.“
„Proč vám to neřekla, když vám telefonovala ten tip na Heima?“ „Ptal jsem se jí, ale povídala, že mi to řekne pozdějc.“
„Jak se jmenuje?“
„To nevím.“
„Na jaké číslo voláte vy ji?“
„Nikdy ji nevolám. Moje spojka byl Birch. Teďka nevím, jak bych se s ní spojil.“
„Fuj! K tomu se ještě vrátíme, jestli vás budeme muset zase povzbudit. Proč jste zabil Birche?“
„Já ho nezabil. Nejsem zabiják.“
„Tak kdo?“
„To nevím.“
Posadil jsem se. „Jak jsem povídal, zajímají mě především vraždy. S tím provazem bychom z vás mohli vymáčknout třeba vnitřnosti, ale k ničemu by nám to nebylo; potřebujeme jenom fakta, fakta, co se dají ověřit. Jestli jste nezabil Birche a nevíte, kdo to udělal, vyličte mi teď přesně, jak jste to měli narafičeno, a nepokoušejte se –“
Vtom se ozval bzučák. Vstal jsem ze židle. Zabzučel dvakrát krátce, jednou dlouze a jednou krátce. „Zacpěte jim hubu!“ řekl jsem ostře. Saul přitiskl dlaň na ústa Eganovi a Fred si vzal na starost Morta. Přistoupil jsem ke zdi, k tlačítku, které jsem prve viděl mačkat Morta, a stiskl jsem je. Jedna krátká, dvě dlouhé a jedna krátká tentokrát nejspíš nebyla správná odpověď, ale bylo to stejně dobré jako každá jiná improvizace. Pak jsem vyšel z místnosti a s připravenou pistolí jsem zůstal stát na tři kroky od paty schodů. Shora jsem slabě zaslechl nějaký hlas, pak ticho, potom kroky, nejdřív sotva slyšitelné, ale čím dál hlasitější. Potom ke mně dolehl hlas Orrieho. „Archie?“
„Jo. Tady jsem.“
„Vedu společnost.“
„Fajn. Čím víc, tím je to veselejší.“
Kroky došly na vršek schodů a začaly sestupovat. Uviděl jsem nablýskané černé střevíce, pak nažehlené tmavě modré

nohavice, potom odpovídající sako a k dovršení všeho obličej Dennise Horana, Byl to velice pozoruhodný obličej. Za ním šel Orrie s viditelnou pistolí.
„Pěkně vítáme," řekl jsem.
Horan nepromluvil, a tak jsem se obrátil na Orrieho. „Jak se sem dostal?"
„Přijel autem, sám. Zajel dovnitř a já se nevzrušoval, nezajímal jsem se o ně. Podíval se po mně, ale nic neříkal, došel k tlačítku na jednom pilíři a stisknul ho. Když se ozval bzučák, řek jsem si, že je na čase, abych se ho ujal, tak jsem mu ukázal bouchačku a vyzval jsem ho, aby se hnul. Na ten bzučák moh odpovědět někdo –"
„To je v pořádku, to jsem byl já. Prošacovals ho?"
„Ne."
Přistoupil jsem k Horanovi, přejel jsem mu rukou po pravděpodobných místech, kde mohl mít zbraň, i po několika nepravděpodobných. „Dobrá. Běž zpátky nahoru a starej se o zákazníky!" Orrie odešel a já zazpíval: „Saule! Sundej mu náhubek, svaž mu nohy a pojď sem!"
Horan vykročil ke dveřím do místnosti. Popadl jsem ho za rameno a prudce jsem jím otočil. Pokusil se mi vytrhnout, a já mu pořádně zkroutil paži. „Nespoléhejte, že to nemyslím vážně!" varoval jsem ho. „Vím, na jaké číslo zavolat sanitku."
„Je to skutečně vážné," souhlasil. Jeho tenorek potřeboval na olejovat. „Tak vážné, že vám to může zlomit vaz, Goodwine."
„Možná, ale teď to beru vážně já, a stouplo mi to do hlavy, tak si dejte pozor!" Saul vyšel ze dveří. „Tohle je pan Saul Panzer. Saule, to je Dennis Horan. Pozveme ho na konferenci později, ale nejdřív si potřebuju zatelefonovat. Vezmi ho tamhle k té zdi co nejdál ode dveří. Nezmrzač ho, ledaže si to sám vynutí. Zbraň nemá."
Vešel jsem do dveří a zavřel jsem za sebou. Fred seděl u stolu a masíroval si prst, druzí dva setrvali v pozicích jako předtím. Přitáhl jsem stojánek zpátky na jeho místo, zvedl jsem telefonní aparát a postavil jej na stojánek, posadil jsem se a vytočil jsem číslo. Tentokrát to vyzvánělo déle, než se dostavil výsledek, a to ještě jenom nabručené zamumlání.
„Tady Archie. Potřebuju poradit."
„Spím."
„Jděte si umejt obličej studenou vodou."
„Proboha. Oč jde?"
„Jak jsem vám už referoval, jsme tady všichni čtyři v jedné garáži. Máme tu dvě individua zavřená v suterénu. Jeden je dvounožec jménem Mortimer Ervin, ten pro nás nejspíš nic nemá. Druhému se říká Pyskoun Egan. Na řidičském průkazu se jmenuje křestním jménem Lawrence. Je to ten exemplář, co přišel za Saulem do hotelu a Saul s Orriem ho sledovali až sem. Ten je zato poklad. Měl u sebe notes, který mám teď v kapse, s asi tisícem jmen a adres zákazníků, a poslední z nich je Leopold Heim, takže si závěr domyslete sám. Trochu jsme ho povzbudili a on tvrdí, že šéfem té vyděračské bandy byl Matthew Birch, jenže to mu nebaštím. Baštím to, že viděl Birche v úterý odpoledne v tom cadillaku, který řídila nějaká ženská. Nebaštím mu, že ji nepoznal a nemohl by ji identifikovat. Ani to –"
„Pokračujte s ním. Proč mě vyrušujete, když jste s ním v polovičce?"
„Protože vyrušili nás. Dennis Horan zajel do hořejší garáže, dal bzučákem smluvené znamení do suterénu, Orrie ho sbalil a přivedl ho sem dolů. Horan je teď z doslechu, ale ti druzí dva jsou tady se mnou. Chci se vás zeptat, jaký druh a míru povzbuzení máme užít vůči členovi advokátní komory. Samozřejmě že přišel za Eganem a patří k té bandě, jenže to nemám písemně."
„Je pan Horan pohmožděný?"
„Sotva jsme se ho dotkli."
„Vyslýchali jste ho nějak?"
„Ne, radši jsem zavolal vás."
„To je velmi uspokojivé. Počkejte u aparátu, než se probudím."
Počkal jsem. Trvalo plnou minutu, jestli ne víc, než se znovu ozval. „Jak jste rozmístěni?"
„Fred a já jsme v suterénní místnosti s Ervinem a Eganem. .Saul je s Horanem mimo místnost. Orrie nahoře čeká, aby uvítal případné návštěvníky."
„Zavolejte pana Horana a omluvte se mu."
„Mějte přece slitování!"
„Já vím, ale je to právník a nedáme mu do ruky žádné trumfy. Ohrožoval Ervin nebo Egan někoho se zbraní v ruce?"
„Oba. Freda. Vzali mu pistoli, přivázali ho k židli a zrovna mu kroutili prsty kleštěmi na ohýbání drátu, když jsem je překvapil."
„Dobrá. Máte proti nim tedy dva paragrafy, pokus vydírání na Saulovi a ozbrojené napadení Freda. Poslechněte si instrukce."
Poslechl jsem si je. Některé byly příliš heslovité, takže jsem ho požádal o jejich rozvedení. Konečně jsem řekl, že je mi doufám všechno jasné. Na závěr mi doporučil, abych si nechal Eganův notes, nikomu se o něm nezmiňoval a uložil ho do trezoru, hned jak se vrátím domů. Zavěsil jsem, šel jsem otevřít dveře a zavolal jsem na Saula, aby zavedl Horana dovnitř.
Horan, se netvářil nijak výmluvně. Zřejmě se rozhodl pro určitý postup a ten vyžadoval, aby si nasadil bezvýraznou masku. Posadil se na židli jako beránek a neprojevil žádný zájem o Ervina ani o Egana, až na letmý pohled na ležící postavy, když vcházel do místnosti.
Obrátil jsem se k němu. „Jestli dovolíte, pane Horane, musím něco povědět těmhle dvěma. Posloucháte mě, Ervine?"
„Ne."
„Jak je libo. Dopustil jste se zločinu napadení Freda Durkina s nabitou střelnou zbraní a spáchal jste na něm násilí kleštěmi. Posloucháte vy, Egane?"

„Slyším vás.“
„Vy jste se taky dopustil napadení se zbraní, kterou jsem vám vystřelil z ruky. Kromě toho jste se pokusil vydírat Saula Panzera, což je další zločin. Osobně bych nejradši zavolal poldům, aby si pro vás dva přišli, jenže pracuju pro Nera Wolfa, a ten se na to možná bude dívat jinak. Chce vám položit nějaké otázky a já vás oba odvezu do jeho domu. Jestli dáváte přednost policejní stanici, řekněte to, ale to je jediná druhá možnost, kterou máte na vybranou. Jestli se pokusíte o útěk, zažijete pěkné překvapení, nebo možná ani ne.“
Otočil jsem se k právníkovi. „Pokud jde o vás, pane Horane, upřímně se vám omlouvám. Při srážce s těmihle dvěma typy jsme zažili velké nervové vypětí a Orrie Cather projevil trochu přehnanou horlivost, stejně jako já. Telefonoval jsem právě panu Wolfovi a ten mi uložil, abych vám vyslovil jeho politování nad tím, jak s vámi jednali jeho zaměstnanci. Měl bych se myslím omluvit ještě za jednu maličkost když jsem vám tady venku představoval Saula Panzera, zapomněl jsem, že vás dneska navštívil ve vaší kanceláři pod jménem Leopold Heim. Muselo vás to zmást. To by tak bylo všechno, ledaže byste chtěl něco poznamenat. Jděte si teď po svých záležitostech a doufám, že nám dnešek nebudete mít za zlé ne, moment, zrovna mě něco napadlo.“
Obrátil jsem se k Eganovi. „Chceme se zachovat naprosto fér, Egane, a teď jsem si uvědomil, že možná budete chtít advokáta, až budete s panem Wolfem, a tenhle pán je shodou okolností právník. Jmenuje se Dennis Horan. Nevím, jestli bude ochoten zastupovat vás, ale můžeme ho o to požádat, jestli chcete.“
Dosud si myslím, že to byl jeden z Wolfových nejvtipnějších drobných tahů, a pohledu na jejich obličeje bych se nebyl vzdal ani za týdenní plat. Egan natočil hlavu, aby se podíval na Horana, zřejmě v očekávání nějakého vodítka. Jenomže Horan sám potřeboval vodítko. Můj návrh ho překvapil nečekaně a měl příliš mnoho aspektů. Přijmout jej bylo pro Horana riskantní, poněvadž by ho to s Eganem svázalo, a on nevěděl, co všechno Egan vyklopil. Zamítnout jej však bylo právě tak riskantní, dokonce dvojnásob riskantní, poněvadž Egan by si mohl myslet, že ho Horan hází přes palubu, a taky proto, že Egan byl na cestě k pohovoru s Nerem Wolfem a nedalo se předvídat, jak při něm obstojí. Otázka byla zatraceně komplikovaná a důležitá, aby se na ni dalo odpovědět rovnou z voleje, a pozorovat Horana, jak mrká svými dlouhými řasami a snaží se zachovat bezvýraznou masku, zatímco mu to vířilo v hlavě, byl hotový požitek. Mlčení protrhl Egan. „Mám u sebe něco v hotovosti na zálohu, pane Horane. Pokud vím, právníci mají svým způsobem povinnost hájit lidi v maléru.“
„Svým způsobem, pane Egane.“ Tenorek se stěží prodíral z hrdla. „Mám teď moc napilno.“
„Já mám taky zatraceně napilno.“
„Jistěže. Ano. Ovšem.“ Horan se napřímil. „No dobrá. Uvidíme, co pro vás budu moct udělat. Budeme si o tom muset promluvit.“
Zazubil jsem se. „Všechno, co řeknete,“ prohlásil jsem, „bude mít posluchače. Jdeme, mládenci! Rozvažte je! Frede, vezmi si s sebou ty kleště jako suvenýr.“

13

Potřebuju spát osm a půl hodiny a radši spím devět hodin. Každé ráno, když mi budík vedle postele zapne v půl osmé rádio, převalím se tak, aby mi nehrálo do uší. Za minutu se převalím zpátky, natáhnu se, vypnu je, chvíli je mi dobře a snažím se namluvit si, že je neděle. Jenomže zatraceně dobře vím, že Fritz pro mě bude mít v 8.10 připravenou snídani. Dvě či tři minuty zápolím s touhou zavolat mu domácím telefonem, že se dnes trochu zdržím, pak to vzdám, odkopnu pokrývku, vyhoupnu se nohama z postele, vstanu a začnu se dívat skutečnosti tváří v tvář.
To úterní ráno bylo jiné. Nařídil jsem si budíka o hodinu dřív, na půl sedmou, a když to cvaklo a rádio spustilo s tím zatraceně bujarým ranním vyhráváním, vypnul jsem je a skočil jsem na podlahu jediným zoufale křečovitým kmihem. Strávil jsem ve vodorovné poloze akorát dvě hodiny. Osprchoval jsem se, oholil, učesal a vykartáčoval, oblékl se, sešel dolů a vstoupil jsem do předního pokoje.
Nenaskytl se mi tam žádný utěšený pohled. Mortimer Ervin byl natažený na koberci s jednou poduškou z gauče pod hlavou. Pyskoun Egan ležel na gauči. Dennis Horan se rozvaloval ve vycpávané lenošce, uválený, ale ne odpočatý. Saul Panzer seděl v křesle zády k oknu, se všemi svěřenci v jedné řadě před sebou, aby si nemusel moc namáhat oči.
„Dobré jitro,“ pozdravil jsem nevesele. „Za chvíli bude snídaně.“
„To je nesnesitelné!“ vypískl Horan.
„Tak to nesnášejte. Řekl jsem vám už aspoň pětkrát, že vás tady nikdo nedrží. Pokud jde o ty dva, je to pro ně přímo luxusní. Leží si na gauči a na měkkém koberci. Doktor Vollmer, kterého jsme ve dvě ráno vytáhli z postele, aby ošetřil Mortovi ruku, je jeden z nejlepších lékařů. Přímo se překonáváme. Pan Wolfe nechtěl, abyste si myslel, že využívá situace nefér způsobem, kdyby je vyslechl dřív, než uvědomí ramena zákona, takže ani nevstal, aby se na ně podíval. Zůstal zavřený ve svém pokoji, buďto v posteli, nebo na pochodu sem a tam, to vám přesně neřeknu. V jednu čtyřicet po půlnoci jsem ve vaší přítomnosti a ve vašem doslechu telefonoval manhattanskému oddělení pro vraždy, že pan Wolfe má důležité sdělení osobně pro inspektora Cramera a že by ocenil, kdyby ho Cramer podle svých možností co nejdřív navštívil. Pokud jde o vaše přání zůstat sám se svým klientem, nemohli jsme takového lotra jako Egana dobře spustit z očí. Měli bychom pak s Cramerem peklo. Jak se daří, Saule?“
„Výborně. Vyspal jsem se tři hodiny, než jsem v pět třicet vystřídal Freda.“
„Nevypadáš na to. Půjdu se postarat o snídani.“
Zatímco jsem byl v kuchyni s Fritzem, přišel tam Fred, plně oblečený, s ohromující novinou. Dávali si s Orriem dvacet ve dvojité posteli v jižním pokoji, v tomtéž patře se mnou, a probudilo je klepání na strop v pokoji o patro níž, tedy ve Wolfově.
Fred se šel dolů podívat a Wolfe mu řekl, aby za ním poslal Orrieho. Musel bych hluboko pátrat ve své paměti, abych vyhrabal precedenční případ, kdy se Wolfe pustil do jakékoli práce před snídaní.

Fritz měl s přípravou a naservírováním osmi snídaní, nepočítajíc jeho vlastní, plné ruce práce, ale pomohli jsme mu s Fredem tím, že jsme do předního pokoje dali stůl a odnesli tam příbory i jídlo. Sami jsme jedli v kuchyni a právě jsme spořádávali svůj díl kukuřičných vdolečků, pečené šunky a medu, když vpochodoval Orrie a zavelel Fritzovi: „Pusťte z hlavy ty flákače a postarejte se o mě! Mám před sebou poslání a kručí mi v břiše. Archie, ty mi vyplázni pět stovek. Zatímco budeš pryč, čajznu ti židli. Taky mi dej jméno toho podniku se spoustou chlápků, co volají lidi telefonem za tolik a tolik od tisícovky hovorů."
Podržel jsem si svou židli, dokud jsem nedosnídal, včetně druhého šálku kávy, takže Orrie musel posedět na štokrleti. Teprve potom jsem vyšel vstříc jeho objednávce. Bylo bezúčelné snažit se uhodnout, na co potřeboval těch pět stovek, ale jestli z nich měla podstatná část padnout na telefonické volání ve velkém, mohl jsem se aspoň pokusit vykoumat to z cvičných důvodů. Poněvadž jsem v noci po uložení našich hostů v přízemí podrobně referoval Wolfovi v jeho pokoji, věděl všechno, co jsem věděl já, ale nic víc. Kdo tedy mohli být ti kandidáti na tisíc telefonických volání? Nebyli to lidé z Eganova seznamu zákazníků, poněvadž ten ležel zamčený v trezoru – viděl jsem ho tam, když jsem z přihrádky na vydání vyndával oběživo pro Orrieho – a Orrie si o něj neřekl. Zaregistroval jsem si tu otázku v hlavě k dalšímu uvážení ve volných chvílích, jestli se mi vůbec nějaká naskytne. Nebylo to poprvé, co Wolfe poslal někoho z pomocníků na pochůzku bez předchozí konzultace se mnou.
V osm hodin, když Fritz už přinesl Wolfův podnos zpátky dolů, Orrie odešel, já sklidil nádobí od snídaně z předního pokoje a pomáhal jsem v kuchyni s mytím nádobí, zazněl zvonek u domovních dveří. Hodil jsem utěrku na stůl, vyšel jsem do předsíně, a jakmile jsem na zápraží uviděl inspektora Cramera a seržanta Purleyho Stebbinse, nemusel jsem je zdržovat tím, že bych si šel pro instrukce. Ty jsem už měl, a tak jsem jim šel otevřít, jen cestou k domovním dveřím jsem se pohledění přesvědčil, že dveře do předního pokoje jsou zavřené, a uvítal jsem hosty na prahu.
Nehnuli se však dál. „Máme někam naspěch," zachrčel Cramer. „Co mi máte co povědět?"
„Já nic. To pan Wolfe. Pojďte dál!"
„Nemůžu na něj čekat."
„To taky nemusíte. On očekává už šest hodin netrpělivě vás."
Vešli dovnitř a zamířili do kanceláře. Když jsem tam vstoupil těsně za nimi, Cramer zavrčel: „Není tady."
Nevšímal jsem si toho, vybídl jsem je, aby se posadili, přistoupil jsem ke svému psacímu stolu, zavolal jsem do Wolfova pokoje domácím telefonem a ohlásil jsem mu, kdo přišel. Cramer si vytáhl z kapsy cigáro, poválel je mezi dlaněmi, zkontroloval jeho konec, jako by zjišťoval, jestli je někdo neotrávil nějakým vzácným a neznámým jedem, strčil si je mezi zuby a zakousl se do něho. Nikdy jsem ještě neviděl, že by si doutník zapálil. Stebbins seděl a úkosem mě pozoroval. Protivilo se mu, že jeho nadřízený ztrácí čas návštěvou u Wolfa, když je v plném proudu vyšetřování série senzačních vražd, a nesázel bych se, že by se mu to neprotivilo, i kdyby věděl, že máme vraha i s obsáhlými důkazy v hrsti a čekáme s ním na něho.
Ozvalo se bzučení klesající zdviže a Wolfe za okamžik vstoupil. Pozdravil společnost bez nadšení, přistoupil ke svému psacímu stolu, a dřív než si za něj sedl, se zeptal: „Co vás tak dlouho zdrželo? Pan Goodwin vám telefonoval víc než před šesti hodinami. Mám plný dům pochybných individuí a chci se jich zbavit."
„To vynechte!" utrhl se Cramer. „Máme naspěch. Jakých individuí?"
Wolfe se posadil a dal si na čas s uhnízděním. „Především," řekl, „máte co podotknout k obvinění slečny Esteyové, že pan Goodwin jí nabídl na prodej zprávu o rozhovoru, který jsem měl s paní Frommovou?"
„Ne. To je věc obvodního prokurátora. Vykrucujete se."
Wolfe pokrčil rameny. „Za druhé, pokud jde o ty pavoučí náušnice. Koupila je paní Frommová v jednom klenotnictví v centru města v pondělí jedenáctého května odpoledne. Jak jste nepochybně zjistili, druhý podobný pár pravděpodobně v New Yorku neexistuje a nikdy neexistoval."
Stebbins vytáhl zápisník. Cramer se zeptal: „Jak jste přišel na tohle?"
„Pátráním. Sděluju vám fakt. Jak jsem k němu přišel, je moje věc. Viděla je ve výloze, koupila je, zaplatila za ně šekem a odnesla si je s sebou. Poněvadž máte přístup ke kontrolním kuponům jejích šeků, můžete patrně zjistit to klenotnictví a ověřit si to, ale nedovedu si představit pošetilejší plýtvání časem. Za ten fakt vám ručím a úvaha vám ukáže, že je krajně významný."
„V jakém smyslu?"
„Ne. Interpretujte si ho sám. Já vám jenom poskytuju fakta. Tohle je další. Znáte Saula Panzera."
„Znám."
„Včera zašel do kanceláře Společnosti pro pomoc válečným uprchlíkům, představil se tam pod jménem Leopold Heim, udal jako svou adresu jistý laciný hotel na První avenue a mluvil se slečnou Angelou Wrightovou a s jedním mužem jménem Chaney. Řekl jim, že je v naší zemi ilegálně, že má strach z prozrazení a z deportace, a požádal je o pomoc. Odpověděli mu, že jeho potíže se vymykají jejich oboru činnosti, poradili mu, aby si zašel za nějakým právníkem, a dali mu jméno Dennise Horana. Šel za panem Horanem, mluvil s ním a potom se vrátil do svého hotelu. Krátce před osmou hodinou večer za ním přišel do hotelového pokoje nějaký člověk a nabídl mu ochranu před odhalením a šikanováním za úplatu deseti tisíc dolarů. Pan Panzer vám sdělí bližší podrobnosti. Dostal lhůtu čtyřiadvaceti hodin, aby dal dohromady všechny peníze, co sežene, a když ten člověk odešel, pan Panzer ho sledoval. Znamenitě se v tom vyzná."
„To vím, že vyzná. Co potom?"
„Přeskočíme teď k panu Goodwinovi. Než se však ujme slova, měl bych vysvětlit, že jsem vyšel z určitého předpokladu o tom muži, co seděl minulé úterý v autě vedle ženy, která požádala Peta Drossose, aby sehnal poldu. Předpokládal jsem, že ten muž byl Matthew Birch."
Cramer vypoulil oči. „Proč Birch?"
„To nemusím rozvíjet, poněvadž se to opodstatnilo. Byl to Birch. Další fakt."

„Doložte mi to. Tohle se musí dokázat pořádně!“
„To udělá pan Goodwin. Dostane se k tomu. Archie, začněte Fredovým telefonickým zavoláním včera večer a pokračujte pak dál.“
Udělal jsem to. Poněvadž jsem věděl předem, že to přijde dřív či později na program, strávil jsem skoro hodinu tím, že jsem si to v duchu pečlivě prošel – když jsem v noci od půl čtvrté do půl páté seděl na stráži v předním pokoji – a došel jsem k závěru, že musím vynechat jenom dvě podstatnější okolnosti: způsob, jakým jsme povzbudili Pyskouna Egana k výpovědi, a Eganův notes. O notesu neměla padnout ani zmínka, a taky nepadla.
Wolfe v noci při naší poradě ve svém pokoji řekl, že kdyby se z toho později vyklubal závažný důkaz, budeme muset s notesem vyrukovat, ale jinak ne.
Až na ty dvě věci jsem vyklopil všechno. Stebbins si začal dělat poznámky, ale v poloviče toho nechal. Bylo toho na něj moc. Odevzdal jsem mu Mortův revolver a předvedl jsem mu kleště, které měly čelisti tlustě omotané černou lepicí páskou, aby nedošlo k poškození kůže a zhmoždění masa. Když jsem skončil, Cramer se Stebbinsem seděli a dívali se na sebe.
Cramer se obrátil na Wolfa. „To potřebuje kapku utřídit.“ „Ano,“ souhlasil Wolfe. „To tedy potřebuje.“
Cramer se zeptal Stebbinse: „Známe toho Egana?“
„Já ne, ale já dělám odjakživa vraždy.“
„Sežeňte Rowcliffa, ať o něm rychle zjistí, co se dá.“ Uvolnil jsem své místo, Purley si na ně sedl a vytočil číslo.
Zatímco telefonoval, Cramer seděl s doutníkem v prstech, škaredil se na něj a třel si rty klouby druhé ruky. Tvářil se přesně tak, jako by se rozhodoval, jestli má nechat žvýkání cigár. Když Purley dotelefonoval a vrátil se do své klubovky, Cramer se podíval na Wolfa.
„Horan je v tom až po krk, ale nemůžeme ho teďka zadržet.“
„Já ho nedržím. Drží se dobrovolně svého klienta.“
„No jo, já vím. Tohle vám tedy přiznáváni. Namočilo to Horana důkladně. Jestli přimějeme Egana, aby zazpíval, máme to v hrsti.“
Wolfe zavrtěl hlavou. „Vraha třeba ne. Egan možná ví o těch vraždách právě tak málo jako vy.“
To byla sprostá ťafka, ale Cramer ji ignoroval. „Dáme mu příležitost,“ prohlásil. „Spoustu příležitosti. Musím si to utřídit. Nemáme absolutní jistotu, že s tou ženskou v autě seděl Birch. Co jestli ne? Co jestli to byl jeden z těch chudáků, které ta banda ždímala? Ta ženská byla jedna z bandy, ta, co dává Eganovi telefonicky pokyny. Bála se, že ji ten chlápek zabije, tak řekla Petovi, aby sehnal poldu. Sama se z toho nějak vyvlíkla, ale ten chlápek pak v noci pad na Birche, co tu bandu ved, a zabil ho. Potom si uvědomil, že ho Pete může identifikovat, zabil možná i tu ženskou, jenže její tělo se nenašlo – a proto příští den zabil Peta. Pak si uvědomil, že paní Frommová vede tu Společnost, a tak zabil i ji. Panebože, v tom je spousta možností, tahle banda a Horan v ní. Takoví lidé jsou zoufalí a jsou jich v New Yorku tisíce – lidí, co jsou tady ilegálně a mají strach z vykopnutí. Hotová pastva pro vyděrače. Někde musí existovat seznam obětí, ze kterých ti parchanti tyli, a ten bych rád měl v ruce. Vsadil bych se, že na něm bude i ten vrah. Vy ne?“
„Ne.“
„Vy abyste ve všem neodporoval! Proč ne?“
„Ještě jste si to dost neutřídil, pane Cramere. Ale podle toho, že spěcháte přišít vinu nějaké oběti těch vyděračů, musí vám pořádně téct do bot. Došlo ke třem vraždám. Jestliže předpokládáme, abychom v tom měli nějaký pořádek, že všechny spáchal jeden vrah, dají se eliminovat všichni podezřelí, které máte po ruce?“
„Ne.“
„Kdo se dá eliminovat?“
„Úplně vyškrtnout nemůžeme nikoho. Jsou v tom samozřejmě komplikace. Například paní Horanová tvrdí, že v pátek v noci se její manžel vrátil domů deset minut nato, co šel paní Frommovou vyprovodit dolů k jejímu vozu, že si lehl a zůstal v posteli, jenomže to je manželčino svědectví ve prospěch manžela. Jestli se chystáte vyrukovat s nějakým kandidátem, nenechte se ode mne odradit. Máte nějakého?“
„Ano.“
„Čerta máte! Jmenujte mi ho!“
„Ptal jste se, jestli mám nějakého kandidáta, ne jestli jsem připraven jmenovat ho. To možná budu za hodinu, nebo za týden, ale ne teď.“
Cramer zavrčel. „Buďto se vytahujete, což by nebylo nic nového, nebo si něco necháváte pro sebe. Připouštím, že se vám podařil zátah – ta vyděračská banda, Egan, a když budeme mít štěstí, i Horan – a jsem vám velice zavázán. V pořádku. Ale nic z toho neukazuje na vraha. Co ještě? Jestli vám jde o dohodu, k službám. Dám vám k dispozici všechno, co víme, ptejte se mě, na co chcete, – o to vám samozřejmě jde – když mi na revanš dáte k dispozici všechno, co víte vy.“
Stebbins ze sebe vyrazil jakýsi zvuk, a pak se zatvářil, že k ničemu nedošlo.
„To je teoreticky poctivý a přímý návrh,“ řekl Wolfe, „jenomže prakticky nemá žádný smysl. Za prvé jsem vám totiž už všechno, co vím, k dispozici dal, a za druhé, vy nevíte nic, co bych chtěl nebo potřeboval.“
Cramer a Stebbins na něho zůstali civět, s překvapením i podezřením zároveň.
„Pověděl jste mi už,“ pokračoval Wolfe, „že jste nikoho z možných pachatelů neeliminovali, víc než tři dni od zavraždění paní Frommové. To mi stačí. Máte teď v ruce desítky tisíc slov hlášení a výpovědí, a já připouštím, že někde v té hromadě je snad zahrabaná nějaká skutečnost nebo věta, kterou bych mohl pokládat za průkaznou, ale i kdybyste mi tady tu fůru vyklopil, nehodlám se v ní brodit. Kolik stránek například máte o minulosti, stycích a nedávných pohybech slečny Angely Wrightové?“
„Habaděj,“ zabručel Cramer.

„Samozřejmě. Nijak to nezlehčuju. Takové směry pátrání vás často přivedou k řešení, ale je očividné, že v tomhle případě vám neposkytly ani náznak řešení, poněvadž jinak byste tady nebyl. Našel bych třeba ve vašich spisech odpověď na tuhle otázku: Proč se ten muž, který Peta zabil za bílého dne a na ulici plné lidí, odvážil rizika, že ho někdo z diváků později může identifikovat? Nebo na tuhle: Jak si vyložit známá fakta o těch náušnicích – jedenáctého května je koupila paní Frommová, devatenáctého května je na sobě měla jiná žena, a dvaadvacátého května je měla paní Frommová? Objevili jste o těch náušnicích nějaký jiný fakt? Že by se s nimi kdykoli jindy objevila kterákoli žena?“
„Ne.“
„Právě proto jsem si obstaral vlastní odpovědi, ale protože vám je nemůžu vyložit, aniž bych jmenoval svého kandidáta, bude to muset počkat. Zatím –“
Zarazil se, protože dveře do předsíně se začaly otvírat. Pootevřely se natolik, že jimi vklouzl Fred Durkin a dal mi znamení, abych šel k němu.
Vstal jsem, ale Wolfe se ho zeptal: „Co je, Frede?“
„Vzkaz pro Archieho od Saula.“
„Řekněte nám ho. Dělíme se s panem Cramerem o všechno.“
„Ano, pane. Horan s vámi chce mluvit. Hnedka. Naléhavě.“
„Ví, že jsou tady pan Cramer s panem Stebbinsem?“
„Ne, pane.“
Wolfe se obrátil ke Cramerovi. „Ten Horan je hyena a jde mi na nervy. Myslím, že byste s ním radši jednali na své vlastní půdě i s těma druhýma dvěma. Proč si je neodvedete?“
Cramer se na něj upřeně zadíval. Vytáhl si cigáro z úst, půl minuty je držel a strčil si je zase zpátky mezi. zuby, „Byl bych myslel,“ začal ne zvlášť jistě, „že znám všechny vaše triky, ale tohle je něco nového. Ať mě hrom bací, jestli to chápu. Měl jste tady Horana s tím advokátem Maddoxem a vyhnal jste je. Zrovna tak Paula Kuffnera. Teď tady máte v předním pokoji Horana a ty druhé dva, a vy je ani nechcete vidět, třebaže pořád tvrdíte, že jdete po vrahovi. Znám vás moc dobře na to, abych se vás ptal, proč to, ale namouduši bych na to rád přišel.“ Otočil se hlavou k Fredovi. „Přiveďte Horana sem!“
Fred se bez pohnutí podíval na Wolfa. Wolfe si povzdechl. „No dobrá, Frede.“

14

Vteřinu jsem si myslel, že Dennis Horan opravdu udělá čelem vzad a vezme do zaječích. Vnesl se dovnitř jako člověk s určitým záměrem, zarazil se, když viděl, že máme společnost, pokročil o čtyři kroky, poznal Cramera a znovu strnul. Právě v tom okamžiku jsem myslel, že práskne do bot.
„Ach,“ vydechl konečně. „Nechtěl jsem vyrušovat.“
„Ale vůbec ne,“ ujistil ho Cramer. „Posaďte se. Zrovna jsme o vás mluvili. Jestli máte něco na srdci, klidně s tím ven! Slyšel jsem, že jste náhodou tady.“
Vzhledem k atmosféře a k okolnostem, včetně té těžké noci, kterou měl za sebou, se Horan držel docela dobře. Musel se bleskově rozhodnout, jestli má kvůli neočekávané přítomnosti představitelů zákona nějak změnit připravený program, a zřejmě to dokázal, zatímco si přitahoval klubovku mezi Stebbinse a Cramera a usazoval se v ní. Jakmile seděl, přeletěl očima z Cramera na Wolfa a zpátky na Cramera.
„Jsem rád, že jste tady,“ řekl.
„Já taky,“ zaduněl Cramer.
„Protože si možná pomyslíte, že jsem vám dlužen omluvu,“ pokračoval Horan, „i když s vámi třeba nebudu souhlasit.“ Jeho tenorek se o dva tóny snížil. „Pomyslíte si možná, že jsem vám měl povědět o rozmluvě, kterou jsem měl v pátek večer s paní Frommovou.“
Cramer se na něj tvrdě podíval. „O té jste nám pověděl.“
„Ano, ale ne všechno. Stál jsem před krajně obtížným rozhodnutím a domníval jsem se, že jsem se rozhodl správně, ale teď si tím nejsem docela jistý. Paní Frommová mi řekla něco, co by v případě zveřejnění mohlo uškodit Společnosti pro pomoc válečným uprchlíkům. Byla předsedkyní Společnosti a já jejím právním zástupcem, takže její sdělení bylo chráněno služebním tajemstvím. Za normálních okolností je ovšem nepřípustné, aby právní zástupce takové sdělení prozradil, ale musel jsem se rozhodnout, jestli nejde o případ, kdy převažuje obecný zájem. Rozhodl jsem se, že Společnost má právo spolehnout se na mou diskrétnost.“
„Ze zápisu myslím nevysvitne žádný váš náznak, že byste něco zamlčoval.“
„To patrně nevysvitne,“ připustil Horan. „Prohlásil jsem možná dokonce, že jsem vám vypověděl všechno, co ten večer bylo řečeno, ale víte, jak to chodí.“ Chvilku si myslel, že by se měl usmát, a pak zase, že by se neměl usmívat. „Došel jsem minule k jistému rozhodnutí, to je všechno, a teď si myslím, že bylo mylné. Nebo bych je teď aspoň chtěl změnit. Paní Frommová si mě v pátek po večeři vzala stranou a řekla mi něco, co mě hrozně šokovalo. Dostala prý informaci, že někdo spojený se Společností dodává jména lidí, kteří jsou v naší zemi ilegálně, nějakému vyděrači nebo gangu vyděračů, a že ti lidé to pak odnášejí; že ten vyděrač nebo šéf toho gangu byl nějaký Matthew Birch, který byl v úterý v noci zavražděn; že do toho je zapletený nějaký Egan; a že –“
„Nejste Eganův právní zástupce?“ zeptal se Cramer.
„Ne. To byl omyl. Jednal jsem z okamžitého impulsu. Rozmyslel jsem si to a řekl jsem mu, že ho zastupovat nemůžu. Paní Frommová mi taky řekla, že vyděrači se prý scházejí v jedné garáži na Desáté avenue – udala mi její jméno a adresu. Chtěla na mně, abych tam o půlnoci zašel, tu noc z pátku na sobotu. Řekla mi, že na druhém pilíři vlevo je v té garáži signální tlačítko a že jím mám dát znamení, dvakrát krátce, jednou dlouze a jednou krátce, a pak že mám jít dozadu a po schodech do suterénu. Nechala mi na vůli, jak mám postupovat vůči komukoli, koho tam snad najdu, ale

zdůraznila mi, že hlavní věc je zabránit každému skandálu, který by poškodil Společnost. To byla celá ona! Vždycky myslela na druhé a nikdy na sebe!“
Odmlčel se, zřejmě na okamžik přemožen dojetím. Cramer se ho zeptal: „A šel jste tam?“
„Vy víte, že nešel, pane inspektore. Jak jsme vám vypověděli s mou ženou, když jsem paní Frommovou vyprovodil dolů k jejímu vozu, vrátil jsem se domů a šel jsem si lehnout. Paní Frommové jsem řekl, že si to chci rozmyslet. Byl bych tam nejspíš šel příští noc, v sobotu, ale dopoledne přišla zpráva o smrti paní Frommové a ten strašný šok –“ Horan se opět musel odmlčet.
„Upřímně řečeno,“ ujal se znovu slova, „doufal jsem, že vraha dopadnete a že zločin nebude v žádné spojitosti se záležitostmi Společnosti. Proto jsem se vám o té rozmluvě nezmínil. Ale minula neděle a pondělí a já se začal obávat, že jsem udělal chybu. Včera večer jsem se rozhodl něco podniknout. Zajel jsem k té garáži, vjel jsem rovnou dovnitř a našel jsem na druhém pilíři opravdu tlačítko. Stiskl jsem je, abych dal signál, o kterém mi řekla paní Frommová, a ozvala se odpověď bzučákem. Sotva jsem vykročil dozadu do garáže, nějaký člověk, který tam číhal, vytáhl pistoli a rozkázal mi, abych šel podle jeho pokynů. To jsem udělal. Zavedl mě dozadu ke schodům a poručil mí, abych po nich sestoupil. U paty schodů stál jiný muž s pistolí, kterého jsem poznal – Archie Goodwin.“
Pokynul hlavou směrem ke mně. Jeho pokynutí jsem neopětoval. Pokračoval dál. „Viděl jsem ho předtím v sobotu v téhle kanceláři. Třebaže jsem se přestal bát o své bezpečí, protivilo se mi přirozeně, že na mě míří pistolemi, a protestoval jsem. Goodwin zavolal z vedlejší místnosti dalšího muže, také ozbrojeného, a ten mě odvedl k protější zdi a držel mě tam v šachu. I tohohle druhého muže jsem viděl už předtím. Navštívil mě včera dopoledne v mé kanceláři, řekl mi, že se jmenuje Leopold Heim, a já mu –“
„Já vím,“ zarazil ho Cramer. „Dokončete to s tou garáží.“
„Jak si přejete, pane inspektore, samozřejmě. Za chvíli Goodwin zavolal na toho muže, kterému říkal Saul, aby mě přivedl do místnosti. Byli tam další dva muži, jeden zjevně s Goodwinem, a druzí dva leželi na zemi se spoutanýma nohama. Goodwin řekl, že právě telefonoval Nerovi Wolfovi, a omluvil se mi. Potom krátce oznámil těm dvěma na zemi, že se dopustili zločinů a že je odveze k Wolfovi k výslechu, a jednomu z nich, kterého jmenoval Egan, řekl, že jsem právník a že bych možná byl ochoten zastupovat ho. Když mě o to ten muž požádal, souhlasil jsem, a teď se musím přiznat, že jsem jednal nerozvážně. Vysvětluji to tím, že jsem nebyl plně při smyslech, ačkoli nemůžu chtít, abyste to omluvil. Předtím mě komandovali s namířenými pistolemi a kromě toho se mi protivil Goodwinův svévolný záměr dopravit ty lidi do domu svého zaměstnavatele, když patřičný postup vyžadoval, aby uvědomil úřady. Souhlasil jsem tedy, přijel jsem s nimi sem a tady jsem byl držen .celou noc. Je –“
„Ne,“ namítl jsem. „Oprava. Nikdo vás tu nedržel. Řekl jsem vám několikrát, že se můžete sebrat a jít si po svých.“
„Oni tu byli drženi a mě držel ten pošetilý slib, který jsem dal. Přiznávám, že to byla pošetilost, a lituju toho. Ve světle těchhle posledních událostí jsem musel, byť i nerad, dojít k závěru, že smrt paní Frommové možná přece jen souvisí se záležitostmi Společnosti, nebo s někým ze zaměstnanců Společnosti, a v tom případě je moje povinnost jasná. Proto ji teď plním, zevrubně a upřímně, a doufám i užitečně.“
Vytáhl kapesník a utřel si důkladně čelo, tváře i krk. „Neměl jsem příležitost k ranní toaletě,“ řekl omluvně. To byla sprostá lež. Měl k dispozici dobře vybavenou koupelnu, kam vedou dveře z předního pokoje i z kanceláře, a také v ní byl. Jestliže se v té době ještě nerozhodl splnit zevrubně, upřímně a užitečně svou povinnost, takže nechtěl Egana spustit z očí na tak dlouho, co by potřeboval, aby si umyl obličej, to už byla jeho záležitost.
Cramerův tvrdý pohled nijak nezjihl. „Za užitečnou pomoc jsme vždycky vděční, pane Horane,“ řekl mu ne zvlášť vděčným tónem. „I když je trochu opožděná. Kdo slyšel tu vaši rozmluvu s paní Frommovou?“
„Nikdo. Jak jsem řekl, vzala si mě stranou.“
„Pověděl jste někomu o té rozmluvě?“
„Ne. Řekla mi, abych se o tom nezmiňoval.“
„Koho paní Frommová podezírala, že je do toho zapletený?“
„To jsem už uvedl. Matthewa Birche a toho Egana.“
„Ne. Myslím z lidí spojených se Společností.“
„O tom nemluvila. Měl jsem dojem, že nepodezírala nikoho jmenovitě.“
„Od koho dostala tu informaci?“
„To nevím. Neřekla mi to.“
„Tomu se dá těžko věřit.“ Cramer se držel na uzdě. „Mluvila o spoustě podrobností – jmenovala Birche a Egana, znala jméno i adresu té garáže, věděla dokonce o tom tlačítku na pilíři a znala signál. To vám neřekla, odkud to všechno ví?“
„Ne.“
„Ptal jste se jí na to?“
„Ovšemže. Odpověděla, že mi to nemůže říct, poněvadž se to dověděla důvěrně.“
Upíraly se na něho čtyři páry našich očí. Jeho oči s naběhlými zarudlými víčky a s dlouhými prohnutými řasami visely na Cramerovi. Nám všem, včetně jeho, byla situace naprosto jasná. Věděli jsme, že lže, až se práší, a on věděl, že to víme. Byl v tom až po krk a teď se pokoušel vyškrabat se z toho. Musel si vycucat z prstu nějaké vysvětlení, proč byl v garáži, a zejména, jak věděl o tom tlačítku a proč jím dával znamení. Celkem si nevedl nijak špatně. Poněvadž paní Frommová byla mrtvá, mohl ji citovat, jak si zamanul, a poněvadž byl mrtev i Birch, neriskoval nic tím, že ho jmenoval. Jeho hlavní problém byl Egan. Toho nemohl ignorovat, poněvadž ho měl hned vedle, v sousedním pokoji. Nemohl s ním držet basu, poněvadž bylo vyloučeno, aby zastupoval téměř usvědčeného vyděrače, jehož usvědčení poškodí klienta, kterého Horan fakticky dosud právně zastupoval, totiž Spovalup. Egana tedy musel předhodit vlkům. Tak se to aspoň jevilo mně, a protože jsem ostatní tři znal tak dobře a viděl jsem jejich výraz, když se na Horana dívali, jevilo se to stejně i jim.

Cramer se obrátil na Wolfa s tázavě zdviženým obočím. Wolfe zavrtěl hlavou.
Cramer se ozval. „Purley, přiveďte Egana!“
Purley vstal a vyšel. Horan se pohnul v křesle, aby se solidněji usadil, a napřímil se. Čekaly ho perné chvíle, ale sám si o to řekl. „Uvědomujete si ovšem,“ oslovil Cramera, „že ten člověk je zřejmě sprostý zločinec a že je v zoufalé situaci. Je to sotva věrohodný svědek.“
„Mhm,“ odpověděl Cramer a víc to nerozváděl. „Goodwine, co mu dát křeslo tamhle vedle vás, aby byl čelem ke mně?“
Vyhověl jsem mu. Tím se měl Stebbins octnout mezi Eganem a Horanem. Wolfe by tím viděl Egana z profilu, ale protože nic nenamítal, postavil jsem křeslo podle Cramerova přání. Sotva jsem to udělal, vrátil se Stebbins s Eganem. „Semhle sem!“ ukázal jsem mu, a on tam Egana usadil. Sprostý zločinec upřel oči na Dennise Horana, ale ten se na něj ani nepodíval. Pozoroval Cramera.
„Vy jste Lawrence Egan,“ zeptal se Cramer, „známý jako Pyskoun Egan?“
„To jsem.“ Zaznělo to ochraptěle a Egan si odkašlal.
„Já jsem policejní inspektor. Tohle je Nero Wolfe. Co nevidět o vás dostanu hlášení. Máte něco v trestním rejstříku?“
Egan zaváhal a pak vyhrkl. „Snad se to dovíte z toho hlášení, ne?“
„Jisté, ale ptám se vás.“
„Radši se řiďte tím hlášením. Třeba mám špatnou paměť.“
Cramer to přešel. „Archie Goodwin, ten vedle vás, mě informoval, k čemu došlo včera, od chvíle, kdy jste navštívil jednoho člověka v jistém hotelu na První avenue – myslel jste, že se jmenuje Leopold Heim – až do chvíle, kdy jste byl přiveden sem. Projdu si to s vámi později, ale především vám chci povědět, jak na tom jste. Myslíte si možná, že tady máte právního zástupce, který bude hájit vaše zájmy, ale to by byl omyl. Pan Horan vás prý upozornil, že vás zastupovat nemůže a nehodlá. Řekl vám to?“
„Jo.“
„Nemumlejte. Mluvte nahlas! Řekl vám to?“
„Jo!“
„Kdy?“
„Asi před půl hodinou.“.
„Takže víte, že tady žádného zástupce nemáte. Máte na krku dva paragrafy, napadení s nabitou střelnou zbraní a pokus o vydírání. K prvnímu bodu jsou tu dva svědkové, Fred Durkin a Archie Goodwin, takže to je hotovka. Myslíte si možná, že k druhému bodu máme jenom jednoho svědka, Saula Panzera alias Leopolda Heima, ale to je chyba. Pan Horan říká, že minulý pátek večer ho jistá spolehlivá osoba se znalostí faktů informovala, že jste zapletený do vyděračské akce na ždímání peněz z lidí, kteří se dostali do Spojených států ilegálně. Říká, že předtím souhlasil s vaší obhajobou, poněvadž podlehl náhlému impulsu, kterého teď lituje. Říká, že by nezastupoval sprostého zločince, jako jste vy. Říká –“
„To jsem neříkal!“ vypískl Horan. „Jenom jsem –“
„Mlčte!“ vyštěkl Cramer. „Ještě jedno vyrušení a jdete ven! Řekl jste, že Egan je podle vaší informace členem vyděračské bandy? Ano, nebo ne?“
„Ano.“
„Řekl jste, že ho nechcete zastupovat?“
„Ano.“
„Označil jste ho za sprostého zločince?“
„Ano.“
„Tak mlčte, jestli tu chcete zůstat!“ Cramer se vrátil k Eganovi. „Zdálo se mi, že máte právo vědět, co říkal pan Horan, ale my to nepotřebujeme, abychom vám to vyděračství přišili, jak se patří. Leopold Heim nebyl první, a nemyslete si, že nenajdeme někoho z ostatních. S tím si hlavu nelámu. Chci se vás na něco zeptat tady před panem Horanem. Viděl jste ho někdy dřív než včera v noci?“
Egan se kousal do jazyka, nebo v každém případě něco přežvykoval. Z koutku úst mu steklo něco slin, a on si je utřel hřbetem ruky. Pořád ještě mu pracovaly čelisti, pak si propletl prsty a pevně je sevřel. Zřejmě prožíval pekelná muka.
„No?“ povzbudil ho Cramer.
„Musím si to rozmyslet,“ zaskřehotal Egan.
„Rozmyslete si to dobře. Nic si nenamlouvejte! Držíme vás takhle“ – Cramer zdvihl pěst – „za to napadení a vydírání. Kladu vám prostou otázku: Viděl jste pana Horana někdy dřív než včera v noci?“
„Jo. Myslím že jo. Heleďte, co takhle něco za něco?“
„Ne. Nic takového. Jestli obvodní prokurátor a soudce budou chtít nějak ocenit vaši spolupráci, to je jejich věc. Spíš ji ocení, to víte.“
„Jo, to vím.“
„Tak odpovězte na otázku!“
Egan se zhluboka nadechl. „To jste sakra uhod, že jsem ho viděl dřív než včera. Mockrát. Tucetkrát!“ Ušklíbl se na Horana. „Že jo, brácho? Ty kryso všiváckà!“
„To je lež,“ prohlásil Horan klidně, neuhýbaje Eganovu úšklebku. Obrátil se na Cramera. „Vy jste to vyprovokoval, inspektore. Napověděl jste mu to.“
„Tak mu napovím ještě víc!“ odsekl Cramer. „Jak se pan Horan jmenuje křestním jménem?“
„Dennis.“
„Kde má svou kancelář?“
„V čísle sto dvacet jedna ve Východní Jednačtyřicátý ulici.“

„Kde bydlí?“
„Tři sta patnáct Gramercy Park.“
„Jakým jezdí autem?“
„Chryslerem, sedanem z loňského roku.“
„Jaké barvy?“
„Černým.“
„Jaký má telefon do kanceláře?“
„Ridgway tři, čtyři-jedna-čtyři-jedna.“
„Jaký domů?“
„Paláce osm, šest-tři-nula-sedm.“
Cramer se obrátil na mne. „Měl ten člověk příležitost získat všechny ty informace během noci?“
„Neměl. Žádnou z nich.“
„To tedy prozatím stačí. Pane Horane, jste zajištěn jako závažný svědek v případě vraždy. Purley, odveďte ho do vedlejšího pokoje – kdo je tam?“
„Durkin a Panzer s tím Ervinem.“
„Řekněte jim, ať Horana nepouštějí, a vraťte se sem!“
Horan vstal. Byl klidný a důstojný. „Varuju vás, pane inspektore, tohohle přehmatu budete litovat!“
„Uvidíme, pane Horane. Purley, odveďte ho!“
Ti dva opustili místnost, Purley jako druhý. Cramer vstal, došel k mému koši na papír, hodil tam zbytky doutníku a vrátil se do červené kožené klubovky. Chtěl něco povědět Wolfovi, uviděl, že Wolfe se opírá dozadu se zavřenýma očima, a tak to neřekl. Místo toho se zeptal mne, jestli je ho slyšet ve vedlejším pokoji, a já mu odpověděl, že ne, že spojovací dveře jsou zvukotěsné. Zatím se vrátil Stebbins a sedl si do svého křesla.
Cramer oslovil Egana: „Tak sem s tím! Je Horan v té bandě?“
„Chci něco za něco,“ opakoval Egan paličatě.
„Proboha!“ Cramera to znechutilo. „Jste v tom až po uši. Kdybych měl plnou kapsu laskavostí na výměnu, na vás bych nevyplejtval ani jednu. Jestli si to chcete ulehčit, zaslužte si to, ale honem! Je Horan v té bandě?“
„Jo.“
„Co v ní má na starosti?“
„Říká mi, jak co navlíknout, jako s lidma, co chtějí vyplavat ze dna. Je to, sakra, přece advokát. Někdy mi dává tipy. Dal mi ten tip na Leopolda Heima, parchant jedna!“
„Peníze odevzdáváte jemu?“
„Ne.“
„Nikdy?“
„Ne, dostává svůj podíl vod Birche. Totiž dostával…“
„Jak to víte?“
„Vod Birche.“
„Jak jste se do toho dostal vy?“
„Přes Birche. Navrh mi to asi přede dvěma rokama a já to zkusil. Tři nebo čtyry měsíce nato pak došlo k maléru s jedním chlápkem v Brooklynu a Birch mi sjednal v garáži sraz s jedním advokátem, aby mě z toho vysekal. Ten advokát byl Horan. Tenkrát jsem ho viděl prvně. Vod ty doby jsem se s ním setkal už ani nevím, možná dvacetkrát.“
„Vždycky v té garáži?“
„Jo, dycky. Nikde jinde jsem se s ním nesetkal, ale telefonoval jsem s ním.“
„Máte od Horana něco písemně jeho rukou? Nějaký vzkaz nebo záznam?“
„Ne.“
„Ani lísteček? Nic?“
„Říkám, že ne. Vod toho parchanta mazanýho?“
„Byl ještě někdo při nějaké vaší schůzce s Horanem?“
„Se ví, mockrát tam byl Birch.“
„Ten je po smrti. Nikdo jiný?“ Egan se musel rozmyslet.
„Ne.“
„Nikdy?“
„Ne s náma dole v suterénu, to ne. Noční hlídač v garáži, Bud Haskins, ho samosebou viděl pokaždý, když přišel.“
Eganovi zasvítily oči. „To se ví, Bud ho viděl!“
„Bezpochyby.“ Cramer se nevzrušil. „Na to je Horan připravený, nebo si myslí, že je. Postaví slovo váženého člena advokátní komory proti slovu sprostého zločince, jako jste vy, kterému hraje do noty komplic, a o tom prohlásí, že jste ho zpracoval. Neříkám, že nám Haskins nemůže pomoct. Zavoláme si ho – a kam jdete?“
Wolfe odstrčil křeslo, zvolna vstal a vykročil. Podíval se dolů na Cramera. „Nahoru. Je devět hodin.“ Prošel mezi svým psacím stolem a Cramerem a pokračoval v cestě.
Cramer zaprotestoval. „Vy vážně – vážně jdete pryč, zrovna když –“
„Když co?“ opáčil Wolfe. V půli cesty ke dveřím se obrátil. „Tohohle mizeru máte v koutě a chcete z něho vyrazit něco, abyste usvědčil dalšího mizeru, toho nemožného Horana, z nejodpornějšího podniku, jaký je možno si představit. Připouštím, že je to nutné, vlastně je to obdivuhodné, jenomže já už svým dílem přispěl a vy mě tu nepotřebujete. Ostatně nejdu po vyděračích, ale po vrahovi. Znáte můj rozvrh hodin, budu vám k dispozici v jedenáct. Ocenil bych, kdybyste tuhle žoužel odstranil z mého domu. Poradíte si s nimi stejně efektivně i jinde.“

„To se vsaďte, že poradím!“ Cramer se zvedl z klubovky. „Beru vaše lidi s sebou, všechny čtyři – Goodwina, Panzera, Durkina a Cathera – a nevím, kdy s nimi budu hotov.“
„Můžete si vzít ty první tři, ale ne pana Cathera. Ten tady není. „Potřebuju ho. Kde je?“
„Toho neseženete. Něco vyřizuje. Nedal jsem vám toho za jedno ráno dost? Archie, pamatujete se, kam šel Orrie?“
„Ne, pane, Nevzpomněl bych si ani pro spásu vlastní duše.“
„Dobrá. Tak se o to nesnažte.“ Otočil se k nám zády a vypochodoval.

15

V životě jsem neviděl za jeden den tolik hlavounů ze štábu jako během příštích osmi hodin, od devíti ráno do pěti odpoledne, to úterý týden nato, co Pete Drossos přišel za Nerem Wolfem konzultovat se o svém případu. Na stanici Desátého okrsku to byl náměstek policejního šéfa Neary. V čísle 240 v Centre Street sám policejní šéf Skinner. V čísle 155 v Leonard Street obvodní prokurátor Bowen osobně se suitou svých tří zástupců, včetně Mandelbauma. Nestouplo mi to však do hlavy, poněvadž jsem věděl, že to nebylo jenom kvůli mé fascinující osobnosti. Především vražda paní Laury Frommové, shodou okolností ve spojení se dvěma dalšími vraždami, stála novinářům po čtyřech dnech dosud za přelévání tisíců sudů inkoustů, a to ani nemluvím o vlnách v éteru. Za druhé právě začínala předběžná kampaň pro starostenské volby a Bowen i Skinner a Neary horlivě kuchali ryby, aby je stihli včas hodit na pekáč. Opravdu prvotřídní vražda skýtá vítané možnosti chlapíkovi, který je tak oddán službě veřejnosti, že je ochoten vzít na svá bedra ještě větší břemeno ve vyšším úřadě.
Na západním manhattanském oddělení pro vraždy v budově Desátého okrsku nás rozdělili, ale to nám nevadilo. Jediné body, které jsme si nechávali pro sebe, byla hra na skřipec, kterou jsme si zahráli s Eganem, a pak jeho notes, ale Saul i Fred věděli, co a jak. Hodinku jsem strávil v malé místnůstce se stenografem naklepáváním, přečtením a podepsáním své výpovědi, a pak mě odvedli do Cramerovy kanceláře na potlach s náměstkem policejního šéfa Nearym. Cramer ani Stebbins u toho nebyli. Neary bručel, ale choval se kamarádsky. Jeho chování naznačovalo, že kdyby nás dva nechali spolu aspoň čtyřicet minut o samotě, rozřešili bychom ten případ jedna dvě, ale že máme smůlu – ani ne v poloviče té doby ho zavolali telefonem a musel mě nechat běžet. Když mě pak doprovázeli chodbou a po schodech dolů ven, kde čekalo auto, městští zaměstnanci, které jsem sotva znal od vidění, i jiní, které jsem jaktěživ neviděl, si dali záležet, aby mě pozdravili. Zřejmě mezi nimi vládl dojem, že se moje fotka dostane do novin, a kdoví, ještě mě třeba budou kandidovat na starostu. Odpovídal jsem na pozdravy jako člověk, který dovede ocenit sympatie, jež se v těch pozdravech projevily, ale je hrozně zaměstnaný.
V Leonard Street sám obvodní prokurátor Bowen měl na psacím stole kopii mé výpovědi a v průběhu našeho rozhovoru mě v jednom kuse přerušoval s odvoláním na tu výpověď, listoval v ní, aby našel některá místa, mračil se na ně a pak pokyvoval hlavou, jako by mi chtěl říct: „No, zdá se, že možná přece jenom nelžete.“ Negratuloval mi však k dopadení Ervina a Egana a k nachytání Horana. Naopak, naznačoval, že za to, jak jsem je odvezl do Wolfova domu, místo abych pozval policajty do té garáže, by mi nejspíš mohl napařit pět let v base, kdyby jen měl čas najít si na to příslušné paragrafy. Protože jsem ho už znal, nevšímal jsem si toho a snažil jsem se nerozčilovat ho. Měl toho chudák ten den ažaž, i kdyby nebylo mne. Pěkně se mu zašmodrchal víkend, oči měl červené nevyspáním, telefon mu drnčel v jednom kuse, jeho zástupci ustavičně přicházeli a odcházeli, a jeden raník ho zařadil na čtvrté místo v seznamu favorizovaných kandidátů na úřad starosty. K tomu ke všemu mu teď hrozilo, že se do případu Frommová-Birch-Drossos vloží FBI na základě vyděračství, ze kterého jsme se Saulem a Fredem odklopili pokličku, z čehož vyplývala nevítaná možnost, že FBI rozlouskne ty vraždy. Nebylo tedy divu, že mě obvodní prokurátor nepozval na oběd.
Nikdo mě vlastně nepozval. Jako by nikoho nenapadlo, že taky někdy jím. Snídal jsem už dávno, brzy ráno. Když sezení u Bowena končilo, chvíli po poledni, vytanula mi na mysli jedna známá hospoda za rohem, jejíž specialitou byla vepřová kolena s kyselým zelím, ale Mandelbaum řekl, že se mě chce na něco zeptat, a odvedl si mě chodbou do své kanceláře. Usadil se za psací stůl, vybídl mě, abych se posadil, a začal:
„Pokud jde o tu nabídku, se kterou jste včera přišel na slečnu Esteyovou.“
„Panebože. Už zas?“
„Teď to vypadá jinak. Můj kolega Roy Bonino je právě u Wolfa a zjišťuje si to. Nechme té komedie a vyjděme z toho, že vás s tou nabídkou poslal Wolfe. Sám říkáte, že na tom nebylo nic nepatřičného, tak proč ne?“
Měl jsem hlad. „Dobrá, když z toho vyjdeme, co dál?“
„Pak se dá předpokládat, že Wolfe věděl o téhle vyděračské bandě dřív, než vás s tou nabídkou poslal. Předpokládal, že slečna Esteyová projeví svrchovaný zájem, jestli o tom Wolfovi pověděla paní Frommová. Nečekám, že mi to přiznáte; uvidíme, co řekne Wolfe Boninovi. Ale chci vědět, jak na to slečna Esteyová reagovala – co přesně řekla.“
Zavrtěl jsem hlavou. „Kdybychom vyšli z tohohle předpokladu, získal byste mylný dojem. Dovolte, abych vám navrhl jiné východisko.“
„Mluvte!“
„Dejme tomu, že pan Wolfe nevěděl nic o žádné bandě, ale chtěl jimi prostě trochu zakverlat. Dejme tomu, že se nijak neupnul na slečnu Esteyovou, byla jen první v seznamu. Dejme tomu, že jsem s tou nabídkou přišel nejen na ni, ale taky na paní Horanovou, Angelu Wrightovou a Vincenta Lipscomba, a byl bych pokračoval, kdyby mě pan Wolfe nepovolal domů, poněvadž Paul Kuffner mě v jeho kanceláři obvinil, že jsem chtěl pumpnout slečnu Wrightovou. Nebylo by to takhle zajímavější?“
„To rozhodně bylo. Mhm. Už chápu. V tom případě chci vědět, co řekl každý z nich. Začněte slečnou Esteyovou.“
„Musel bych si to vymyslet.“
„Jistě, v tom se vyznáte. Jen se do toho dejte!“

Tohle tedy pokračovalo skoro celou další hodinu. Když jsem skončil s vymýšlením, včetně odpovědí na spoustu bystrých otázek, Mandelbaum se zvedl k odchodu a požádal mě, abych tam počkal. Řekl jsem mu, že bych se šel něčeho najíst, ale on řekl ne, že mě chce mít po ruce. Souhlasil jsem tedy s čekáním, a tak uplynulo dalších dvacet minut. Když se konečně vrátil, oznámil mi, že mě chce znovu vidět Bowen, a abych šel laskavě do jeho kanceláře. On, Mandelbaum, že má na práci něco jiného.
Když jsem přišel do Bowenovy kanceláře, nikdo tam nebyl. Další čekání. Nějakou dobu jsem seděl a myslel jsem na vepřová kolena, když se otevřely dveře, vešel nějaký mládenec s podnosem, a já už v duchu zajásal, hurá, někdo je v tomhle podniku přece jen humánní, ale mladík se na mě ani nepodíval, došel k Bowenovu psacímu stolu, postavil tác na podložku s pijákem a odešel. Sotva se za ním zavřely dveře, přistoupil jsem ke stolu, zvedl jsem ubrousek a uviděl i ucítil jsem lákavý teplý sendvič s mletým hovězím a kousek třešňového koláče. Taky tam byla půllitrovka mléka.
Situace si vyžadovala duchapřítomnost, a já ji osvědčil. Trvalo mi to snad osmnáct vteřin, a už jsem seděl zpátky na své židli s podnosem na klíně a důkladně jsem si uhryzl ze sendviče. Ještě jsem nestačil sousto pořádně rozkousat, abych je polkl, když se otevřely dveře a vstoupil obvodní prokurátor.
Abych mu ušetřil případné rozpaky, okamžitě jsem se ozval: „To od vás bylo namouduši pozorné poslat mi ten dlabanec, pane prokurátore. Ne že bych měl hlad, ale říká se přece, že kluci potřebujou výživu, když rostou. Volte Bowena!“
Ukázal, z jakého je těsta. Malichernější člověk by mi buďto tác vyškubl, nebo by zvedl telefon, řekl by, že mu jeden uličník čajznul oběd, a požádal by o jiný, ale on mě pouze sjel pohledem, otočil se a vyšel. Za tři minuty byl zpátky s jiným podnosem, který si odnesl na psací stůl. Nevím, komu ho zkonfiskoval.
Povolal si mě, abych mu ujasnil nějakých pětaosmdesát či devadesát bodů ve věci, o které mu Mandelbaum právě referoval.
A tak už byly skoro tři, když jsem v doprovodu dorazil do čísla 240 v Centre Street, a táhlo na čtvrtou, když jsem byl uveden do privátní kanceláře policejního šéfa Skinnera. Další hodina byla poněkud neklidná. Mysleli byste možná, že při rozmluvě s tak důležitým občanem, jako jsem já, dal Skinner příkaz, aby ho nevyrušovali s ničím menším než s pouličními bouřemi, ale ne. Mezi jednotlivými rušivými zásahy se mu podařilo položit mi pár životně důležitých otázek, jako jestli při mém příchodu k té garáži pršelo, nebo jestli si Horan s Eganem vyměnili pohledy, prozrazující, že se znají, ale když zrovna neodpovídal na zazvonění jednoho ze čtyř telefonů na svém psacím stole, když nevolal sám, nemluvil s nějakým vetřelcem nebo nepřehlížel kupu právě přinesených lejster, většinou přecházel sem a tam po místnosti, která byla prostorná, měla vysoký strop a byla pěkně zařízená.
Kolem páté k němu vpochodoval Bowen v doprovodu dvou podřízených s naditými aktovkami. Zřejmě se chystala nějaká konference na nejvyšší úrovni. To mohlo být poučné, jestli mě nevyhodí, a tak jsem nenápadně opustil křeslo u Skinnerova psacího stolu a odplížil jsem se na skromnou židli u zdi. Skinner byl příliš zaměstnaný, aby si mě všiml, a ostatní si zřejmě mysleli, že si mě nechává jako zákusek. Natahali si sedadla kolem velkého psacího stolu a dali se do toho. Mám paměť od přírody dobrou a navíc důkladně vytrénovanou za ty roky, co jsem s Nerem Wolfem, takže bych vám mohl v plném rozsahu a přesně referovat o všem, co jsem v další půlhodině vyslechl, ale neudělám to. Kdybych to udělal, vynesli by mě v zubech, až bych se příště pokusil dělat čekanku v koutě na shromáždění veleduchů, a ostatně, kdo vůbec jsem, abych směl podkopávat důvěru občanů ve vysoce postavené služebníky veřejnosti?
Ale o jedné věci referovat musím. Byli právě pohrouženi do vášnivé diskuse o tom, co mají a co nemají říct lidem z FBI, když došlo k vyrušení. Napřed se ozval telefon a Skinner do něho krátce odpověděl, a pak se otevřely dveře, aby vpustily návštěvníka. Byl to inspektor Cramer. Když kráčel k psacímu stolu, střelil pohledem po mně, ale jeho mysl se upínala k vyšším záležitostem. Zůstal stát proti nim a vyhrkl: „Ten Witmer, co říkal, že by dokázal identifikovat řidiče toho vozu, co zabil malého Drossose. Zrovna při identifikaci označil z řady lidí Horana. Říká, že to odpřisáhne.“
Vypoulili na něho oči. „Zatraceně,“ zamumlal Bowen.
„No a?“ řekl Skinner rozmrzele.
Cramer se na něj zamračil. „To nevím, zrovna teď mi to hlásili. Když to vezmem za bernou minci, zamotá nám to zrovna hlavu. Horan v úterý s tou ženskou v autě sedět nemohl. Jeho alibi na úterý bychom nevyvrátili ani buldozerem, a kromě toho předpokládáme, že s ní byl Birch. Proč by tedy Horan zabíjel toho chlapce? Můžeme ho teď samozřejmě zpracovat, když jsme mu přišili tu vyděračskou bandu, ale jestli má na svědomí vraždu, tak z něho nikdy doznání nedostaneme. Musíme vyjít z té identifikace a pustit se do toho, ale zaplítá se to tím ještě hůř. Řeknu vám, šéfe, že by měli vyhlásit zákon proti očitým svědkům.“
Skinner zůstal mrzutý. „To myslím přeháníte, inspektore. Očití svědci jsou často ohromně užiteční. Možná, že se z toho vyklube šance, ve kterou všichni doufáme. Posaďte se a prodiskutujeme si to!“
Když si Cramer přitahoval židli, zazvonil telefon. Skinner ho zvedl – ten červený, první vlevo – chvíli do něho mluvil a pak vzhlédl ke Cramerovi.
„Volá vás Nero Wolfe. Je to prý důležité.“
„Vezmu si to venku.“
„Ne, poslechněte si ho tady. Má samolibý hlas.“
Cramer obešel stůl ke Skinnerovu loktu a vzal si sluchátko. „Wolfe? Tady Cramer, Co si přejete?“
Dál pak většinou poslouchal. Ostatní seděli a pozorovali jeho obličej. Já taky. Když jsem viděl, jak jeho červeň pomalu rudne a Cramerovy oči se čím dál víc zužují, měl jsem nutkání vyskočit a vyrazit rovnou do Třicáté páté ulice, ale zdálo se mi nemoudré upozorňovat na sebe. Vydržel jsem tedy sedět. Když Cramer konečně zavěsil, zůstal stát se zaťatými čelistmi a se vzdouvajícím se chřípím.
„Ten pacholek tlustá!“ ulevil si. O krok ustoupil. „To bych řek, že mluví samolibě. Říká, že je připravený zasloužit si ty peníze, co mu zaplatila paní Frommová. Chce seržanta Stebbinse a mne. Chce šest lidí nejvíc do případu zapletených.

Chce Goodwina a Panzera a Durkina. Chce tři nebo čtyři policistky, ne v uniformách, mezi pětatřiceti a čtyřiceti roky. Goodwina chce okamžitě. Chce Egana. To je tak všechno, co chce."
Cramer se rozhlédl kolem planoucíma očima. „Říká, že si vraha odvedeme s sebou. Vraha s velkým Vé."
„Je to šílenec!" poznamenal zahořkle Bowen.
„Jak, proboha?" podivil se Skinner.
„To je nesnesitelné!" rozčílil se Bowen. „Dostaňte ho sem!"
„Nepřijde."
„Přiveďte ho!"
„Bez zatykače to nepůjde."
„Vystavím vám ho!"
„Ani necekne. Dostane se ven na kauci. Vrátí se domů a pozve si sám, koho bude chtít, bez nás."
Podívali se po sobě a každý viděl ve tvářích těch ostatních totéž, co jsem viděl i já. Neměli na vybranou.
Zvedl jsem se, bodře jsem na ně zahlaholil: „Nashledanou potom, pánové!" a vyšel jsem.

16

Žádnou policistku jsem nikdy neznal důvěrně, ale pár jsem jich tu a tam viděl, a musím říct, že ten, kdo vybíral ty tři pro odpolední shromáždění u Wolfa, měl dobré oko. Nebyly to sice žádné sexbomby, ale každou z toho tria bych byl milerád pozval do nejbližšího dragstóru na koku. Jedině snad jim vadil profesionální výraz očí, ale ten jim člověk nemohl mít za zlé, poněvadž tam byly při výkonu služby v přítomnosti policejního inspektora, takže se přirozeně musely tvářit bděle, pohotově a houževnatě. Všechny byly oblečené po lidsku a jedna z nich měla modrý kostýmek s jemným bílým proužkem, který vypadal docela úhledně.
Dorazil jsem domů zavčas před příchodem davů, abych Wolfovi stručně referoval, jak jsem strávil den, což ho zřejmě nijak zvlášť nezajímalo, a abych Fritzovi a Orriemu pomohl nanosit křesla a uspořádat je. Jakmile začali zvonit první příchozí, Orrie zmizel do předního pokoje a zavřel za sebou dveře. Poněvadž jsem tam byl pro křesla, viděl jsem, koho tam střeží – brejlatého chlapíka ve středních letech s kulatými rameny a s příliš utaženým opaskem. Orrie nás navzájem představil, takže jsem věděl, že se jmenuje Bernard Levine, ale to bylo všechno.
Zasedací pořádek mi nadiktoval Wolfe. V první řadě sedělo šest žen, vždycky jedna policistka mezi Angelou Wrightovou, Claire Horanovou a Jean Esteyovou. Inspektor Cramer seděl v červené kožené klubovce a Purley Stebbins po jeho levici, vedle Jean Esteyová. Za Jean Esteyovou byl Pyskoun Egan, posazený na dosah Stebbinsovi, pro případ, že by začal být nervózní a zpracovávat někoho kleštěmi, a po Eganově levici v druhé řadě seděli vedle sebe Horan, Lipscomb a Kuffner. Saul Panzer a Fred Durkin tvořili zadní voj.
Řekl jsem, že Cramer seděl v červené kožené klubovce, ale zatím mu byla pouze rezervována. Trval před zahájením zasedání na soukromém pohovoru s Wolfem a uchýlili se spolu do jídelny. Nevěděl jsem, co na Wolfovi chtěl, ale soudě podle jeho výrazu, když za chvíli napochodoval před Wolfem do kanceláře, jsem pochyboval, že to dostal. Měl zaťaté čelisti, sevřené rty a byl celý rudý. Dokud Wolfe neprošel ke svému křeslu a dokud se neusadil, zůstal Cramer stát tváří ke shromáždění a potom promluvil.
„Rád bych, aby bylo jasno," řekl, „že tahle schůzka je oficiální jenom do určité míry. Policie vás sem svolala se souhlasem obvodního prokurátora, což je oficiální stránka věci, ale Nero Wolfe teď bude postupovat na svou vlastní odpovědnost a nemá žádné oprávnění vymáhat na své otázky odpovědi. Je to jasné?"
Ozvalo se mračení. „Spusťte, Wolfe!" vybídl ho Cramer a posadil se.
Wolfe přejel očima zleva napravo a opět zpátky. „Jsem v trochu nešikovné situaci," začal konverzačně. „Jenom dva z vás jsem viděl už dřív, pana Horana a pana Kuffnera. Pan Goodwin mi sice pořídil zasedací pořádek, ale rád bych si ho zkontroloval. Vy jste slečna Jean Esteyová?"
„Ano."
„Slečna Angela Wrightová?" Přikývla.
„Paní Claire Horanová?" „Jmenuju se tak. Ale nemyslím –"
„Prosím vás, paní Horanová!" Zarazil ji příkře. „Později, jestli je to nutné. Vy jste pan Vincent Lipscomb?"
„Souhlasí."
Wolfe opět přejel očima sem a tam. „Díky. Myslím, že je to vůbec poprvé, co jsem si předsevzal označit vraha ve skupině převážně cizích lidí. Zdá se to poněkud troufalé, ale uvidíme. Pan Cramer vás upozornil, že nemám oprávnění vymáhat odpovědi na své otázky, ale v tom ohledu vás rovnou zbavím starostí. Nemám pro vás žádné otázky. Ani jedinou. Až postoupím dál, jedna se možná vyskytne, ale pochybuju o tom."
Cramer tiše zavrčel. Obrátilo se k němu několik párů očí, ale on o tom nevěděl. Visel pohledem na Wolfovi.
„Budu sice klást otázky," pokračoval Wolfe, „ale sám sobě, a sám si na ně budu odpovídat. Celá záležitost je tak složitá, že by těch otázek mohly být stovky, ale omezím se na minimum. Vím například, proč měla paní Frommová na uších ty zlaté pavouky, když za mnou přišla v pátek v poledne – tehdy patřily k jejímu pokusu vydávat se za jinou osobu. Ale proč si je vzala v pátek večer do společnosti u Horanových? Zřejmě v naději, že někoho překvapí a přiměje ho tak k nějaké reakci. Nebo například, proč šel pan Horan včera v noci do té garáže? Protože si uvědomil, že se dal svou chamtivostí dohnat k bláznivé hlouposti, když dal v nastalé situaci Eganovi adresu Leopolda Heima. Potom z toho propadl panice, a jak se ukázalo, ne bezdůvodně. Mám za to –"
„Protestuji!" vypískl Horanův tenorek. „To je nactiutrhání! Inspektore Cramere, říkáte, že Wolfe mluví na svou vlastní odpovědnost, ale vy odpovídáte za to, že jste nás sem dostal!"
„Můžete ho žalovat!" odsekl Cramer.
„Pane Horane!" Wolfe na něj ukázal prstem. „Na vašem místě bych se přestal vzrušovat obviněním, že jste zapletený

do vyděračství. V tom ohledu jste v koncích, a vy to víte. Teď vám hrozí daleko horší nebezpečí, že totiž budete identifikován jako vrah Peta Drossose. Vězení uniknout nemůžete, ale s mou pomocí si můžete zachránit život. Až tady skončíme, budete mi mít co splácet."
„To máte zatraceně pravdu!"
„Výborně. Ale nesnažte se to splatit, ani ve vašem smyslu, ani v mém. Jak jsem se právě chystal povědět, mám za to, že většina z vás neví nic o vyděračském podniku, který vedl ke smrti tří lidí, takže mě nemůžete plně sledovat, ale to klidně počká. Jeden z vás mě rozhodně sledovat může."
Trochu se předklonil, s lokty na opěradlech křesla a se všemi desíti prsty opřenými o desku psacího stolu. „Abyste rozuměli, netvrdím, že bych dokázal vraha označit bez pomoci, ale vedly mě určité nápovědi. Před několika dny si někdo z vás dal záležet na tom, aby panu Goodwinovi vykládal o svých pohybech v pátek večer a v úterý odpoledne, třebaže neměl nejmenší důvod, aby se tím obtěžoval. Táž osoba vyslovila podivnou poznámku, že uplynulo devětapadesát hodin od zavraždění paní Frommové – což byl v té době neobyčejně přesný údaj. Tohle stálo za registrování jako nápovědi, ale nebylo to nic víc."
Sepjal před sebou ruce na svém vypouklém prostředku. „Naskytly se mi však dva významné náznaky. Za prvé ty náušnice. Paní Frommová je koupila jedenáctého května. Jiná žena je měla na sobě devatenáctého května. Musela je dostat darem nebo si je vypůjčit od paní Frommové, nebo se jich zmocnit bez vědomí paní Frommové. Ať už tak nebo tak, paní Frommová je měla opět v ruce a vzala si je na sebe o tři dni později, v pátek dvaadvacátého. A proč? Aby se pokusila vydávat se za ženu, která je na sobě měla v úterý! To znamená, že tu ženu znala, z něčeho ji podezírala, a což je nejdůležitější náznak, aby se za tu ženu mohla vydávat, dokázala ty náušnice dostat zpátky, ať už na požádání nebo krádeží."
„Nejdůležitější náznak čeho?" zeptal se Cramer.
„Totožnosti té jiné ženy. Jistě ne průkazný náznak, ale dost výmluvný. Muselo jít o ženu, k jejíž osobě a proprietám měla paní Frommová snadný přístup, ať už ty náušnice získala zpátky otevřeně nebo potají. Jistě jste s tím počítal taky, pane Cramere, a prozkoumal jste tu otázku co nejdůkladněji, ale bez výsledku. Vaše úctyhodná hromada negativních výsledků pro mne byla v tomhle případě nedocenitelná. Není pochyby, že si dovedete spočítat, kolik jsou dvě a dvě. Věděl jste, že můj inzerát o ženě s náušnicemi ve tvaru pavouka vyšel v pátek ráno a že paní Frommová ke mně s těmi náušnicemi přišla v pátek v poledne. Dalo se tedy vyjít z oprávněné pracovní hypotézy, že je získala zpátky během té krátké doby – dvou či maximálně tří hodin. Kdyby se pro ně bývala musela vypravit někam dál, byl byste na to přišel a využil byste toho, a teď byste neseděl tady. Není to pravda?"
„Mluvíte jako kniha," zamručel Cramer. „Jenže jsem do dnešního rána nevěděl, že ty náušnice koupila paní Frommová."
„Ale věděl jste, že jsou patrně ojedinělé. Mimochodem, zajímavá úvaha, proč je paní Frommová koupila, když upoutaly její pozornost ve výloze. Pan Egan vypověděl, že se mu nějaká žena hlásila do telefonu heslem ‚Povídá pavouk mouše'. Je možné, ba dokonce pravděpodobné, že paní Frommová to zvláštní heslo zaslechla, že to přispělo k vzniku jejího podezření, a když pak náhodou uviděla náušnice ve tvaru pavouka, rozhodla se z náhlého popudu využít jich jako rekvizity do své hry."
Wolfe si nabral plné plíce vzduchu, což u něho znamenalo aspoň půl hektolitru, a slyšitelně jej vydechl. „Abychom pokračovali. Ten muž, co přejel autem Peta Drossose, byl tak zvláštní stvoření, že to člověk může těžko spolknout a rozhodně ne strávit. Nejjednodušší teorie, že to byl muž, který den předtím seděl v autě vedle té ženy a bál se, že by ho chlapec mohl identifikovat, byla vyvrácena, jakmile jsem zjistil, že s tou ženou v autě jel Matthew Birch, zavražděný ještě téhož dne před chlapcovou vraždou. Ale vrah Peta Drossose se stejně choval podivně. Pokusil jsem se vmyslet se do jeho kůže. Rozhodnu se z nějakého důvodu chlapce zabít tím způsobem, že dojedu za bílého dne na příslušný roh ulice, a jakmile se chlapec objeví a poskytne mi příležitost, přejedu ho autem. Nemůžu ovšem doufat v tak šťastnou náhodu, že se mi příležitost naskytne hned při prvním pokusu, a rozhodně s tím nemůžu počítat; musím být připraven, že křižovatkou budu muset projet několikrát, možná mnohokrát. Kolem budou pořád lidé. Nikdo z nich nebude mít důvod všímat si mě nějak blíž, dokud se mi nenaskytne kýžená příležitost a dokud toho chlapce nepřejedu, ale přesto mě zběžně uvidí spousta očí."
Obrátil ruku dlaní vzhůru. „Co tedy udělám? Nemůžu samozřejmě mít na obličeji masku, ale jsou ještě jiné prostředky. Falešný plnovous by se hodil znamenitě. Jenže já všechny zavrhnu a nesnažím se o žádnou maškarádu. Pustím se do toho riskantního a smrtícího dobrodružství ve svém hnědém obleku a v plstěném klobouku. To ovšem jasně prokazuje, že jsem buďto nedostižný pitomec – nebo že jsem žena. Dávám přednost tomu, že jsem žena, aspoň pro zkusmou hypotézu.
Jestliže jsem totiž žena, odpadá mnoho nejasností, poněvadž to odpovídá většině mých rolí. Mám co dělat s vyděračskou bandou, třeba ji dokonce vedu. Paní Frommová to nějak zvětří – ne tak silně, aby na základě toho zasáhla, ale stačí to, aby mě začala podezírat. Začne se mě opatrně vyptávat. Dá mi náušnice ve tvaru pavouka. V úterý odpoledne se setkám s Matthewem Birchem, jedním ze svých komplicŭ. Přiměje mě, abych řídila jeho vůz, což je neobvyklé, a najednou vytáhne pistoli a vrazí mi ji do žeber. Ať je důvod jeho nepřátelství jaký chce, vím, co je to za charakter, a dostanu strach o život. Poručí mi, abych někam zajela. Na křižovatce, kde zůstaneme stát na červenou, přiběhne nějaký kluk, aby mi utřel okno, a já mu přímo do očí, z nejtěsnější blízkosti, naznačím němě pohybem rtů: ‚Pomoc! Zavolej poldu!' Naskočí zelená, Birch do mě rýpne pistolí, a jedeme dál. Vzpamatuju se z té paniky, protože i já jsem charakter. Ať jedeme kam chceme, někde ho překvapím v nestřeženém okamžiku a vyrazím k útoku. Moje zbraň je kladivo, francouzský klíč, páka nebo jeho vlastní pistole – ale nestřelím ho. Mám ho ve voze, bezmocného a v bezvědomí, a potom pozdě v noci zajedu do odlehlé zadní uličky, vyhodím ho ven, přejedu ho autem, někde jinde auto zaparkuju a odejdu domů."
Cramer zachrčel: „Tohle bych sved taky. Dokažte něco!"

„To právě chci. Druhý den si uvědomím, že ten kluk představuje hrozbu, jakou nemůžu strpět. Kdyby si paní Frommová nějak ověřila svoje podezření a moje spojení s Birchem by vyšlo najevo, ten kluk může dosvědčit, že jsem s Birchem seděla v autě. Trpce lituju té chvilky slabosti, kdy jsem mu řekla, aby sehnal poldu, a přiměla ho tak, aby na nás začal civět, a ta hrozba mi připadá nesnesitelná. To odpoledne si tedy v mužském obleku dojdu pro auto, kde jsem je zaparkovala, a postupuju tak, jak už bylo řečeno. Tentokrát zaparkuju vůz daleko od centra a vrátím se domů podzemní dráhou.
Jenomže teď už jsem samozřejmě morální imbecil, jenom na sebe soustředěná svině s kančími tesáky. V pátek dopoledne si paní Frommová vezme pavoučí náušnice a odejde s nimi z domu.
Když se pak pozdě odpoledne vrátí, mluví se mnou a řekne mi mezi jiným, že angažovala Nera Wolfa, aby se ujal vyšetřování. To je od ní krajně nerozvážné; měla aspoň tušit, jak jsem nebezpečná. Tu noc jí to dokážu, třebaže ona se to už nikdy nedoví. Jdu a najdu její auto zaparkované poblíž Horanova domu a schovám se za předním sedadlem s připravenou montážní pákou. Horan ji doprovází dolů, jenže –“
„Moment!“ vyštěkl Cramer. „Obviňujete Jean Esteyovou z vraždy, ale bez důkazů. Upozornil jsem vaše posluchače, že odpovídáte sám za to, co řeknete, ale já je sem dostal, a tohle stačí. Uveďte mi nějaký fakt, nebo máte utrum!“
Wolfe udělal grimasu. „Mám jenom jeden fakt, pane Cramere, a ten ještě není prokázaný,“
„Sem s ním!“
„Dobrá. Archie, zavolejte je!“
Když jsem vstal a vykročil jsem ke spojovacím dveřím do předního pokoje, zahlédl jsem, jak Purley Stebbins složil Wolfovi jednu z největších poklon, jaké se mu kdy dostalo. Otočil totiž hlavu a zadíval se na ruce Jean Esteyové. A to Wolfe pouze pronesl řeč. Jak řekl Cramer, nepodal ani střípek důkazu. A v obličeji Jean Esteyové se neprojevila žádná známka strachu. Ale Purley, sedící vedle ní, se přesto upjal očima na její ruce.
Otevřel jsem dveře a zavolal jsem: „Tak pojďte, Orrie!“ Když vstupovali, několik hlav se obrátilo a několik ne. Orrie zůstal v pozadí a já provedl Levina mezi davem ke křeslu, které na něho čekalo na rohu mého psacího stolu, odkud měl volný výhled na první řadu. Snažil se nedat najevo svou nervozitu, ale dosedl sotva na krajíček sedadla a musel jsem ho vyzvat, aby se usadil pohodlněji.
Wolfe ho oslovil: „Jmenujete se Bernard Levine?“ „Ano, pane.“ Olízl si rty.
„Tenhle pán blízko mého psacího stolu je inspektor Cramer z newyorské kriminálky. Je tady služebně, ale jenom jako pozorovatel. Budu se vás ptát sám za sebe a vy mi odpovíte podle svého vlastního uvážení. Je to jasné?“
„Ano, pane.“
„Jmenuju se Nero Wolfe. Viděl jste mě někdy dřív před tímhle okamžikem?“
„Ne, pane. Samozřejmě jsem o vás slyšel –“
„Čím se zaměstnáváte, pane Levine?“
„Jsem společníkem firmy B. a S. Levinovi. Máme s bratrem obchod s pánským šatstvem ve Fillmore Street, číslo pět set čtrnáct, v Newarku.“
„Proč jste tady? Jak k tomu došlo? Prostě nám to povězte.“
„No, v krámě zazvonil telefon a nějaký člověk mi řek –“
„Promiňte. Kdy?“
„Dnes odpoledne asi ve čtyři hodiny. Řek mi, že jeho manželka u nás koupila minulý týden ve středu plstěný klobouk a hnědý oblek, a jestli prej se na to pamatujeme. To se ví, že se na to pamatuju, povídám, sám jsem ji obsluhoval. Chtěl, abych mu ji popsal, aby prej nedošlo k omylu, a tak jsem mu ji popsal. Potom mi –“
„Promiňte. Popsal vám svou manželku sám, nebo chtěl, abyste mu popsal tu zákaznici?“
„Jak to říkám. Sám nikoho nepopisoval. Chtěl, abych ji popsal já, a to jsem udělal.“
„Pokračujte!“
„Potom řek, že by přijel a vyměnil si možná ten klobouk, a jestli přej budu v krámě, a já povídám, že budu. Asi za půl hodiny, možná že kapku dýl, opravdu přišel. Ukázal mi newyorský detektivní průkaz se svou fotkou a jménem Orvald Cather, a řek mi, že ten oblek nekoupila jeho manželka, ale že něco vyšetřuje. Že pracuje pro Nera Wolfa, toho slavného detektiva, že s tím oblekem a kloboukem došlo k nějaké nejasnosti, a pak chtěl, abych s ním jel do New Yorku. To byl teda problém. Nejsme žádná velkokonfekce, žádný bratři Brooksovi, ale snažíme se slušně a poctivě vést malý obchod –“
„Jistě. Ale pak jste se přece jen rozhodl přijet?“
„Rozhodli jsme se s bratrem. Rozhodujeme všechno společně,“
„Slíbil vám pan Cather nějakou odměnu? Nabídl vám, že vám zaplatí?“
„Ne. Prostě nás umluvil. Mluvit teda umí. U pultu by prodával jedna radost. Tak jsme spolu přijeli podzemkou a on mě zaved sem.“
„Víte, za jakým účelem?“
„Ne, přesně mi to neřek. Jenom prej že je to něco hrozně důležitého kvůli tomu obleku a klobouku.“
„Nijak vám nenaznačil, že se na vás bude požadovat, abyste dosvědčil totožnost té ženy, která ten oblek a klobouk koupila?“
„Ne, pane.“
„Neukazoval vám žádné fotografie nebo jiné vyobrazení nějaké osoby?“
„Ne, pane.“
„Nebo nepopisoval vám někoho?“
„Ne, pane.“
„Takže předpokládám, že nejste ničím ovlivněn, pane Levine. A teď se vás zeptám na tu ženu, co minulou středu

koupila ve vašem obchodě hnědý oblek a plstěný klobouk. Je v téhle místnosti někdo, kdo se jí podobá?“
„To se ví, viděl jsem ji, sotva jsem se posadil. Ta paní tamhle na konci.“ Ukázal na Jean Esteyovou. „To je ona.“
„Víte to určitě?“
„Na sto procent.“
Wolfe otočil hlavu. „Stačí to jako fakt, pane Cramere?“
Jean Esteyová, která seděla, mezi seržantem a jednou policistkou, měla samozřejmě čtyři nebo pět minut na rozmyšlenou. Jakmile uviděla Levina, věděla, že je v tom, pokud jde o koupi obleku, poněvadž S. Levine určitě potvrdí výpověď B. Levina. Byla tedy připravená a nečekala, až Cramer odpoví na Wolfovu otázku, ale odpověděla na ni sama.
„To je pravda,“ řekla, „je to fakt. Byla jsem husa pitomá. Koupila jsem ten oblek a klobouk pro Claire Horanovou. Požádala mě o to, a já to pro ni udělala. Odnesla jsem balík –“
Zasedací pořádek s policistkami rozesazenými mezi civilistky zafungoval bezvadně. Když paní Horanová vyrazila z křesla, aby se vrhla na Jean Esteyovou, byla zastavena tak pohotově a důrazně, že odletěla rovnou do klína policistky na druhé straně, která ji odborně zachytila. V řadě za nimi vyskočilo pár mužských účastníků a zdvihlo se několik hlasů, mezi nimi hlas inspektora Cramera. Purley Stebbins, nyní přirozeně trochu vyvedený z konceptu, nechal Jean Esteyovou své kolegyni a soustředil se na Dennise Horana, jenž vyrazil, aby zachránil manželku ze spárů příslušnice, která ji zachytila v letu. Když Horan ucítil na rameně Purleyho těžkou ruku, vyškubl se mu, napřímil se a oslovil všechny, jichž se to týkalo:
„To je lež!“ vypískl. Ukázal třesoucím se prstem na Jean Esteyovou. „Je to lhářka a vražednice!“ Obrátil se, aby namířil prstem na Pyskouna Egana. „Vy to víte, Egane! Víte, že Birch jí přišel na to, jak si cpe vlastní kapsu, že ho bere na hůl, a víte, co myslel tím, když říkal, že si to s ní vyřídí. Byl blázen, když myslel, že se mu to podaří. Teď by chtěla přišít tu vraždu mně, a vás do toho namočit taky. Necháte si to líbit?“
„To nenechám!“ zaskřehotal Egan. „Už jsem se dal namočit až dost. Ať se smaží, čubka jedna bláznivá!“
Horan se otočil. „Dostal jste mě, Wolfe, vem vás čert! Vím, kdy jsem dohrál. Moje žena o tom nic nevěděla, naprosto nic, a já nevěděl nic o těch vraždách. Třeba jsem něco tušil, ale nic jsem nevěděl. Teď můžete slyšet všechno, co vím.“
„O to nestojím,“ řekl Wolfe sveřepě. „Já jsem taky dohrál. Pane Cramere? Odstranil byste tu havěť z mého domu?“
Obrátil se ke shromáždění a změnil tón: „To se, pánové a dámy, týká jenom těch, kdo si to zasloužili.“
Vytáhl jsem spodní zásuvku svého psacího stolu, abych si vyndal fotoaparát. Lon Cohen z Gazetty si myslím zasloužil dobrou momentku Bernarda Levina, jak sedí ve Wolfově kanceláři.

17
V jedenáct dopoledne o tři dny později, v pátek, jsem právě klepal u svého psacího stolu dopis jednomu sběrateli orchidejí, když Wolfe sestoupil výtahem ze skleníků a vešel do kanceláře. Jenomže místo toho, aby zamířil ke svému psacímu stolu, přistoupil k trezoru, otevřel jej a něco z něho vytáhl. Otočil jsem se i s židlí, abych se podíval, poněvadž nemám rád, když mi tam dělá nepořádek. Viděl jsem, že vytáhl Eganův notes. Zavřel dvířka trezoru a chystal se vyjít z kanceláře.
Vstal jsem, abych ho následoval, ale obrátil se ke mně přes rameno. „Ne, Archie. Nechci z vás udělat spoluviníka zločinu nebo je to snad přestupek?“
„Nesmysl! Milerád s vámi budu sdílet jednu celu.“
Zašel do kuchyně, vytáhl z kredence velký pekáč, postavil jej na stůl a pečlivě jej vyložil alobalem. Posadil jsem se na štokrle a pozoroval jsem ho. Otevřel notes, vytrhl list, smuchlal jej a hodil na pekáč. Když měl těch listů na hromádce aspoň tucet, přidržel k nim hořící zápalku a přikládal pak do plamene další palivo, list za listem, až byly desky notesu prázdné.
„Tak,“ řekl spokojeně a šel si k výlevce umýt ruce. Desky notesu jsem hodil do odpadků.
Myslel jsem si tenkrát, že se trochu ukvapil, že snad budou potřebovat ještě nějaké doplňující důkazy. Ale od té doby utekla už hezká řádka týdnů, a dnes, kdy Horan a Egan byli řádně postaveni před soud, usvědčeni a odsouzeni a porotě složené ze sedmi mužů a pěti žen trvalo jenom čtyři hodiny, aby to nejtěžší obvinění přišila Jean Esteyové, říkám si: vzal to čert!NERO WOLFE A JEHO TVŮRCE

Na rozdíl od Velkého detektiva Nera Wolfa nebyl jeho tvůrce ani tlustý, ani nerudný. Usměvavý hubený muž s pěstěnou kozí bradkou žil se svou rodinou v domě, který si sám projektoval a postavil v půldruhatisícovém Brewsteru, asi padesát kilometrů severně od New Yorku. Od jara do podzimu se věnoval práci na své velké zahradě a pak shromáždil své poznámky a usedal k psacímu stolu, aby přes zimu napsal další příběh. Dne 27. listopadu 1975 mu navždy vypadlo pero z ruky.
Rex Todhunter Stout se narodil 1. prosince 1886 v Noblesvillu v Indiáne, vychodil školu v Kansasu a po maturitě nastoupil k válečnému námořnictvu. Po dvou letech však moře opustil a zapsal se na studia práv. Od záměru stát se advokátem jej odvrátil „šek na čtrnáct dolarů, který mi za uveřejněnou báseň zaslal literární časopis“. Vystřídal řadu zaměstnání (kupř. koncipoval zdokonalený systém školního spoření), projel tisíce mil dálkovými nákladními vlaky, rybařil, vysedával s kovboji u táboráků a toulal se po horách. Teprve ve čtyřiceti letech se plně věnoval psaní. Jeho první román Jak Bohu podoben (How Like a God, 1929), který napsal v Paříži, je psychologický příběh s klasickým tématem žárlivosti. Kritika jej přijala příznivě, ale čtenářský úspěch neměl. Stout na sebe upoutal pozornost až knihou Fer-de-lance (Bothrops atrox, prudce jedovatý had křovinář sametový), v němž poprvé vystoupil na scénu Nero Wolfe. V dalších letech vychází Liga vyděšených (The League of Frightened Men, 1935), Gumová páska (The Rubber Band, 1936), Červená krabice (The Red Box, 1937), Příliš mnoho kuchařů (Too Many Cooks, 1938), Pohřbený Caesar (Some Buried Caesar, 1939). Posledně jmenovaná kniha vyšla česky nedlouho před vstupem USA do války. O rok později

publikoval Stout Jen přes mou mrtvolu (Over My Dead Body) a Najde-li se závěť (Where There's a Will). Pak se kronikář Archie Goodwin, Wolfův „sekretář, tělesný strážce, ředitel kanceláře, detektivní asistent a hromosvod", odmlčel, poněvadž jeho duchovní otec se plně zapojil do válečného úsilí na obranu svobody a demokracie a obdobně jako jeho přítel a kolega Dashiell Hammett mluvil v rozhlase, psal články, vystupoval na veřejnosti. Stout byl také předsedou Sdružení amerických spisovatelů (Authors Guild) od roku 1943 do 1945, později od roku 1951 předsedal stavovské organizaci amerických spisovatelů detektivek (Mystery Writers of America).
Za války vyšly jen čtyři eskapády Nera Wolfa ve dvou svazcích: Černé orchideje (Black Orchids, 1942) a Není dočista mrtev (Not Quiet Dead Enough, 1944). Až od roku 1946 potom pravidelně každý rok vycházejí další romány s excentrickým detektivem. Z více než půl stovky jeho dobrodružství uvádíme pouze výběr: Němý mluvčí (The Silent Speaker, 1946), Příliš mnoho žen (Too Many Women, 1947), Zlatí pavouci (The Golden Spiders, 1953), Před půlnocí (Before Midnight, 1955), Šampaňské pro jednoho hosta (Champagne for One, 1958), Gambit (1962), Právo na smrt (A Right to Die, 1964), U dveří zazněl zvonek (The Doorbell Rang, 1965), Smrt vydržované ženy (Death of a Doxy, 1966), Smrt na turistickém ranči (Death of a Dude, 1969), Nasaďte mu psí hlavu (Please Pass the Guilt, 1973) a Rodinná záležitost (A Family Affair, 1975).
Stout zkoušel štěstí i s jinými pátrači, ale tyto romány zdaleka nedosáhly popularity Nera Wolfa. Soukromá detektivka Dol Brunnerová je hrdinkou knihy Důvěrně známý (The Hand in Glove, 1937), v Divoké kočce (The Mountain Cat, 1939) dopadne vraha Delia Brandová, a inspektor Cramer exceluje v Červené niti (The Red Threads, 1939). Hubený detektiv indiánského původu Tecumseh Fox zase řeší tři případy: Smrt ve dvou (Double for Death, 1939), Hořké pochoutky (Bad for Business, 1940) a Rozbitá váza (The Broken Vase, 1941).
Velcí detektivové mají své koníčky a libůstky, kterými je jejich tvůrce obdařil, aby je odlišil od normálních spoluobčanů. Sherlock Holmes hraje na housle, Philo Vance sbírá porcelán dynastie Ming, Poirot, slečna Marplová, Phil Marlowe, inspektor French, Steve Carella a řada dalších, každý má nějaké charakteristické rysy, kterými je ozvláštněn. Tlouštík Nero Wolfe, „vážící asi sedminu tuny… nikdy si nestoupl na váhu, takže se to dalo jen hádat", je labužník a jeho kuchař Fritz Brenner sdílí se svým zaměstnavatelem další vlastnost – oba jsou misogyny. Theodor Horstman pečuje o velký skleník s orchidejemi, kde Wolfe tráví čtyři hodiny denně. Archie Goodwin zas má rád ženy, biliár, baseball a rád si občas zahraje partičku pokeru se Saulem Panzerem, který s Orriem Catherem, Fredem Durkinem a Billem Gorem patří k osvědčeným pátračům Wolfovy detektivní agentury. Oficiální vyšetřovatele zastupuje zachmuřený inspektor Cramer, jenž věčně žmoulá v ústech nezapálený doutník, seržant Purley Stebbins a poručík George Rowcliff. Wolfe je neobyčejně sčetlý, zná sedm řečí, často používá nadnesených knižních obratů, zatímco Archie mluví jak mu zobák narostl a ironicky komentuje hlavní aktéry příběhu, takže z tohoto střetu mohl autor vytěžit maximum humorných situací. Logicky a věcně skloubená fabule nejenže čtenáře upoutá, ale nejednou kriticky komentuje soudobé společenské problémy (rasismus v Právu na smrt a Příliš mnoho kuchařů, nezákonné praktiky FBI v U dveří zazněl zvonek apod.).
Rex Stout podnětně využil některých rysů „drsné školy" a spojil je v novém ozvláštnění. Wolfovu metodu asi nejpřiléhavěji vystihují slova detektiva amatéra Nigela Strangewayse (jeho tvůrce Cecil Day Lewis, anglický poeta laureatus, napsal pod pseudonymem Nicholas Blake na dvacet jeho dobrodružství): „Jestliže jste někdy překládal spatra delší latinský text, budete vědět, že jde o přesnou obdobu postupu při vyšetřování zločinu… Máte před sebou dlouhé souvětí s přeházeným slovosledem, který vypadá jako ledabyle nakupená hromada písmen. Stejně tak se na první pohled jeví zločin. Subjekt, podmět – to je oběť, přísudek je modus operandi – způsob provedení činu, a objekt, předmět, je motiv. Toto jsou tři základní větné členy a jsou to také základní prvky každého zločinu. Nejprve hledáme podmět, potom přísudek a s pomocí obou dojdeme k předmětu. Ale smysl celé věty nám zatím uniká, pachatele jsme ještě neodhalili. Vedlejší věty nám mohou někdy sloužit jako východisko, ale jindy nás mohou zavést na falešnou stopu. Musíme si drobet namáhat hlavičku, abychom je správně rozebrali a potom s větou hlavní sestavili v celek, který dává smysl… Takové cvičení v rozboru a skladbě věru není pro detektiva k zahození."
Kriminalistika jako aplikovaná filologie. Analogie, formulovaná s anglickou ironií, snad zavdá podnět k projevům souhlasu i nesouhlasu mezi odborníky a laiky. Nejrůznějších návodů, definicí, pravidel a teorií, co je detektivní román a jak jej napsat, je habaděj – ale prubířskou zkouškou je teprve dílo samo.
A dvojice Nero a Archie zajisté tuto zkoušku u čtenářů skládal s vyznamenáním.
A nakonec dovětek: roku 1973 vyšla „kuchařka" The Nero Wolfe Cookbook s 225 původními recepty s předmluvou Fritze Brennera a s imprimatur Nera Wolfa. Rex Stout je všechny předtím s pracovníky newyorského nakladatelství Viking také vyzkoušel.
František Jungwirth